

Ὁρθόδοξος Ἕνστασις

καὶ Μαρτυρία

Περίοδος Γ΄

Ἄριθ. 5 • Δεκέμβριος 2011

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἕνισταμένων

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ὕπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΠΡΟΝΟΙΑ

Τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης

ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ

210 2411380, 210 2411316

ΤΗΛΕΑΝΤΙΓΡΑΦΑ (Telefax)

210 2411080

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ (e-mail)

HolySynod@synodinresistance.org

ΙΣΤΟΣΕΛΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΝ

<http://www.synodinresistance.org>

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

Τ.Θ. 46006 - 133 10 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ

Γίνονται δεκταὶ προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ

«ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ»

Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα

Τηλ. 210 3801844.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

• Περίοδος Γ' • Αριθμός Τεύχους 5 • Δεκέμβριος 2011 •

Περιεχόμενα

● «Συνοδική Παραίνεσις». Ἐγκύκλιος.	3
Α'. Ἐπίσημα Κείμενα	
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ	
■ Ἡ τακτικὴ ἐτήσιος Συνεδρίασις Αὐτῆς ΛΗ'/4.10.2011 ἐκ.ἡμ.	9
ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ	
■ Αἱ τακτικαὶ Συνεδριάσεις Αὐτῆς, Περίοδος Δ', 20.10.2010-16.9.2011 ἐκ.ἡμ.	14
■ Συνοδικὴ Ἐνημέρωσις περὶ ἐνὸς «Ἐνημερωτικοῦ Δελτίου» τῆς νεοημερολογιτικῆς μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως	17
■ Ἐπὶ τοῦ ἐκφρασθέντος αἰτήματος ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Ἀλανίας κ. Γεωργίου διὰ τὴν παραίτησιν Αὐτοῦ	19
■ Αἱ Κανονικαὶ Σχέσεις Ἐπισκόπου καὶ Ἱερῶν Μονῶν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Δικαιοδοσίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων	21
Β'. Μελέται - Κείμενα - Μαρτυρίαι	
† Ἐπισκόπου Ὁρεῶν Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων	
■ Τὸ «Σιγγίλιον» τοῦ 1583 κατὰ «τοῦ καινοτομηθέντος καλενταρίου παρὰ Λατίνων»: Μῦθος ἢ πραγματικότης;	27
■ Μιμηταὶ τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου Ρουμανίας	38
■ Ὁ Μέγας Φώτιος καὶ ἡ Ἁ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος Πατερικὴ Συνοδικότης καὶ Παπισμὸς	40
† Ἀρχιεπισκόπου Σφρακουσῶν καὶ Τριάδος Ἀβερκίου († 1976)	
■ Ὁ Ἅγιος Ζῆλος	49
Γ'. Χρονικὰ Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων	
■ Ἐγκαίνια τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας	59
■ Ἡ Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ στὴν Ρουμανία	61
■ Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως στὴν Σλατιοάρα τῆς Ρουμανίας	63
■ Ἡ Ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας	64
■ Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης	66
■ Ἐόρτιος Κοινωνία μετ' Ἀρχιερέα τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας	68
■ Ἀδελφικὴ Συνάντησις μετ' Ὀρθόδοξον Μητροπολίτην κ. Ἀγαθάγγελον	69

© 2011 Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

ISSN 1106-9651

Συνοδική Παραίνεσις (β')

Πρὸς τὸ χριστεπώνυμο Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 2011 ἐκ.ήμ.
† Μνήμη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου

«Πληρώσατέ μου τὴν χαράν,
ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν
ἀγάπην ἔχοντες, σύμφυχοι,
τὸ ἓν φρονοῦντες» (Φιλιπ. β' 2)

Σύμφυχοι καὶ Ὁμόφρονες ἐν Χριστῷ

Τέκνα Φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ὅς ἀσπαζόμεθα ἐν ἀγίῳ φιλήματι Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Ἐνότητος ἐν Χριστῷ, καὶ Σᾶς χαιρετίζομε μὲ τὸν ἀποστολικὸ καὶ λειτουργικὸ ἀσπασμό: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν»!

Ἡ νέα δωρεὰ τῆς Ἀγάπης τοῦ Σωτήρος μας, δηλαδὴ ἡ εὐλογία τῆς τακτικῆς Συνεδριάσεως τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μας (ΛΗ' / 4.10.2011 ἐκ.ήμ.), πλημμυρίζει τὶς καρδιές μας μὲ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεῖο Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης ὁμως, αἰσθανόμεθα εὐγνωμοσύνην καὶ πρὸς ὅλους Ἐσᾶς, διότι οἱ προσευχές Σας συνετέλεσαν οὐσιαστικά, ὥστε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς *συνοδικῆς διαδικασίας* νὰ συνειδητοποιήσωμε ἀκόμη βαθύτερα τὴν σωτήρια ἀλήθεια, ὅτι «ἐν Σῶμα οἱ πολλοὶ ἐσμεν» (Α' Κορινθ. ι' 17) καὶ ἐπομένως, ὅτι μᾶς συνδέει ὅλους -Κλήρο καὶ Λαό- μία θεοδώρητη συγγένεια καὶ οἰκειότητα.

* * *

Ἄς θυμηθοῦμε ἐδῶ τὴν θαυμάσια καὶ διεισδυτικὴ παρατήρησι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «Ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος καταδέχθηκε νὰ ὀνομάσῃ Σῶμα Του ὀλόκληρη τὴν Ἐκκλησία, καὶ ἔκαμε τὸν καθ' ἓναν ἀπὸ μᾶς μέλος τοῦ ἄλλου, χάρισε σὲ μᾶς τὴν δυνατότητα νὰ ἔχωμε οἰκειότητα πρὸς ὅλους, ὅπως τὰ μέλη τοῦ σώματος συνδέονται ἀρμονικὰ μετὰζῦ τους» (PG τ. 32, στλ. 904A, Ἐπιστ. ΣΜΓ').

Ἄκριβῶς στὴν βάσι αὐτὴ ὀφείλομε νὰ ἀσκηθοῦμε, ἰδίως κατὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴν καμπὴ τῆς Ἱστορίας, στὸν εἰλικρινῆ *Διάλογο μὲ τὸν Ἐαυτό μας*, δηλαδὴ σὲ μία αὐτοκριτικὴ, ἢ ὁποῖα ὀδηγεῖ στὴν Αὐτογνωσία, τὴν Μετάνοια καὶ τὴν Θεογνωσία.

Ἄρά γε, ἔχομε ἀναλογισθῆ τὴν εὐθύνη μας γιὰ τὴν σημερινὴ κρίσι; Ποιοὶ εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν τὸν *πολιτισμὸ τῆς σπατάλης*; τὴν *παρακμὴ τῆς χλιδῆς*; τὸ ἄγχος τοῦ καταναλωτισμοῦ; τὴν ταραχὴ τοῦ αὐτοδικαιωτισμοῦ; τὴν ἐξιδανίκευσι τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος;

Δυστυχῶς, ὅπως διαπιστώνει ὁ Ἱερὸς

Χρυσόστομος, «κανείς [ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς] δὲν συνδιαλέγεται μὲ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ ὅλοι γίνονται αὐστηροὶ ἐξεταστὲς τῶν ξένων ὑποθέσεων», ἐνῶ θὰ ἔπρεπε αὐτομεμόμενοι καὶ μετανοοῦντες, «οὔτε νὰ μιᾶμε, ἕως ὅτου μπορέσουμε νὰ ἐξημερώσουμε τὸ θηρίο ποὺ φωλιάζει μέσα μας» (PG τ. 62, στλ. 253 καὶ τ. 60, στλ. 220).

* * *

Αὐτὴ ἡ ἔλλειψις εἰλικρινοῦς *Διαλόγου* μὲ τὸν *Ἐαυτό μας* ὠδήγησε στὴν ἀπώλεια τῆς αἰσθήσεως, ὅτι «ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη» (Ἐφεσ. δ' 25) ὠδήγησε σὲ *νοοτροπίες ἐπανάπαυσης καὶ ἀποξένωσης*, οἱ Ἐνορίες μας δὲν μοχθοῦν γιὰ νὰ εἶναι *κοινοτικὲς* καὶ τείνουν νὰ μετατραποῦν σὲ *ἀπρόσωπα κέντρα τελετῶν*, ὅπου δὲν φανερώνεται τὸ Μυστήριον τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐκκλησιοποιεῖται ὁ ἄνθρωπος, δὲν χριστοποιεῖται ἡ ζωὴ μας, δὲν λειτουργεῖται ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀπώλεια ἢ ἡ ὑποχώρησις τῆς αἰσθήσεως αὐτῆς, ὅτι δηλαδὴ εἴμεθα ἡ *Οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ*, ὅτι εἴμεθα «Σῶμα Χριστοῦ» (Α' Κορινθ. ιβ' 27), ὅτι συνδεόμεθα μὲ μίαν ὑπερφυσικὴ *οἰκειότητα*, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐκκοσμίκευσι, τὴν ἀλλοίωσι τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Φρονήματος καὶ Ἦθους, τὴν ἐξοικεῖωσι μὲ τοὺς Κληρικοὺς καὶ εἰδικὰ τὴν ὑποτίμησι τῶν Ἀρχιερέων, ἢ ὁποῖα φθάνει ἐνίοτε στὴν ἀσεβεία καὶ ἐπομένως στὴν διάσπασι τῆς πνευματικῆς ἐνότητος πατέρων καὶ τέκνων.

Στὴν προοπτικὴ τῆς θεραπείας τοῦ ἐπικινδύνου τούτου φαινομένου, τὸ ὁποῖο ὡς βαρεῖα νόσος ἀκυρώνει τὴν ἐνότητα τοῦ

ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καὶ ἀναστέλλει τὴν ἐξοδο ἀπὸ τὴν διαχρονικὴ κρίσι τῆς Ἱστορίας, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο νὰ μὴν λησμονοῦνται οἱ ἐξῆς βασικὲς ὀρθόδοξε θεσεις:

• Ἡ Ἱερωσύνη στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ. • Ὁ Ἱερέας καὶ ὁ Ἀρχιερέας εἶναι Διάκονος τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. • Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἱεουργῶν τὰ Μυστήρια, ἐνῶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ τελεσιουργῶν Αὐτά. • Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι τὸ *σημάδι* τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον καὶ ἔκφρασις τῆς ἀγάπης Του. • Ἡ σωτηρία μας δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀγιότητα τοῦ Ἱερέως καὶ τοῦ Ἀρχιερέως, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ, ἢ Ὅποια ἐνεργεῖται μέσα στὴν Ἐκκλησία. • Ἡ Ἀλήθεια μέσα στὴν Ὁρθοδοξία δὲν χάνεται, διότι μέσα στὴν Ἐκκλησία διὰ τῆς Ἱερωσύνης ὑπάρχει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. • Οἱ Κληρικοὶ εἶναι ὁ *ἀρχένας*, ὁ ὁποῖος συνδέει τὴν Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Χριστό, μὲ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι οἱ πιστοί.

* * *

Ἡ ἰδιαιτέρα θέσις τοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξαίρεται ἀπὸ τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐφ' ὅσον «ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι στὴν Ἐπαρχία του μετὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Θεοτόκο, ἢ πηγὴ τοῦ ἀγιασμοῦ γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ ποιμνίου του, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι νὰ τὸν ἔχουν σὲ μεγάλη ὑπόληψι καὶ ἀγάπη ὡς τὸν πληρέστερο τελεσιουργὸ τῶν ἀγίων Μυστηρίων» (Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης).

Ἡ Ὁρθόδοξος Παράδοσις εἶχε ἀνέκαθεν τὸν Ἐπίσκοπο σὲ τόσο κεντρικὴ θέσι ἐν τῇ

Ἐκκλησία, ὥστε νὰ διακηρύσσει διὰ τοῦ Ἱεροῦ Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων († 1707), τὴν ἐξῆς μεγάλη ἀλήθεια: «Ὅτι Θεὸς ἐν τῇ οὐρανίῳ τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησία καὶ ἥλιος ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦτο ἕκαστος Ἀρχιερεὺς ἐν τῇ κατὰ μέρος Ἐκκλησίᾳ».

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος ἀπαγορεύει στὸν ἱεροκατήγορο νὰ εἰσέλθῃ στὸν Ναό: «Καὶ νομίζεις, ὅτι εἶσαι ἄξιος νὰ πατήσης τὰ ἱερὰ πρόθυρα, ὅταν κατηγορῆς τὸν πνευματικὸ σου Πατέρα;... Καὶ δὲν φοβεῖται (ὁ ἱεροκατήγορος), μήπως ἀνοίξῃ ἢ γῆ καὶ τὸν ἀφανίσῃ τελείως, ἢ μήπως πέσῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κεραυνὸς καὶ κατακαύσῃ τὴν κατήγορο γλῶσσα;» (PG τ. 51, στλ. 201).

Βεβαίως, δὲν θὰ πρέπει ἡ ἔξαρσις αὐτὴ νὰ φθάνῃ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ λησμονῆται ὅτι οἱ Λαϊκοί, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κοινῶν Βαπτίσματος καὶ Χρίσματος (*γενικὴ πνευματικὴ Ἱερωσύνη*), εἶναι μαζὶ μὲ τοὺς Κληρικοὺς ἰσότιμα καὶ συνυπεύθυνα μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔχουν κληθῆ νὰ μετέχουν στὶς Διακονίες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὅμως πάντοτε ἐν πνεύματι ἀρμονικῆς συνεργασίας καὶ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ, ἰδίως μὲ τοὺς Ἐπισκόπους, καὶ ὅπως δὴποτε σὲ διαφορετικὸ βαθμὸ, τύπο καὶ Διακόνημα ἕκαστος.

* * *

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας, ἀποφεύγουσα ἀποφασιστικὰ τοὺς πειρασμοὺς τῆς *Κληρικοκρατίας* (Παπισμὸς) καὶ τῆς *Λαϊκοκρατίας* (Προτεσταντισμὸς), ἐνθαρρύνει τὰ λαϊκὰ τέκνα Αὐτῆς νὰ ἔχουν θέσι στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Διακονία, θέσι ὅμως ὄχι παθητικῆ, ἀλλὰ ζῶσαν καὶ ἐνεργητικῆ, ἐντὸς πάντοτε

τῶν ὁρίων τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως, *Σύμψυχοι καὶ Ὁμόφρονες ἐν Χριστῷ*, σὲ μία χριστοκεντρικὴ ἀλληλοπεριχώρησι μὲ τοὺς Κληρικοὺς, σὲ μία τριαδοκεντρικὴ Κοινωνία Ἀγάπης.

Περίπου ἐνενηντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἐνάρξεως τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (1920) καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας (1924), τὸ *Ὅραμα* τῆς ἐπανενώσεως τῶν διηρημένων Ὁρθοδόξων φαίνεται νὰ ἔχη συσκοτισθῆ, νὰ ἔχη *ξεθωριάσῃ*, μέσα στὴν ὀμίχλη τῶν διηρημένων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, μέσα στὴν ἐκκοσμίκευσι τῆς Ἐνορίας, μέσα στὴν *νοοτροπία τῆς ἐπανάπαυσης, τοῦ συμβιβασμοῦ, τῆς συντήρησης καὶ τῆς παθητικότητας*, τὰ ὁποῖα ὅλα ἔχουν ὀδηγήσει σὲ μία βαθεῖα *πνευματικὴ ὕφεσι*.

Ἡ εἰρήνευσις τῶν Ὁρθοδόξων ἔχει ἀνάγκη ἀνανεώσεως τοῦ *Ὁράματος* τῆς ἐπανενώσεως· ἀπαιτεῖται ἡ ἀναζωπύρωσις μιᾶς *ὀραματικῆς ἀντιλήψεως*, ἐνὸς *στρατηγικοῦ ὀράματος* μὲ προσευχὴ καὶ ὑψηλὸ ἐπίπεδο συλλογικότητος, ἢ ἀνάληψις δραστηκῶν πρωτοβουλιῶν μὲ βάσιν πρωτίστως τὸ *Σύμψυχον καὶ Ὁμόφρονον ἐν Χριστῷ* ἡμῶν τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς διαιρετικῆς αἵρέσεως.

* * *

Μὲ τὶς ταπεινὲς αὐτὲς σκέψεις, ἀπευθύνομε τὴν *Συνοδικὴν Παραίνεσί* μας αὐτὴ στὴν ἀγάπη ὅλων Σας, ἔχοντες τὴν πεποίθησι, ὅτι ἐὰν ἐνεργοποιηθῶμε βασιζόμενοι στὴν ἐμπειρικὴ ἐν Χριστῷ αἴσθησι ὅτι «Ἔσμεν Ἀλλήλων Μέλη», μὲ ὅτι τοῦτο συνεπάγεται, τότε θὰ προσεγγίσωμε στὴν πραγμάτωσι τοῦ

Ἐράματος τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ὀρθοδόξων, πρεσβείαις τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Α΄.

Ἐπίσημα Κείμενα

Ἡ τακτικὴ ἐτήσιος Συνεδρίασις Αὐτῆς

ΛΗ/4.10.2011 ἐκ.ήμ.

Α. ΤΗΝ 4ην Ὀκτωβρίου 2011 ἐκ.ήμ., ἡμέραν Δευτέραν, κατόπιν ἐπισήμου προσκλήσεως (*Ἐπιστολὴ* ὑπ' ἀριθ. συνοδ. πρωτ. 616/11.8.2011 ἐκ.ήμ.), συνήλθεν εἰς τὴν τακτικὴν ἐτήσιον *Συνεδρίασιν* Αὐτῆς, ὑπ' ἀριθ. ΛΗ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῶν Ἐνισταμένων, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι.

α. Ἐάν καὶ βάσει τοῦ προαναγγελθέντος *Προγράμματος* προεβλέποντο δύο ἡμέραι συνοδικῶν διαβουλεύσεων (4-5.10.2011 ἐκ.ήμ.), πρὸς ἐξάντλησιν τῶν *Θεμάτων τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως*, τελικῶς καὶ μετὰ κόπου ἐξηγητήθη τὸ θεματολόγιον ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, προκειμένου οἱ ἀλλοδαποὶ Ἀρχιερεῖς μας νὰ ἀναχωρήσουν ἐσπευσμένως διὰ τὰς πατρίδας αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ ἐγκλωβισθοῦν ἐν Ἑλλάδι, λόγῳ τῶν προεξαγγελθέντων ἀπεργιακῶν κινητοποιήσεων.

β. Τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας, 4ης Ὀκτωβρίου, ἐτελέσθη ἡ Θεία Λειτουργία, ὡς καὶ *Τρισάγιον* ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν προκεκοιμημένων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τῆ τάξει Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, εἰς τὸν προσκυνηματικὸν Ναὸν τοῦ Μητροπολιτικοῦ ἡμῶν Κέντρου, ἡτοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς.

γ. Περὶ ὥραν 9:00', εἰς τὴν Αἴθουσαν Συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν τῇ αὐτῇ Ἱερᾷ Μονῇ, ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν, *Αναπληρωτοῦ Προέδρου*, κ. Κυπριανοῦ ἡ εἰδικὴ *Ἀκολουθία τοῦ Μι-*

κροῦ Ἁγιασμοῦ ἐπὶ τῇ Ἐνάρξει τῆς Νέας Συνοδικῆς Περιόδου, συμπροσευχομένων τῶν Συνοδικῶν Μελῶν.

δ. Μετὰ τὸν Ἁγιασμόν, ἤρχισαν ἀμέσως αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱεραρχίας, αἱ ὁποῖαι διεξήχθησαν εἰς δύο φάσεις (9:00'-13:00' καὶ 15:00'-21:00'), εἰς τὰς ὁποίας συμμετέσχον οἱ Σεβασμ. Ἐπίσκοποι Νόρα κ. Μιχαὴλ καὶ Λούνης κ. Σιλουανὸς καὶ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης, Γραμματεὺς, τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἑτνα κ. Χρυσόστομου συμμετέχοντος τηλεπικοινωνιακῶς, ἐφ' ὅσον ἡ κατάστασις τῆς υγείας του δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν τὴν αὐτοπρόσωπον παρουσίαν.

ε. Ἀπουσίαζεν ἡτιολογημένως ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης, διακονῶν εἰς Σουηδίαν, λόγῳ σοβαρῶν προβλημάτων υγείας, ἔχων ὅμως ὀρίσει ὡς Ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Φωτικῆς κ. Αὐξέντιον.

ς. Παρίσταντο, τελοῦντες χρέη διερμηνέως, ὁ Ἀρχιμ. π. Γλυκέριος καὶ ὁ Ἱερομ. π. Ἰωάννης Ἀγιοκυπριανίται.

ζ. Ἡ *συνοδικὴ διαδικασία* ἦτο ἄψογος, χάριτι Θεοῦ, διεξαχθεῖσα ἐν πνεύματι προσευχητικῆς ταπεινώσεως, ἀγάπης, ἀλληλοσεβασοῦ καὶ εἰρήνης, ἕκαστος δὲ Ἀρχιερεὺς εἶχε τὴν πλήρη ἀνεσιν χρόνου νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀπόψεις αὐτοῦ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὰς ἐντὸς ἐνὸς κλίματος ἀλληλοκατανοήσεως καὶ ἀδελφικῆς τιμῆς.

η. Ἐν πρώτοις, ἀνεγνώσθη τὸ κείμενον τοῦ Πρακτικοῦ τῆς *Συνεδριάσεως ΑΖ/4-5.10.2010* ἐκ.ἡμ. τῆς Ἱεραρχίας, τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη καὶ ὑπεγράφη ὑφ' ὄλων τῶν σεπτῶν Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

θ. Ἐν συνεχείᾳ, ὠρίσθη ὅτι ἡ *Συνεδρίασις ΑΘ'* τῆς Ἱεραρχίας θὰ πραγματοποιηθῆ, σὺν Θεῷ, κατὰ τὸ διήμερον τῆς 3ης καὶ 4ης Ὀκτωβρίου 2012 ἐκ.ἡμ., (16-17.10.2012 πολ.ἡμ.), εἰς συνεδριάσεις πρωῖνας καὶ ἀπογευματινάς, ἐν τῷ ἡμετέρῳ Μητροπολιτικῷ Κέντρῳ.

ι. Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀπησχόλησαν συνολικῶς ἕξ (6) *Θέματα* ἐκ προγράμματος καὶ τέσσερα (4) *Θέματα* ἐκτὸς *Ἡμερησίας Διατάξεως*.

Β. Ο ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΣ Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος ὠμίλησεν ἐκτενῶς ἐπὶ τῶν δύο *τομέων δραστηριοτήτων*, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπλέκεται ἄμεσα καὶ φέρει τὴν κυρίαν εὐθύνην: τὸν *Συνοδικὸν* καὶ τὸν *Μητροπολιτικόν*.

α. Ἔργον *Συνοδικόν*: εὐρυθμὸς λειτουργία τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, δεκαπέντε (15) Συνεδριάσεις διὰ τὴν Περίοδον Δ' λειτουργίας Αὐτῆς (Ὀκτ. 2010-Σεπτ. 2011) - περίπου 80 σελίδες Πρακτικῶν (βλ. ἐπόμενον κείμενον παρόντος τεύχους, σελ. 14-16), καλὴ καὶ παραγωγικὴ συνεργασία τῶν Μελῶν τῆς Δ.Ι.Σ., ἀντιμετώπισις μιᾶς εὐρυτάτης κλίμακος θεμάτων/προβλημάτων, δημοσίευσις τῶν δύο βασικῶν Κειμένων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας: *Καταστατικὰ Ἀρχαί, Κανονισμὸς Λειτουργίας τῆς Δ.Ι.Σ.*, *Διορθόδοξοι Σχέσεις* (Ρουμᾶνοι, Βούλγαροι, Ρῶσοι), πολύμοχθος μέριμνα διὰ τὴν δοκιμαζομένην Ἐπισκοπὴν Ἀλανίας, ἐνεργοποίησις ἔτι περισσότερον τῆς Ἱστοσελίδος

μας κ.ἄ.

β. Ἔργον *Μητροπολιτικόν*: Διακονία Μυστηρίων, Διακονία Λόγου, Διακονία Ἀδελφοῦ, Ἐτήσιος Ἐκθεσις Πεπραγμένων «Ἀγίου Φιλαρέτου» ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Διακονίας (1.10.2010-30.9.2011: *Οικονομικὴ Βοήθεια* - 130.000 εὐρώ) [Βλ. λεπτομερῶς εἰς τὴν σχετικὴν Ἀναφορὰν μὲ ἀναλυτικὰ στοιχεῖα εἰς τὸ Ἱστολόγιον Αὐτοῦ: www.agiosfilaretos.gr], Ἐπισκέψεις Ποιμαντικά (1) εἰς τὸ ἐξωτερικόν (Κέννα, Γεωργία, Σουηδία καὶ διὰ τοῦ Θεοφιλ. Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου: Αὐστραλία, Ἀγγλία, Ν. Ὀσσετία), (2) εἰς τὸ ἐσωτερικόν (ὄλαι αἱ Ἐνορίαί, Μοναὶ καὶ Μετόχια δέχονται συνεχῶς τὴν οἰκοδομητικὴν παρουσίαν τῶν Ἀρχιερέων μας, μέσῳ τῶν Θείων Λειτουργιῶν, Ὁμιλιῶν καὶ εἰδικῶν Συνάξεων), Προσκύνημα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, προσπάθειαι ἐνεργοποιήσεως τοῦ *Συνοδικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου* (ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ.), ἐτοιμασία ἐκτάκτου *Κληρικολαϊκῆς Συνάξεως* (28.10.2011 ἐκ.ἡμ.) καὶ εἰδικῆς *Συνάξεως Λαϊκῶν* (ἐντὸς τοῦ ἐρχομένου Νοεμβρίου), προγραμματισμὸς μιᾶς *Κληρικολαϊκῆς Συνάξεως* ἀνὰ ἐξάμνηνον, ἐκδόσεις Περιοδικῶν, Ἡμερολογίων κ.ἄ.

γ. Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἀναφορᾶς εἰς τὰ Πρακτικά τῆς Δ.Ι.Σ. (Δ'-10/11.5.2011 ἐκ.ἡμ.): «... ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος ἐπιλέγει, ὅτι ἡ πολυδιάσπασις ἐντὸς τοῦ Πατρίου πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολῆ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιπαρερχώμεθα αὐτὴν εὐκόλως», ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς προεκάλεσεν εὐρυτάτην συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ κατετέθησαν διάφοροι σκέψεις καὶ ἀπόψεις ἐπὶ μιᾶς πιθανῆς προσεγγίσεως μὲ τὴν *Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος*.

δ. Ἰδιαίτερος χρόνος ἀφιερῶθη, τῇ προτάσει τοῦ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν σχέσεων καὶ τῆς ἐμβαθύνσεως τῆς ἐνότητος ἡμῶν μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Πατρίου ἐν Ρουμανία, Ρωσία/ Διασπορᾶ καὶ Βουλγαρία, ἡ ἐπικαιρότης τοῦ ὁποίου παραμένει ἀπαραμείωτος.

Γ. ΕΠΙ τοῦ *Θέματος* τῆς ἀνανεώσεως τῶν Μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀπεφασίσθη καὶ πάλιν ὁμοφώνως, ὅπως καὶ κατὰ τὴν *Συνοδικὴν Περίοδον Ε'* (Ὀκτ. 2011 - Σεπτ. 2012), συνεχίσουν νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των τὰ αὐτὰ Μέλη, ἤτοι οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Ὠρεῶν κ. Κυπριανὸς (Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος), Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος (ἄν καὶ προέτεινε νὰ ἐξαιρεθῆ διὰ προσωπικοὺς λόγους), Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης (Γραμματεὺς).

Δ. ΕΠΙ τοῦ *Θέματος* τῶν *Πεπραγμένων* ὠμίλησαν ἐκτενῶς,

α) ὁ μὲν Θεοφιλ. Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος διὰ τὰς Ἱεραποστολικὰς Κοινότητάς μας εἰς Κένυαν (ἐπεσκέφθη αὐτὴν προσωπικῶς τὸν Ἰανουάριον), εἰς Κονγκὸν (βάσει ἐνημερώσεως αὐτοῦ προσωπικῶς ὑπὸ τοῦ Ὑπευθύνου Ἀρχιμ. π. Μάρκου), εἰς Γεωργίαν (ἐπίσκεψις προσωπικὴ τὸν Μάρτιον) καὶ τὴν Σουηδίαν (ἐπίσκεψις τὸν Μαΐον, ἀλλὰ καὶ γραπτὴ *Ἐκθεσις* τοῦ Αἰδεσιμ. π. Ἀνδρέου Ὀκερstrom), διὰ τὰς ὁποίας -παρὰ τὰ ποικίλα προβλήματα- ὑπάρχουν λίαν αἰσιόδοξοι προοπτικαί, ἐφ' ὅσον τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ προσφορά μας διατηρηθοῦν ἀπαραμείωτα·

β) ὁ δὲ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Νόρα κ. Μιχαὴλ διὰ τὰς δυσκολίας εἰς τὴν Σαρδινίαν καὶ

γ) ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Λούνης κ. Σιλουανὸς περιέγραψε τὰ ποιμαντικὰ προβλήματα εἰς τὴν Ἰταλίαν, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἀγωνίας του, ἀλλὰ ἐξέφρασε καὶ τὴν ἱκανοποίησίν του ἐν Χριστῷ, διότι ἡ ἐτοιμασία μιᾶς γυναικείας Μονῆς εἰς τὴν εὐρύτεραν περιοχὴν τῆς Πιστοῖας βαίνει πρὸς τὸ τέλος καὶ εἰς ὀλίγους μῆνας θὰ δεχθῆ τὰς πρώτας Μοναχὰς πρὸς ἐγκαταβίωσιν·

δ) ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος περιέγραψε ἐν συντομίᾳ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ζητήματα, τὰ ὁποία ἀντιμετωπίζει ἡ Ἐξαρχία μας εἰς τὴν Ἀμερικὴν (Ἱερεῖς-κρίσις οικονομική, θέματα ποιμαντικὰ εἰς τινὰς Ἐνορίας, ὡς καὶ νομικὰ-ιδιοκτησιακὰ κ.ἄ.)· τέλος δέ,

ε) ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ὠμίλησε διὰ τὰς Κοινότητάς μας εἰς Αὐστραλίαν καὶ Ἀγγλίαν, τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθη τὴν μὲν πρώτην τὸν παρελθόντα Νοέμβριον, τὴν δὲ δευτέραν τὸν Μάρτιον καὶ Σεπτέμβριον τρ.ἔ., καταθέσας διὰ τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου *Ἐκθεσιν Δαπανῶν διὰ τὴν Ἱεραποστολὴν* (Ὀκτ. 2010-Σεπτ. 2011): 27.740 εὐρώ.

Ε. ΔΙΑ τὸ *Παρὸν καὶ Μέλλον* τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Ἀλανίας ὠμίλησεν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη δις κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος τὴν Ν. Ὀσσετίαν, ἔχει δὲ ἀναλάβει χρεὴ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης μετὰ τὴν ἀποδοχὴν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς αἰτήσεως παραιτήσεως διὰ λόγους ὑγείας τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Ἀλανίας κ. Γεωργίου (22.4.2011 ἐκ.ἡμ.) καὶ τῆς θεωρήσεως αὐτοῦ πλέον ὡς Σχολάζοντος Ἀρχιερέως μὲ τίτλον «πρώην Ἀλανίας».

Ἡ ἔκβασις μιᾶς δικαστικῆς διαμάχης, ὡς καὶ τῶν ἐπικειμένων βουλευτικῶν ἐκλογῶν εἰς τὸ Κρατίδιον, θὰ δείξη τὸ μέλλον τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ τῆς παρουσίας μας εἰς τὴν Ν. Ὀσσετίαν.

ΣΤ. ΕΠΙ τῆς προοπτικῆς ἐνὸς *Κειμένου Κοινῆς Διακηρύξεως* τῶν Ἑλλήνων, Ρουμάνων, Ρώσων καὶ Βουλγάρων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἀνεφέρθησαν ἄρκετὰ κατὰ τὴν εἰσαγωγικὴν ἀναφορὰν τοῦ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου (Βλ. § Β. δ), τὸ δὲ θέμα παρεπέμφθη εἰς τὸ μέλλον, ἐφ' ὅσον μάλιστα δὲν εἶχον προσέλθει διὰ τὴν Πανήγυριν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης (2α Ὀκτ.) ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος (Ρουμανία) καὶ ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Ἀγαθάγγελος (Ρωσικὴ Διασπορά), ἂν καὶ ὁ προσελθὼν Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος (Βουλγαρία) εἶχεν ἤδη ἀποστείλει ἐγκαίρως σχετικὸν *Γράμμα* μὲ σκέψεις ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ζ. ΔΙΑ μίαν *Ἐπιστολὴν Ποιμαντικὴν* ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῶν Ἐνισταμένων ὠμίλησεν ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, ὁ ὁποῖος εἶχε σχέδιον ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ περιέγραψε τὰς βασικὰς κατευθύνσεις αὐτῆς: *ἐνότης Ποιμένων καὶ Ποιμνίου, ἰδίως κατὰ τὴν κρίσιν αὐτὴν ἱστορικὴν περίοδον, μάλιστα δὲ ὁ σεβασμὸς τῶν Πιστῶν πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἦθους*. Ἐνεκρίθη ὁμοφώνως ἡ προώθησις τῆς *Ἐπιστολῆς* αὐτῆς (βλ. αὐτὴν εἰς τὰς σελ. 3-6 τοῦ παρόντος τεύχους).

Η. Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ Ἐπίσκοπος Λούνης κ. Σιλουανὸς εἰσηγήθη ἐπὶ τῶν ἐξῆς τριῶν *θεμάτων*, τὰ ὅποια εἶχε θέσει καὶ

γραφτῶς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου, μετὰ ὅμως τὴν κατάρτησιν τῆς *Ἡμερησίας Διατάξεως* τῆς Συνόδου:

α. *Ἐκλογή Μητροπολίτου*. Ἀπέσυρε τὴν πρότασιν ταύτην πρὸς συζήτησιν, λόγῳ τοῦ προκωχωρημένου τῆς ὥρας καὶ τῆς κοπώσεως.

β. *Καταστατικὸν Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς*. Διεξήχθη ἐκτενὴς καὶ γόνιμος συζήτησις καὶ ἐξεφράσθη γενικῶς μία θετικὴ τοποθέτησις ἐπὶ τῆς προτάσεως αὐτῆς καὶ ἄλλων παραπλεύρων καὶ συγγενῶν θεμάτων. Ἐν τούτοις, ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος περιέγραψε τὰ κατ' αὐτὸν ἀνυπέβλητα ἐμπόδια καὶ προαπαιτούμενα διὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἐφαρμογὴν ἐνὸς τοιοῦτου *Καταστατικοῦ*, πολλῶ μᾶλλον ἐφ' ὅσον διεφάνη ἡ προοπτικὴ αὐτοῦ νὰ παρακαμφθῇ τὸ *θέμα* τοῦ ἀσθενούντος Σεβασμ. Προέδρου καὶ Μητροπολίτου μας καὶ νὰ ἀναδειχθῇ ὁ διάδοχος αὐτοῦ. Ἐν τέλει, ἡ πρότασις ἀπεσύρθη σιωπηλῶς.

γ. *Ἱεραποστολὴ εἰς Τόγκο*. Προετάθη νὰ ἀναπτύξη ὁ Σεβασμ. Λούνης τὴν Ὁρθόδοξον Ἱεραποστολὴν εἰς τὸ Τόγκο, τὴν χώραν αὐτὴν τῆς Δυτ. Ἀφρικῆς, ἐφ' ὅσον ἔχει ἤδη σχετισθῇ μὲ πρόσωπά τινα ἐξ αὐτῆς. Ἡ πρότασις εἶχεν ἤδη τύχει Συνοδικῆς ἐγκρίσεως καὶ πλέον ἀνενεώθη καὶ ἐπεσημοποιήθη, πάντως κατ' οἰκονομίαν, διότι βάσει τῶν *Καταστατικῶν Ὁρων* τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, αἱ Ἱεραποστολικαὶ Κοινότητες ἐκτὸς τῶν ὑφισταμένων Ἐπισκοπῶν μας ὑπάγονται εἰς τὴν Δικαιοδοσίαν τῆς Μητροπόλεως (*Ὁρος ΣΤ'*).

Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

† Ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης

τῇ 7ῃ Ὀκτωβρίου 2011 ἐκ.ἡμ.

† Ἁγίων Μεγ/ρων Σεργίου καὶ Βάκχου

ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Αί τακτικά Συνεδριάσεις Αυτής
Περίοδος Δ', 20.10.2010-16.9.2011 έκ.ήμ.

Ἐκθεσις πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας
τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου

Α'. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν ἐξηκολούθησε, χάριτι Θεοῦ, καὶ κατὰ τὴν *Περίοδον Δ'*, νὰ συνέρχεται ἀπροσκόπτως καὶ νὰ διασκέπτεται ἐπὶ πολλῶν καὶ ποικίλων θεμάτων, τὰ ὅποια ἀφοροῦν τὸ Διδακτικόν, Λειτουργικόν, Ποιμαντικόν, Ἱεραποστολικόν καὶ Διεκκλησιαστικόν ἔργον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητός μας, εἰς τὸ ἐσωτερικόν καὶ ἐξωτερικόν.

α. *Τῶν Συνεδριάσεων* συμμετεῖχον ὡς Μέλη ἐκλελεγμένα, ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας (*AZ/4-5.10.2011* ἐκ.ήμ.), ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, *Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος*, συνεδρευόντων τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσοστόμου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, τελούντος καὶ χρέη *Γραμματέως*.

β. Αἱ *Συνεδριάσεις* πραγματοποιοῦνται ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ Ἔδρᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἤτοι ἐν τῇ παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς Ἱερᾶ Μονῆ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

γ. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος συνέρχεται τακτικῶς ἀνὰ εἰκοσαήμερον, ἐν ἡμέρᾳ Πέμπτῃ, ἐὰν δὲ ὑπάρξῃ κώλυμα, ὀρίζεται συνοδικῶς ἡ ἡμέρα τῆς ἐπομένης *Συνεδριάσεως*.

Β'. Κατὰ τὰς δέκα πέντε συνολικῶς *Συνεδριάσεις (Α'-ΙΕ)*, αἱ ὁποῖαι ἐπραγματοποιήθησαν ἀπὸ τῆς 20.10.2010 ἐκ.ήμ. μέχρι τῆς 16.9.2011 ἐκ.ήμ., ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀντιμετώπισε μεγάλο πλῆθος θεμάτων, διεκπεραίωσε πληθὺν ὑποθέσεων καὶ εἰργάσθη διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ Ὁράματος τῆς Ἐκκλησίας μας.

• **Τὰ** σχετικὰ Πρακτικὰ καταλαμβάνουν 70 σελίδας πληκτρολογημένας, σχήματος Α4.

• **Πλέον** συγκεκριμένως, τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀπασχόλησαν κυρίως, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἐξῆς θέματα καὶ ζητήματα, κατανεμόμενα εἰς ἐνότητος πέντε (εἰς παρένθεσιν τίθενται ἡ *Συνεδριάσις* καὶ ἡ παράγραφος τοῦ σχετικοῦ Πρακτικοῦ, ἀφορῶσα τὸ συζητηθέν).

α. Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή

1. Ἡ μέριμνά μας ἦτο συνεχῆς καὶ πολυμερῆς διὰ τὰς Κοινότητάς μας εἰς Κονγκόν, Κένυαν, Ἀγγλίαν, Σουηδίαν καὶ Γεωργίαν (Α6, Β4, Β9, Ε2, Ε8, Ζ1, Ζ6, Ζ9, Ζ12, Ζ17, Η6, Η10, Η12, Θ3, Θ9, ΙΑ3, ΙΑ6, ΙΑ9, ΙΒ2, ΙΒ6, ΙΒ7, ΙΔ7).

2. Ἐπραγματοποιήθησαν ποιμαντικαὶ ἐπισκέψεις Ἀρχιερέων μας εἰς Κένυαν, Γεωργίαν, Ἀγγλίαν καὶ Σουηδίαν.

β. Ἱεραὶ Ἐπισκοπαὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ

1. Ἡ ἐπικοινωνία μας μὲ τοὺς οἰκείους Ἐπισκόπους ἦτο συνεχῆς, προκειμένου νὰ καταστῶμεν κοινωνοὶ τῶν ποικίλων προβλημάτων αὐτῶν καὶ νὰ συμβάλωμεν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τούτων, αἱ δὲ ἀπόψεις -προτάσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων εἰσήγοντο πάντοτε εἰς τὰς Συνεδριάσεις: Ἐπισκοπὴ Ἑτνα (Β5, Γ7, Δ6, Ε5, Ε6, Η14), Ἐπισκοπὴ Λούνης (Β14, Ζ8, Ζ15, Π9, ΙΔ14).

2. Ἰδιαιτέρως καὶ ἐπὶ πολὺ ἀπησχόλησε τὴν Δ.Ι.Σ. ἡ Ἐπισκοπὴ Ἀλανίας εἰς Νότιον Ὀσσετίαν, ἡ Τοποτηρητεία τῆς Ὁποίας ἔχει ἀνατεθῆ εἰς τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιον, λόγῳ τῆς ἀναρρωτικῆς ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου κ. Γεωργίου καὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ παραιτήσεως Αὐτοῦ (Α7, Β11, Δ9, Ε9, Ζ7, Ζ14, Η12, Θ9, Ι4, ΙΑ2, ΙΒ3, ΙΓ10, ΙΔ9).

3. Εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας ἡ κινητικότητα ἦτο ἀξιοπρόσεκτος καὶ αἱ προοπτικαὶ εἶναι λίαν ἐλπιδοφόροι, τοῦ Τοποτηρητοῦ Αὐτῆς Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου ἐπισκεψαμένου Αὐτὴν τὸν Νοέμβριον 2010 (Β8, Ε6, Η8, Ζ9, ΙΔ5).

γ. Ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι

1. Συνεχίσθησαν ποικιλοτρόπως αἱ σχέσεις μας μὲ τοὺς ἐν Ρουμανία, Βουλγαρία καὶ Διασπορᾷ Ρώσους Ἀδελφούς μας καὶ κατεβλήθη προσπάθεια νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ἐν Χριστῶ ἐνότης καὶ κοινωνία μας (Ρουμανία: Α4, Ζ4, ΙΒ2, ΙΕ6. Βουλγαρία: Ζ3, ΙΑ8, ΙΔ3, ΙΔ12, ΙΕ7. Ρωσικὴ Διασπορά: Γ2, Ζ10, Ζ11, Ζ2, Η9, Θ2, ΙΑ2, ΙΒ4, ΙΓ5, ΙΓ12, ΙΔ10, ΙΕ5.

Κοινὰ θέματα: Δ2, Δ4, Ε2, Θ2, ΙΔ6, ΙΕ7).

2. Ἐπραγματοποιήθησαν ἐπισκέψεις -προσκυνήματα Ἀρχιερέων μας εἰς Ρουμανία, Βουλγαρία καὶ Αἴτην (Ρωσικὴ Διασπορά).

δ. Οἰκουμενισμὸς-Ἀντιοικουμενισμὸς

1. Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνημερώθη καὶ συνεζήτησε, μάλιστα δὲ καὶ ἀντιμετώπισε ζητήματα ἀφορῶντα τὰς ἐκφάνσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (Δηλώσεις τοῦ ἐν Καινοτομίᾳ μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου: Α2. Στάσις Ἐπισκόπου κ. Ἀρτεμίου εἰς Σερβίαν: Β16, Γ13, Ζ16, Ζ4, ΙΔ10. Ἀποτείχισις ὁμάδος ἐν Καινοτομίᾳ: Η5).

2. Ἀντιμετώπισις τῆς ἐν Καινοτομίᾳ μητροπόλεως Ἰλίου-Ἀχαρνῶν καὶ Πετρούπολεως (Ζ3).

ε. «Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ»

1. Ἡ Δ.Ι.Σ. συνεζήτησεν πρὸς ἐνημέρωσιν Αὐτῆς τὰς διαφοροὺς ἐξελίξεις εἰς τὸν χῶρον τῶν «Γ.Ο.Χ.» Ἑλλάδος (Α2, Ζ17, Η7, Ι2).

2. Ἐπίσης, ἀνεφέρθη ἐπανειλημμένως εἰς τὸ θέμα τῶν σχέσεών μας μετὰ τῶν «Γ.Ο.Χ.», ἀμέσων ἢ ἐμμέσων, ἰδίως τῆς Δικαιοδοσίας ὑπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον κ. Καλλίνικον (Γ8, Δ8, Ζ7, ΙΕ3).

* * *

Γ'. Ἐπὶ πλέον, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀντιμετώπισε καὶ σειρὰν ὄλην ἐτέρων θεμάτων, συνεζήτησεν, ἀπεφάσισε σχετικῶς, παρέσχεν εὐλογία καὶ συμμετέσχεν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς διαφοροὺς δραστηριότητας, ὡς ἑξῆς.

α. Ἐσχατολογικά. Ὁ ἀδιάκριτος συσχετισμὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐσχατολογίας

μὲ τὰς ραγδαίας ἱστορικὰς καὶ τεχνολογικὰς ἐξελίξεις ἔχει προκαλέσει μεγάλην σύγχυσιν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν λεγομένην «Κάρταν τοῦ Πολίτου» (Α2, Β7) καὶ τὰ νέα Διαβατήρια ἐν Ρουμανία (Ζ5).

β. Θέματα Λειτουργικά, Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως καὶ Κανονικά. Ἐξόδιος Ἀκολουθία Ἀρχιερέως (Α9, Β2). Ἐπανάληψις Βαπτίσματος δι' ἐπιχύσεως (Β6). Ἄρνησις Γάμου β' ἄνευ Διαζευκτηρίου (Β6). Θεία Κοινωνία εἰς καπνίζοντας [κατ' ἀκρίβειαν ἀντιμετώπισις, μὲ δυνατότητα ἐφαρμογῆς οἰκονομίας κατὰ περίπτωσιν] (Β10). Ἀγρυπνία κατὰ μῆνα ὑπὲρ τῆς υἰείας τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας (Γ4). Τάξις ἐπὶ τῇ προσελεύσει εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου (Γ6). Ἱερὰ Ἄμφια, χρῶμα (Γ11, Θ13). Ἱερὸν Βάπτισμα ἐν τῇ Θεῖα Λειτουργίᾳ (Γ12). Τίμος Σταυρὸς εἰς τάπητας κ.ἄ. (Γ12). Δημιουργία Κοιμητηρίου εἰς Φυλὴν [ἐξέτασις δυνατότητος δημιουργίας νέου, ὡς μὴ νομίμου τοῦ ὑπάρχοντος] (Δ3). Τάξις «Καιροῦ», Κήρυγμα ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ Κοινωνικοῦ (Δ10). Θεία Κοινωνία μόνον εἰς τοὺς ἐξομολογουμένους εἰς τοὺς Πνευματικούς μας (Ε11). Προτροπὴ ἀποφυγῆς «Κρατημάτων» εἰς τὸ Κοινωνικὸν καὶ δὴ κατὰ τὴν Θ. Κοινωνίαν ὑπὸ τῶν λαϊκῶν, χρῆσις δὲ ἀντ' αὐτῶν καταλλήλων ψαλμικῶν στίχων (Ζ18). Ἔτερα ποικίλα (Ι6, ΙΓ14, ΙΔ17).

γ. Ποιμαντικαὶ Δραστηριότητες ἐντὸς

καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος. Προσκυνήματα μετὰ τοῦ Ποιμνίου μας, πρὸς οἰκοδομὴν αὐτοῦ: εἰς Ἁγίους Τόπους (Α4, Ι3). Εἰς Βενετίαν καὶ Κροατίαν (Θ8). Εἰς Ἀγρίνιον (ΙΒ2). Εἰς Κέρκυραν (ΙΒ9), Εἰς Κρήτην (Γ2). Ἄλλα, ἐντὸς (Η2).

δ. Ἐνορίαί μας. Ἀναλήψεως Πατρῶν (Γ9, Ε2, Η4, Θ5, ΙΑ8). Κατηχητικά (Δ5). Ὑπὲρ τῆς Ἱεραποστολῆς (Ζ11).

ε. Μοναί μας. Ἱερὰ Μονὴ Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Σταμάτας Ἀττικῆς (Ζ5, ΙΒ2). Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς (Θ6).

ζ. Μετοχιακὰ Θέματα. Α10, Β3, Η6, ΙΓ4.

ζ. Ζητήματα μὲ Ἐφημερίους-Κληρικούς μας. Α2, Α4, Α8, Α11, Β2, Β13, Γ3, Γ5, Ε3, Ζ19, Θ4, ΙΑ8, ΙΒ5, ΙΒ6, ΙΒ9, ΙΓ3, ΙΓ11, ΙΔ2, ΙΔ9, ΙΔ13, ΙΔ18.

η. Εἰσδοχὴ Κληρικῶν. Α3, Α5, Β2, Δ7, Ζ10, Ζ13, Η3, Θ12, ΙΑ5, ΙΕ7, ΙΕ10.

θ. Ποικίλα. Ζ12, Θ8, ΙΑ8, ΙΒ9, ΙΓ4, ΙΓ6, ΙΓ8, ΙΓ11, ΙΔ4, ΙΔ8, ΙΔ11, ΙΔ16, ΙΕ2, ΙΕ4, ΙΕ10.

Δ'. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχει ἀποφασίσαι, ὅπως μεθ' ἐκάστην *Συνεδρίασιν* Αὐτῆς δημοσιεῦθι ἐγκαίρως περίληψιν τῶν κυριωτέρων ἀποφάσεων Αὐτῆς, ἐπικαλεῖται δὲ τὰς προσευχὰς τοῦ λογικοῦ Αὐτῆς Ποιμνίου, ὥστε νὰ ἐπιτελεῖται ἡ *συνοδικὴ διαδικασία* συμφώνως πάντοτε πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος καὶ πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας.

□

Συνοδική Ἐνημέρωσις

περὶ ἐνὸς «Ἐνημερωτικοῦ Δελτίου» τῆς νεοημερολογιτικῆς μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρούπολεως

α. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι, ἔχει ἐπανειλημμένως καὶ ἐπισήμως διακηρύξει, ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο ἔχουν ἀποτείχισθῃ νομίμως καὶ κανονικῶς ἐκ τῶν Νεοημερολογιτῶν Οἰκουμενιστῶν, διότι αὐτοὶ διέρρηξαν τὴν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων κατὰ τὸ ἔτος 1924, μὲ τὴν εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ὅπως ἀκριβῶς προέβλεπε ἡ κατάκριτος Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἔτους 1920, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

β. Ἐπομένως, κάθε Ἱερὸς Ναός, ὁ ὁποῖος φιλοξενεῖ εὐσεβεῖς τοῦ λεγομένου Παλαιοῦ Ἡμερολογίου καὶ «δὲν ἀνήκει στὴν ἐπίσημη Ἐκκλησία» τῶν Νεοημερολογιτῶν, δὲν εἶναι «σχισματικὸς» καὶ δὲν εἶναι «ἄκυρα τὰ ὅσα τελοῦνται» εἰς αὐτόν, ὅπως λανθασμένα ὑποστηρίζει τὸ «Ἐνημερωτικὸν Δελτίον» τῆς νεοημερολογιτικῆς μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρούπολεως (23.12.2010).

γ. Ἡ Παράδοσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας δὲν ταυτίζει τὸ Σχίσμα μὲ τὴν Ἀποτείχισιν, διότι τὸ μὲν Σχίσμα εἶναι θεομίσητο, ἐφ' ὅσον χωρὶς σο-

βαρὸ λόγο διασπᾷ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας· ἡ δὲ Ἀποτείχισις εἶναι θεάρεστος, ἐφ' ὅσον διασώζει τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν Καινοτομία (Νέο Ἡμερολόγιο) καὶ τὴν Αἵρεσιν (κακοδοξία Οἰκουμενισμοῦ).

δ. Οἱ Καινοτόμοι καὶ Νεωτερισταὶ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, προκειμένου νὰ προσελκύσουν τοὺς εὐσεβεῖς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἐπενόησαν τὴν λεγομένη Παλαιοημερολογικὴ Οὐνία καὶ προτείνουν στοὺς Ἀκαινοτομήτους Ἀντι-οικουμενιστὰς νὰ κρατήσουν μὲν τὴν Πατροπαράδοτη Ἡμερολογιακὴ Τάξι, ἀλλὰ νὰ ὑπαχθοῦν ἐκκλησιαστικῶς στοὺς νεοημερολογίτες ἐπισκόπους καὶ νὰ μνημονεύουν αὐτούς, «ἀνεξαρτήτως ἡμερολογιακῶν διαφορῶν», ὅπως ἀναφέρεται στὸ «Ἐνημερωτικὸν Δελτίον».

ε. Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ ἀπορρίπτουν κατηγορηματικῶς τὴν λύσιν τῆς Παλαιοημερολογικῆς Οὐνίας, διότι ἡ ἔμμομή τους στὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν ὁποία ἐνστερνίζονται οἱ Νεοημερολογίται.

ς. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ Ἀποτείχισις μας ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ὀφείλεται κυρίως στὴς δογματικὰς ἐκτροπὰς

τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ -ἐφ' ὅσον αὐτὲς συνεχίζονται- θὰ ἀποτελοῦσε γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους Ἀντιοικουμενιστὰς ὄντως παροιμιώδη τυπολατρία, ἀφ' ἑνὸς ἢ παράβλεψις ἐκ μέρους των τῆς δογματικῆς ἀκριβείας καὶ ἢ προσέλευσις/ὑπαγωγή στοὺς Καινοτόμους Νεοημερολογίτας, ἀφ' ἑτέρου ἢ προσκόλλησις στὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο γιὰ λόγους κυρίως συναισθηματικοὺς ἢ συνηθείας.

ζ. Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέρρευσε ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἡ Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀσήμαντο πρᾶγμα καὶ «ζήτημα ἰάσιμο», ἐφ' ὅσον πολὺ ἔγκυρα ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς «κάτι πολὺ χειρότερον τῆς παναιρέσεως» καὶ ὡς «νόσος πρὸς θάνατον», ἐπίσης δὲ ὡς «ὁ πλέον ἀπαίσιος συγκρητισμὸς» καὶ «χειρῶν πάσης αἰρέσεως» καὶ ὡς «ἀνήκουστος προδοσία».

η. Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντιοικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐπισημαίνουν φιλαδέλφως στοὺς εὐσεβεῖς, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ὑπάγεται στοὺς Οἰκουμενιστὰς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ λειτουργεῖται στοὺς Ναοὺς των, «ἀνεξαρτήτως ἡμερολογιακῶν διαφορῶν»,

- υἱοθετεῖ τὴν ἀντιεκκλησιαστικὴ Παλαιοημερολογικὴ Οὐνία·

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 25ῃ Φεβρουαρίου 2011 ἐκ.ἡμ.
† Ἁγίου Ταρασίου Κων/πόλεως
Ἑβδομάς Α' τῶν Ἁγίων Νηστειῶν

- εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ ὅσα οἱ Οἰκουμενισταὶ φρονοῦν, πράττουν καὶ ἀκολουθοῦν, δηλαδὴ ἐνδεικτικῶς τὰ ἐξῆς:

- νὰ συμμετέχῃ στὴν παναιρετικὴ Οἰκουμενικὴ Κίνησι·

- νὰ ἀνήκῃ στὸ λεγόμενο Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν·

- νὰ συμπροσεύχεται μὲ αἰρετικοὺς καὶ ἄλλοθρήσκους·

- νὰ θεωρῇ τὶς αἰρετικὲς Κοινότητες ὡς Ἀδελφὲς Ἐκκλησίαι·

- νὰ ἀποδέχεται τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν·

- νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ Μία Ἐκκλησία περιλαμβάνει καὶ αἰρετικούς·

- νὰ φρονῇ ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἐπιβάλλεται νὰ διακονῇ τὸν κόσμον ἀπὸ κοινῶν μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ ἄλλοθρήσκους καὶ ἄλλα σχετικά.

θ. Εὐχόμεθα ἐκ βαθέων νὰ κατανοήσουν ἐπὶ τέλος οἱ καλοπροαίρετοι ἐκ τῶν Καινοτόμων τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ὅτι αὐτοὶ καὶ μόνο εὐρίσκονται στὴν περιοχὴ τοῦ ὀλεθρίου Σχίσματος· ἐνῶ οἱ Ἀντιοικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου εὐρίσκονται στὴν περιοχὴ τῆς θεαρέστου Ἀποτειχίσεως, ἢ ὁποία εἶναι σωτήριος καὶ ἀξία «τῆς πρεπούσης τιμῆς» (Ἰεῖ Ἱερὸς Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Ἁγίας Συνόδου).

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων
Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
† Ὁ Ὠρεῶν Κυπριανὸς
Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Ἐπὶ τοῦ ἐκφρασθέντος αἰτήματος ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Ἀλανίας κ. Γεωργίου διὰ τὴν παραίτησιν Αὐτοῦ

Προοίμιον

1. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι εἶχε λάβει πρὸ ἔτους τὴν ἀπὸ 6.5.2010 ν.ἡ. Ἐπιστολὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Ἀλανίας κυρίου Γεωργίου, ἀνήκοντος εἰς τὴν Ἡμετέραν Δικαιοδοσίαν καὶ ποιμαίνοντος ὡς Ἐπίσκοπος τὸ εἰς Νότιον Ὁσσετίαν λογικὸν ἡμῶν Ποίμνιον ἀπὸ τοῦ σωτηρίου ἔτους 2005, δι' ἧς ἠτεῖτο ἐπιμόνως, διὰ τρίτην ἤδη φοράν, τὴν ἀπαλλαγὴν Αὐτοῦ ἐκ τῆς διαποιμάνσεως τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀλανίας, τῇ ἐπικλήσει κυρίως σοβαρῶν λόγων ὑγείας.

2. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν, κατὰ τὴν Συνεδρίασιν Αὐτῆς Γ'-10/28.4.2010

ἐκ.ἡμ., συζητήσασα ἐπισταμένως τὴν Αἴτησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου κυρίου Γεωργίου, ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως καὶ φιλαδέλφως, ὅπως -ἀντὶ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ αἰτήματος Αὐτοῦ- παράσχη Αὐτῷ ἐπὶσίαν ἀναρῶρικὴν ἄδειαν, ἥτοι ἀπαλλάξῃ Αὐτὸν προσωρινῶς τῶν βαρέων ποιμαντικῶν Αὐτοῦ καθηκόντων.

3. Ἐπίσης, ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν ἐπεφυλάχθη, ὅπως μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐνιαυσίου ταύτης ἀδείας, ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς ἐπὶ τῆς μελλούσης θέσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου κυρίου Γεωργίου ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ καὶ Ἐπαρχίᾳ Ἀλανίας.

Ἀπόφασις

4. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν κατὰ τὴν Συνεδρίασιν Αὐτῆς Δ'-9/22.4.2011 ἐκ.ἡμ., τῇ συμφώνῳ γνώμῃ καὶ ἀπάντων τῶν σεπτῶν Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἐπὶ τῇ λήξει τῆς ἐπὶσίαν ἀναρῶρικῆς ἀδείας τοῦ Σεβασμιωτάτου κυρίου

Γεωργίου, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν σοβαρῶς τὴν εἰσέτι ἐπισημασθεῖσα ὑγείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου, εἶτι δὲ καὶ τὴν ἐν γένει ἔκρυθμον ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἐπισκοπῇ Ἀλανίας τῆς Νοτίου Ὁσσετίας,

ἀποφασίζει ὁμοφώνως καὶ ἀνεπιφυλάκτως

α. ὅπως γίνῃ ἀποδεκτὴ ἢ ἀπὸ 6.5.2010 ν.ἡ. Αἴτησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Ἀλανίας κυρίου Γεωργίου, οὕτω δὲ ἀπαλλαγῇ Οὗτος ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς τῶν καθηκόντων τῆς διαποιμάνσεως τῆς ἐν Νοτίῳ Ὁσσετίᾳ Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς καὶ

Ἐπαρχίας τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου·

β. ὅπως ἐκφρασθῇ Αὐτῷ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἢ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν δι' ὅσα καλῶς καὶ θεαρέτως προσέφερε θυσιαστικῶ φρονήματι τῇ Ἱερᾷ Ἐπισκοπῇ Ἀλανίας ἄχρι τοῦδε, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἢ ὀλόθυμος εὐχὴ ἡμῶν διὰ τὴν

αίσίαν ἔκβασιν τῶν σοβαρῶν προβλημάτων τῆς υγείας Αὐτοῦ·

γ. ὅπως φέρῃ Οὗτος εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ιδιότητα τοῦ σχολάζοντος Ἀρχιερέως, προσφωνῆται δὲ ὡς Ἐπίσκοπος πρῶν Ἀλανίας, μὴ φέρων πλέον ὑποχρεώσεις ποιμαντικὰς, διοικητικὰς καὶ συνοδικὰς·

δ. ὅπως ἡ Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Ἀλανίας ἀναλάβῃ τὴν ὑποχρέωσιν καταβολῆς συντάξεως, ἴσης μετὰ τῆς τοιαύτης τοῦ ἐνεργοῦ Κληρικοῦ τῆς Ἐπαρχίας ταύτης·

ε. ὅπως ὀρισθῇ Τοποτηρητὴς τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Ἀλανίας ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μεθώνης κύριος Ἀμβρόσιος, ὅστις θὰ μνημονεύται εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ Λειτουργίας μετὰ τὴν μνημόνευσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου·

ς. ὅπως παρακληθῆ πατρικῶς ὁ Ἱερὸς Κλῆρος καὶ ὁ εὐσεβὴς Λαὸς νὰ φέρωνται πάντοτε μετὰ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Σε-

βασμιώτατον Ἐπίσκοπον πρῶν Ἀλανίας κύριον Γεώργιον, διὰ τὴν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη θυσιασικὴν Διακονίαν Αὐτοῦ εἰς τὴν Νότιον Ὀσσετίαν, ἀπέχωσι δὲ ἀπὸ πάσης δυσμενοῦς κρίσεως ἐπὶ τυχόν λαθῶν ἢ παραλήψεων Αὐτοῦ κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν Αὐτοῦ ποιμαντορίαν·

z. ὅπως ἐπίσης παρακληθῆ φιλαδέλφως ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος κύριος Γεώργιος νὰ ἀποχωρήσῃ εἰρηνικῶς ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀλανίας, συγκωρῶν ἐκ καρδίας, κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν λόγιον, ἅπαντας τοὺς τυχόν παίσαντας εἰς Αὐτὸν καὶ μὴ ἀναμειγνυόμενος εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς πρῶν Ἐπισκοπῆς Αὐτοῦ·

n. ὅπως κοινοποιηθῶσιν αἱ παρούσαι ὀριστικαὶ καὶ τελεσίδικοι ἀποφάσεις εἰς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸ χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Ἀλανίας, ὡς καὶ εἰς τὴν σεβαστὴν Πολιτικὴν Διοίκησιν τῆς Νοτίου Ὀσσετίας.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
† Ὁ Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης

Ἐν Φυλῆ Ἀπικῆς
τῆ 22α Ἀπριλίου 2011 ἐκ.ἡμ.
† Ἁγίου Θεοδώρου Συκεώτου

Αἱ Κανονικαὶ Σχέσεις Ἐπισκόπου καὶ Ἱερῶν Μονῶν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Δικαιοδοσίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

α. Συμφώνως πρὸς τὰς Καταστατικὰς Ἀρχὰς (ἐφ' ἐξῆς: Κ.Ἀ.) τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων (ἐφ' ἐξῆς: Ἱ.Σ.Ἐ.),

«Μοναὶ» καὶ «Ἡσυχαστήρια», «ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἔχωσι χαρακτῆρα Νομικοῦ Προσώπου Ἰδιωτικοῦ (ἢ καὶ Δημοσίου, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ) Δικαίου, ἰδρύνονται, ἀνεγείρονται καὶ λειτουργοῦσι μόνον κατόπιν αἰτήσεως καὶ τῇ γραπτῇ ἀδεία-εὐλογία τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου καὶ ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πρόνοιαν Αὐτοῦ, εἰς δὲ τὰ Καταστατικὰ αὐτῶν περιέχονται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων νομικῶς ἀναγκαίων, διατάξεις Κανονικαί, μαρτυροῦσαι τὴν πνευματικὴν σχέσιν καὶ ἐποπτείαν τοῦ Ἐπισκόπου» (Ἔσρος Ζ', § 5).

β. Εἰς τὰς Κανονικὰς Διατάξεις αὐτὰς πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ περιλαμβάνωνται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, αἱ ἀκόλουθοι βασικαὶ καὶ θεμελιώδεις:

1. Ὁ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος εἶναι ἀρμόδιος ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομιμότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τὴν Κανονικὴν Τάξιν καὶ τὴν μακραινὴν Μοναχικὴν Παράδοσιν.

2. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου μνημονεύεται εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας.

3. Παρέχει τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ διὰ τὴν Ἐγκατάστασιν-Ἐνθρόνισιν, τελεῖ δὲ

αὐτήν, τοῦ ἀβιάστως καὶ ἐλευθέρως ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος ἐκλεγομένου Ἡγουμένου.

4. Ἐγκρίνει τὰ Μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τὰ ἐκλεγόμενα νομίμως ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

5. Δίδει τὴν ἄδειαν Αὐτοῦ διὰ τὰς Κουρὰς τῶν Μοναχῶν, κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

6. Ἐποπτεύει τὴν πνευματικὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

7. Λαμβάνει γνῶσιν τῶν τυχόν τροποποιήσεων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Ὁ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος ἔχει ἐπίγνωσιν τῶν ὀρίων Αὐτοῦ ἐναντι τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ δὲν λησμονεῖ, ὅτι ἐκάστη Μονὴ εἶναι αὐτοτελής, αὐτοδιοίκητος καὶ ἀνεξάρτητος Ὄργανισμός, ὑποκείμενος εἰς διαχειριστικὸν ἔλεγχον μόνον παρὰ τῶν Ὄργάνων Διοικήσεως Αὐτῆς, ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον πνευματικὴν εὐθύνην τοῦ Ἡγουμένου Αὐτῆς.

δ. Συμφώνως πρὸς τὰς Κ.Ἀ. τῆς Ἱ.Σ.Ἐ., δὲν ἐπιτρέπεται ἡ συνύπαρξις «ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ τῶν δύο ἐκκλησιαστικῶν Διακονιῶν: τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ Ἡγουμένου, διὰ δὲ τὰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ἐπιβαλοῦσας τὴν συνύ-

παρξιν αὐτήν, ἀποφαίνεται κυριαρχικῶς ἡ Ἱ.Σ. Ἐ.» (Ὅρος Β', § 9).

ε. Ἄλλαι βασικαὶ καὶ οὐσιώδεις Διατάξεις, ἀφορῶσαι εἰς τὰς σχέσεις οἰκείου Ἐπισκόπου καὶ Ἱερῶν Μονῶν, περιέχονται εἰς τὰς Κ. Ἀ. τῆς Ἱ.Σ. Ἐ. (βλ. Ὅρος Ζ', Κληρικοὶ καὶ Μοναχοί, §§ 1-8).

ζ. Προσθετέαι ἄλλαι Διατάξεις, ἀπορρέουσαι φυσικῶς ἐκ τῶν προμνημονευθεισῶν, καταγράφονται ἐνδεικτικῶς ὡς ἑξῆς:

1. Ὁ οἰκείος Ἐπίσκοπος θεμελιώνει καὶ ἐγκαινιάζει τὴν Ἱερὰν Μονὴν καὶ τὸ Καθολικὸν Αὐτῆς.

2. Χειροτονεῖ τοὺς Ἱερομονάχους καὶ τοὺς Ἱεροδιακόνους τῆς Μονῆς, ἐπίσης δὲ χειροθετεῖ τοὺς Ὑποδιακόνους καὶ Ἀναγνώστας Αὐτῆς.

3. Εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἀνάκρισιν τῶν Κανονικῶν παραπτωμάτων τῶν Μελῶν τῆς Μονῆς.

4. Παρέχει τὴν ἄδειαν Αὐτοῦ πρὸς δημιουργίαν Μετοχίων καὶ ἄλλων ἐξαρτημάτων ὑπ' Αὐτῆς.

5. Δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἴδρυσιν καὶ τὸ καθεστῶς Γυναικείων Μετοχίων καὶ Ἡσυχαστηρίων ὑπὸ Ἀνδρῶν Μονῶν.

6. Δὲν παρέχει ἄδειαν τελέσεως τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων Βαπτίσεως καὶ Γάμου εἰς τὸν κυρίως χῶρον τῆς Μονῆς.

7. Παρεμβαίνει εἰρηνευτικῶς καὶ πατρικῶς, ὅταν δημιουργηθοῦν ἐσωτερικὰ ζητήματα διχάζοντα τὴν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς καὶ ὅταν ἐγερθῇ ζήτημα παρεκκλή-

σεως τῶν Μελῶν ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

8. Δὲν εὐλογεῖ τὴν ἄσκησιν ἐμπορικῶν δραστηριοτήτων ὑπὸ τῆς Μονῆς, ὑπὸ μορφήν ἰδίως ποικιλομόρφων κοσμικῶν Νομικῶν Προσώπων-Ἐταιρειῶν, ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἐκφεύγουν τῶν αὐτονοήτων ὀρίων τῆς στοιχειώδους συντηρήσεως καὶ ἐπιβίωσης Αὐτῆς.

9. Τίθενται ὑπὸ τὴν κρίσιν καὶ εὐλογίαν Αὐτοῦ πᾶσαι αἱ πέραν τῶν ὀρίων τῆς Μονῆς ἐκκλησιαστικαὶ Διακονίαι Αὐτῆς (λειτουργικαί, προνοιακαί, ἱεραποστολικά, κατηχητικά κ.ἄ.).

ζ. Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἐνδεικτικαὶ διακαιοδοσίαι τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου ἔναντι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐπισκοπῆς Αὐτοῦ ἔχουν χαρακτῆρα καθαρῶς ποιμαντικῆς προνοίας καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐποπτείας οὕτως, ὥστε αἱ Μοναὶ νὰ λειτουργοῦν συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ὡς εἶναι ὁ Κανὼν Α' τῆς Πρωτοδευτέρας Ἁγίας Συνόδου, ὁ Κανὼν Δ' καὶ ὁ Κανὼν Η' τῆς Δ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

η. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐμερίμνησε διὰ τὴν σχέσιν Ἐπισκόπου-Μονῶν, διότι ἡ Μοναχικὴ Ζωή, μάλιστα δὲ ἡ ὠργανωμένη, δὲν ἀποτελεῖ αὐτοσκοπὸν, ἀλλὰ μέσον καὶ δὴ μέσον ὄχι ἀνεξάρτητον τῆς Ἐκκλησίας καὶ αὐτοδύναμον, ἀλλ' ἐντεταγμένον εἰς τὴν σωτηριολογικὴν προοπτικὴν Αὐτῆς διὰ τῆς ὑπακοῆς «εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν».

θ. Ὅπως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἡ Νύμφη Ἐκκλησία χωρὶς τὸν Νυμφίον Χριστόν, τοιοῦτοτρόπως εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ Μονὴ ἄνευ τῆς ἀναλόγου σχέσεως Μοναχῶν καὶ Ἐπισκόπου· καὶ ὅπως εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξουν μέλη ἐνὸς σώματος ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὁμοίως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ζῶσα ἐν Χριστῷ Μονὴ χωρὶς ἀρμονικὴν σχέσιν

Ἐπισκόπου καὶ Μοναχῶν.

ι. Αἱ σχέσεις Ἐπισκόπου καὶ Μοναχῶν εἰς καμμίαν περίπτωσιν δὲν εἶναι σχέσεις Προϊσταμένου καὶ ὑφισταμένων, Ἐργοδότη καὶ ὑπαλλήλων, ἀλλὰ καθαρῶς πνευματικαὶ-ἐκκλησιαστικαὶ Πατὴρ πρὸς Τέκνα (σχέσις Πατρικὴ) ἢ Μητὴρ πρὸς Τέκνα (σχέσις Μητρικὴ), «εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» (Ἐφεσ. ε' 32).

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
† Ὁ Ἐπίσκοπος Ὡρεῶν Κυπριανὸς
Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 5ῃ Νοεμβρίου 2011 ἐκ.ἡμ.
† Ἀγίων Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης

Β'.

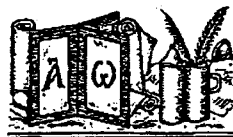
Μελέται

Κείμενα

Μαρτυρία

Τὸ «Σιγγίλιον» τοῦ 1583 κατὰ «τοῦ καινοτομηθέντος καλενταρίου παρὰ Λατίνων» Μῦθος ἢ πραγματικότητα;*

† Ἐπισκόπου Ὁρειῶν Κυπριανοῦ
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Α'. Ἡ τριπλῆ συνοδικὴ ἀποβολὴ τοῦ νέου Καλενταρίου

1. Ὁ πάπας Γρηγόριος ΙΓ' (1502-1585) μετερ-
ρύθμισε τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο
καὶ εἰσήγαγε τὸν ἐπικληθὲν Γρηγοριανὸ
Ἡμερολόγιο τὴν 5ῃ Ὀκτωβρίου 1582, ἡ
ὁποία ἀριθμήθηκε ὡς 15ῃ Ὀκτωβρίου.
2. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ πάπας Γρηγόριος πα-
ρεκάλεσε, μέσῳ τριῶν εἰδικῶν Ἀντι-
προσωπειῶν, τὸν Πατριάρχη Κωνσταν-
τινουπόλεως Ἱερεμία Β' τὸν Τρανὸν
(1536-1595) νὰ ἀποδεχθῆ τὸ Νέο Ἡμε-
ρολόγιο.
3. Ὁ Ἱερεμίας ἀπέκρουσε τὸ «λατινικὸν
καλενδάριον» καὶ ἐπανειλημμένως κατέ-
κρινε αὐτό, τόσον δι' Ἐπιστολῶν, ὅσον
καὶ διὰ Συνοδικῶν Ἀποφάσεων κατὰ τὰ
ἔτη 1583, 1587 καὶ 1593.
4. α. «Πατριαρχεύοντος τούτου τοῦ Ἱε-
ρεμίου, Σύνοδος Μητροπολιτῶν συνήχθη
ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ αὐτῷ (1583),
ἐπιδημήσαντος καὶ Σιλβέστρου τοῦ Ἀλε-
ξανδρείας, ἡτις κατακρίνασα τὸ και-

νοτομηθὲν ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Ρώμης
Καλενδάριον, δὲν τὸ ἐδέχθη, κατὰ τὴν
αἴτησιν τῶν Λατίνων»¹.

β. «Ὁ Ἱερεμίας συνεκάλεσεν ἐν ἔτει
1583 Σύνοδον ἐν Κωνσταντινουπόλει,
εἰς ἣν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας
Σίλβεστρος. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἐξέδωκε
Τόμον κατὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερο-
λογίου καταδικάσασα οὕτω τὴν παπικὴν
καινοτομίαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μελέτιος [Πη-
γᾶς, 1549-1601, ὡς Πρωτοσύγκελλος],
εὐκαιρίας δοθείσης, κατεπολέμησε
τὴν παπικὴν ἐνέργειαν, συγγράψας, τῇ
προτροπῇ τοῦ Πατριάρχου Σιλβέστρου,
εἰδικὴν μελέτην, ἐπονομάσας ταύτην
“ἕτερον Τόμον Ἀλεξανδρινὸν” κατ' ἀντι-
διαστολὴν πρὸς τὸν διαληφθέντα Τόμον
τῆς Κωνσταντινουπόλεως»².

γ. «Οἱ οὖν ἀνατολικοὶ Πατέρες, Σύνοδον
ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκροτήσαντες
[ἐν ἔτει 1583], ὅτε πρῶτον ἐξεφωνήθη

(*) Στὴν παρούσα περιληπτικὴ ἐργασία δὲν χρησιμοποιεῖται ἡ πλήρης σχετικὴ βιβλιογραφία, προκειμένου νὰ ἐστιασθῆ ἡ προσοχὴ κυρίως στὴν ὑπόθεσι τοῦ «Σιγγιλίου».

1. Μελετίου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τ. Γ', σελ. 402, § 9, ἐν Βιέννῃ 1784· Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου, Τὰ Μετὰ τὴν Ἄλωσιν, σελ. 111-112, ἐν Κωνσταντινουπόλει 1870.
2. Ἀρχιμανδρίτου Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη, Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, σελ. 88, ἐν Ἀθήναις 1971.

ἡ τοῦ Πάσχα παρὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐξερευνηθεῖσα λεγομένη διόρθωσις, τὸν ἐνόητα γε τρόπον, τὴν τῶν Πατέρων Παράδοσιν διωρίσατο κρατεῖν. Ἐπεδήμει δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ αἰοίδιμος πρῶην Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος ἡμᾶς τοῦ Θρόνου καταλιπὼν κυβερνήτας. Ἐκεῖθεν δὲ εἰς ἡμᾶς ἀναζεύξας ἠξίωσε καὶ παρ' ἡμῶν περὶ τούτου τι γραφῆναι. Ὑπήρχομεν δὲ ἡμεῖς καὶ πρὶν εἰς Ρώμην ἐπιστείλαντες, δεικνύντες μὲν ὑγιῶς ἔχειν τελούμενον τὸ Πάσχα κατὰ τὸ τῶν Πατέρων Κανόνιον, παρακαλοῦντες δὲ μὴ αὔξειν τὰς τῶν Ἐκκλησιῶν διαφωνίας. Ἐπειδὴ δὲ ἀντεπέστειλαν μὲν ἐκεῖθεν, ὡς οὐκ ἀσυνέτως διεσκέψαντο Ρωμαῖοι περὶ τοῦ Πάσχα, καὶ οἷον ἀπόδειξιν ἀναντίρρητον, τό, οὐκ ἀσυνέτως ἐσκέψαντο Ρωμαῖοι περὶ τοῦ Πάσχα προτείνοντες ὀρθῶς· ὁ δὲ Γέρων, ἔγραψεν, ἐζήτει παρ' ἡμῶν τῆς ὑποθέσεως ἔνδειξιν, ὑπακούσαμεν εἰκότως καὶ Τόμον ἐγράψαμεν Ἀλεξανδρινὸν ἐπωνυμίαν εἰς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως συντεθέντος Τόμου Συνοδικοῦ»³.

5. Ἐν «ἔτει σωτηρίῳ 1587» «γίνεται καὶ δευτέρα Σύνοδος ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει, παρόντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦδε τοῦ Ἱερεμίου, τοῦ Ἀλεξανδρείας Μελετίου τοῦ Πηγᾶ καὶ τοῦ

Ἱεροσολύμων Σωφρονίου, καὶ ἀπέβαλον συνοδικῶς τὴν ὑπὸ τοῦ πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ' γενομένην διόρθωσιν τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ὡς ἐπισηφαλῆ, ὡς μὴ ἀναγκαίαν, ὡς πρόξενον πολλῶν σκανδάλων εἰς πάντα τὰ χριστιανικὰ ἔθνη»⁴.

6. α. «Τῇ 12ῃ Φεβρουαρίου 1593», «συνεκροτήθη ἐνδημοῦσα [Ἁγία καὶ Μεγάλη, “πληρεστάτη”] Σύνοδος [ἐν Κωνσταντινουπόλει] ἐν τῷ αὐτόθι ναῷ τῆς “Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Παμμακαρίστου, τῆς καὶ Παραμυθίας ἐπωνομαζομένης”, καθ' ἣν παρήσαν ἐκτὸς τοῦ Οἰκουμενικοῦ [Πατριάρχου Ἱερεμίου Β'], οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Μελέτιος, ἐπέχων καὶ τὴν θέσιν τοῦ Ἀντιοχείας Ἰωακείμ, καὶ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, καθὼς καὶ “οἱ πανιερώτατοι Ἀρχιερεῖς ἐκ πάσης Ἐπαρχίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων”», προκειμένου νὰ ἐπικυρώσῃ τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ περὶ τῶν ἀποφάσεων Αὐτῆς ἐδημοσιεύθῃ «Πρᾶξις συνοδική, ἐν ἧ καὶ ἀποβολὴ τοῦ νέου καλενταρίου, ἦτοι τῆς περὶ τὸ Πάσχα λατίνων καινοτομίας»⁵.

- β. Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Μεγάλη Σύνοδος αὐτὴ «ἀκολούθως ἐξέδωκε κανόνας εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν ἀφορῶντας», ὁ ὄγδος ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρεται στὴν βούλησιν τῶν Ἀρχιερέων «ἀσάλευτον δι-

3. Μελετίου Πηγᾶ, Ἐπιστολαί, ΚΓ', περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος», τόμ. ΝΓ' 1971, IV, σελ. 611.

4. Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 113· Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Δωδεκάβιβλος, σελ. 1.169, ἐν Βουκουρεστίῳ 1715.

5. Ἀρχιμανδρίτου Χριστοδοῦλου Παρασκευαΐδη, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 113 ἐ. καὶ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Τόμος Ἀγάπης κατὰ Λατίνων, σελ. 541-547, ἐν ἔτει 1698.

αμένειν τὸ τοῖς Πατράσι διορισθὲν περὶ τοῦ ἁγίου καὶ σωτηρίου Πάσχα», τὸ δὲ «διορισθὲν» εἶναι ὁ Ἱερὸς Κανὼν Α΄ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου (341), τὸν ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει αὐτολεξεῖ ἡ Σύνοδος τοῦ 1593⁶.

γ. Ὁ Ἱερὸς Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, στὰ Παραλειπόμενα τοῦ ΙΑ΄ Βιβλίου τῆς Δωδεκαβίβλου (Κεφάλαιον ΙΑ΄, § ιη΄), ἐπαναλαμβάνει συνοπτικά, ὅτι ἡ «πληρεστάτη» Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1593 ἀπεφάσισε «ἵνα τὸ Πάσχα γίνηται καθὼς τὸ ἐδιώρισεν ἡ Πρώτη Σύνοδος καὶ τὸ νέον καλαντάριον τὸ ἐπινοηθὲν παρὰ τῶν Λατίνων νὰ ἀναθεματίζεται»⁷.

Β΄. Οἱ Τόμοι τῶν συνοδικῶν ἀποβολῶν

1. «Τόμοι», δηλαδὴ Συνοδικὰ Ἔγγραφα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιλύονται σοβαρὰ ἐκκλησιαστικά θέματα καὶ ἐκτίθενται τὰ ἐν Συνόδῳ πραχθέντα καὶ ἀποφασισθέντα, τῶν Ἱερῶν Συνόδων 1583, 1587 καὶ 1593 δὲν σώζονται, μόνος δὲ σωζόμενος εἶναι ὁ προμνημονευθεὶς «Τόμος Ἀλεξανδρινὸς περὶ τοῦ Πασχαλίου», ὁ ὁποῖος συνετάγη, μὲ χαρακτηριστὴ ὁμῶς ἀντιρρητικόν, ὑπὸ τοῦ «μακαριωτάτου καὶ παναγιωτάτου πάπα Ἀλεξανδρείας

κυροῦ Μελετίου περὶ τοῦ Πάσχα»⁸.

2. Ἐν τούτοις, δύναται νὰ θεωρηθῶν ὑπὸ εὐρείαν ἔννοιαν ὡς Τόμοι τῶν Συνόδων 1583 καὶ 1593 τὰ σωζόμενα κείμενα, διὰ μὲν τὴν τοῦ 1593 ἡ «Πρᾶξις Συνοδική»⁹, διὰ δὲ τὴν τοῦ 1583 ἡ κοινὴ Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀρμενίους τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου Β΄ καὶ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20ῆ Νοεμβρίου 1583, ἐφ' ὅσον «ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐγράφη συνεπείᾳ τῆς κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο συγκροτηθείσης ἐν Κων/λει συνόδου, ἣτις κυρίως καταδικάζει τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, διότι κατ' αὐτὸ συμβαίνει νὰ συνεορτάζωμεν τοῖς Ἰουδαίοις, ὅπερ ἐναντίον τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου»¹⁰.

3. Ἡ θεώρησις αὕτη, ὅτι ἡ κοινὴ Ἐπιστολὴ τῶν Ἱερεμίου καὶ Σιλβέστρου πρὸς Ἀρμενίους, δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ Τόμος τῆς Συνόδου τοῦ 1583, ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ ὅτι χαρακτηρίζεται ὡς ἐκδοθεῖσα «συνοδικὴ ἀπόφασις» καὶ «ὡς ἐπίσημος πρᾶξις τῆς ὀρθοδόξου Καθολικῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας», ἐπίσης δὲ ὅτι καὶ σὲ ἄλλες πηγὰς «πρὸς ταῖς ὑπογραφαῖς τοῦ Ἱερεμίου καὶ Σιλβέστρου εὕρηται καὶ αἱ τοῦ Ἰωακεῖμ Ἀντιοχείας καὶ Γαβριὴλ Ἀχριδῶν»¹¹.

6. Ἀρχιμανδρίτου Χριστοδοῦλου Παρασκευαῖδη, αὐτόθι.

7. Δωδεκάβιβλος, τ. 6, σελ. 232, ἐκδ. Βασ. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1983.

8. Émile Legrand, *Lettres de Mélétius Pigas*, σελ. 138-155, Paris 1902· ὑπάρχουν καὶ δύο νεώτερες ἐκδόσεις ἐν Ἑλλάδι: 1924 καὶ 1984.

9. Βλ. ἄνωτέρω, Α΄, § 6α.

10. Μητροπολίτου Διδυμοτείχου Φιλαρέτου Βαφείδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τ. Γ΄, Μέρος Α΄, σελ. 125· ἡ κοινὴ Ἐπιστολὴ στὸ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Τόμος Ἀγάπης κατὰ Λατίνων, σελ. 538-540, ἐν ἔτει 1678: «Ἐπειδὴ καὶ πάλιν ἡ ἐκκλησία τῆς πρεσβυτέρας ρώμης...».

Γ'. Τὰ Ἀγιορειτικὰ ἀντίγραφα τοῦ Μοναχοῦ Ἰακώβου

1. Ὁ Ἀγιορείτης Μοναχὸς Ἰάκωβος Νεασκητιώτης ἀντέγραψε τὸ 1858 διάφορα κείμενα ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερθέντων περὶ τῆς ἀποβολῆς καὶ κατακρίσεως τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, τὰ ὅποια εὐρίσκονται στὸν ὑπ' ἀριθ. 258 Κώδικα τῆς Βιβλιοθήκης Κausοκαλυβίων, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐν συνεχείᾳ καταρτίσθηκε ὁ ὑπ' ἀριθ. 722 Κώδιξ τῆς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος¹².
 2. Τὰ κείμενα τοῦ Μοναχοῦ Ἰακώβου πρωτογενῶς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ προελθόντα στοὺς Κώδικες ἀποτελοῦν μίαν κραυγαλέως αὐθαίρετον ἀνάμειξιν ἑτεροκλίτων καὶ ἑτεροχρονισμένων κειμένων, στὰ ὅποια μάλιστα ἔχουν ἐπεχθῆ ἐπίσης ἀλλοιώσεις καὶ προσθήκες,
 3. Τὸ οἰκτρὸν ὄντως σύμφυρμα τοῦ Νεασκητιώτου Μοναχοῦ χαρακτηρίσθηκε αὐθαιρέτως ὡς «Σιγγίλιον Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν» «μετ' ἐπιτιμίου καὶ ἀναθέματος», κατὰ δὲ τὴν πορείαν τῆς ἰδιοτελοῦς πλέον χρήσεώς του, 1924 καὶ ἐξῆς, ἐφανίσθηκε σὲ πολλὰ παραλλαγές¹³, ἢ μία χειροτέρα τῆς ἄλλης, ἐν τέλει δὲ ἐπεκράτησε ἕνας τύπος μὲ τίτλον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀμάρτυρος στὰ πρωτογενῆ κείμενα τοῦ ΙΖ' καὶ ΙΖ' αἰῶνος: «Σιγγίλιον πατριαρχικῆς διατυπώσεως ἐγκυκλίου... μετ' ἐπιτιμίου καὶ ἀναθέματος»¹⁴.
 4. Στοὺς προαναφερθέντας Ἀγιορειτικούς Κώδικας ἔχει γίνῃ ἀνάμειξις καὶ συγκόλλησις τῶν ἐξῆς τριῶν κειμένων,
11. Ἀρχιμανδρίτου Γ. Καραβαγγέλη, Ἐπιστημονικὴ διατριβὴ περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, σελ. 121, ἐν Κωνσταντινουπόλει 1894· Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ἀνατολῇ, μέρος Β', περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ» Ἀθηνῶν, ἀριθ. 147/14.4.1918, σελ. 172 καὶ 173, ὡς καὶ ὑποσημ. 1.
 12. Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου, Κατάλογος τῶν Κωδίκων τῆς Ἱερᾶς Σκῆτης τῶν Κausοκαλυβίων καὶ τῶν Καλυβῶν Αὐτῆς, σελ. 129-130, Κώδιξ 258: «Βίβλος ἱερὰ ψυχοφειλεστάτη περιέχουσα... συνήχθησαν ἐκ παλαιῶν χειρογράφων... καὶ μετεφράσθησαν εἰς... ἀπλήν φράσιν... πόνω καὶ σπουδῇ καὶ δαπάνῃ Ἰακώβου μοναχοῦ... ἐν ἔτει 1858 ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθω», 1930.
Σημείωμα: Ὁ ἀναφερόμενος ἐνταῦθα ὑπ' ἀριθ. 722 Κώδιξ τῆς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος πιθανὸν εἶναι ἢ πηρὴ τῆς ρωσικῆς μεταφράσεως, μὲ τίτλο «Σιγγίλιον τῆς Τοπικῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἔτους 1583», ἢ ὁποῖα δημοσιεύθηκε στὸ ἐπίσημο περιοδικὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, «Ἐκκλησιαστικὰ Εἰδήσεις» [Βελιγράδι], ἀριθ. 15 καὶ 16, 1924, σελ. 18.
• Ὁ Μητροπολίτης πρώην Κιέβου Ἀντόνιος, διαπρεπῆς Ἱεράρχης καὶ Πρωθιεράρχης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, «ἐπίστευσεν ὡς γνήσιον τὸ περίφημον πλαστὸν "Σιγγίλιον" τοῦ Ἱερεμίου, ὅπερ ὑπεδείχθη αὐτῷ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει» (Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, Ἡ Διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, σελ. 35, Ἀθήνησι 1933).
 13. Εὐλογίου Κουρίλα Λαυριώτου, αὐτόθι, σελ. 130, Κώδιξ 258, § 27: «καὶ ἰδιαίτερος τὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου [1593] ἐδημοσιεύθησαν λίαν παραπεποιημένα παρὰ φανατικῶν ζηλωτῶν (!)».
 14. Βλ. τὸ πλήρες κείμενο στὸ Γρηγορίου Εὐστρατιάδου, Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, σελ. 119-122, Ἀθήνησι 1929.

ἀσχέτων μεταξύ των, στὰ ὁποῖα ὡς προ-ελέχθη ἔχουν ἐπενεχθῆ ἀλλοιώσεις καὶ προσθηκὲς:

α. τῆς κοινῆς Ἐπιστολῆς πρὸς Ἀρμενίους τῶν Πατριαρχῶν Ἱερεμίου καὶ Σιλβέστρου, 20.11.1583¹⁵.

β. τῆς «Πράξεως Συνοδικῆς», τοῦ 1593¹⁶.

γ. τοῦ «Τόμου» Κυρίλλου Λουκάρεως, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας (1570-1638), ἐν Τριγοβύστῳ τῆς Μολδοβλαχίας 1616¹⁷.

5. Στὸν ἐπικρατήσαντα τύπον τοῦ «Σιγγιλίου» πέντε εἶναι οἱ κραυγαλέες ἀυθαιρεσίαι τοῦ συμπλητοῦ:

α. Ὁ τίτλος. Καθαρὸ ἐπινόημα τοῦ πλαστογράφου.

β. Ἡ ἡμερομηνία. Φέρεται ὅτι συνετάγη τὴν 20.11.1583, παραπέμπουσα στὴν κοινὴ Ἐπιστολὴ τῶν Ἱερεμίου καὶ Σιλβέστρου τοῦ ἔτους 1583, ἐνῶ τὸ παρατειθέμενο κείμενο συνετάγη τὸ ἔτος 1616.

γ. Οἱ ὑπογραφές. Οἱ ὑπογράφωντες Πατριάρχες Ἱερεμίας († 1595) καὶ Σίλβεστρος († 1590) δὲν εὐρίσκοντο ἐν ζῴῃ τὸ ἔτος 1616, ὁ δὲ Σωφρόνιος εἶχε ἤδη παραιτηθῆ ἀπὸ τοῦ 1608.

δ. Τὸ κείμενο. Εἶναι τοῦ Λουκάρεως (1616) καὶ ὄχι τῆς Συνόδου τοῦ 1583, τὸ δὲ περιεχόμενό του εἶναι ὄχι μόνον τελείως ἄσχετο μὲ τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα, ἀλλὰ καὶ δεινῶς παραπεποιημένο.

ε. Τὸ ἀνάθεμα. Στὸ κείμενο τοῦ Λουκάρεως ὑπάρχουν ἑξί (6) ἀναθέματα, ἀφορῶντα παπικὲς διδασκαλίαι, στὸ δὲ «Σιγγίλιο» ἔχει προστεθῆ ὑπὸ τοῦ πλαστογράφου ἓνας ἑβδομος ἀναθεματισμὸς γιὰ ὅσους ἀκολουθοῦν «τὸ νεοφεύρετον Πασχάλιον καὶ NEON ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ τῶν ἀθέων Ἀστρονόμων τοῦ Πάπα» (sic)¹⁸.

6. Τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι δῆθεν τὸ περιεχόμενο τῶν δύο προαναφερθέντων Ἀγιορειτικῶν Κωδίκων ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ χειρόγραφον Κώδικα τοῦ Σινᾶ, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐδημοσιεύθη τὸ «Σιγγίλιο» ἐν Ρουμανίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Οὐσπένσκυ, ἐπισκεφθέντα τὸ Σινᾶ ἐν ἔτει 1850, δὲν τεκμηριώνεται, διότι βάσει τῶν ρουμανικῶν πηγῶν μας, ὁ Πορφύριος ἐδημοσίευσε ἐν μεταφράσει μόνον τὸν «Τόμον Ἀλεξανδρινόν» τοῦ Μελετίου Πηγᾶ, ὡς καὶ τὴν Ἐπιστολὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν Τσάρο τῆς Ρωσίας Θεόδωρον Ἰωάννοβιτς, 12.9.1594¹⁹.

15. Βλ. ἀνωτ., Β', § 2.

16. Βλ. ἀνωτ., Α', § 6α.

17. Βλ. Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Τόμος Ἀγάπης κατὰ Λατίνων, σελ. 552-554, ἐν ἔτει 1698.

18. Εἶναι ἀξιοπρόσεκτον, ὅτι ὁ ἑβδομος ἀναθεματισμὸς τοῦ «Σιγγιλίου» ἐλλεῖπει καὶ ἀπὸ τὸ κείμενο τῶν Λατίνων, οἱ ὁποῖοι προσεπάθησαν νὰ ἀναιρέσουν τὸν Τόμον τοῦ Λουκάρεως. Βλ. «Ἀποδοκιμασία καὶ Κατάκρισις... καὶ ἡ τῶν Ἀναθεματισμῶν παρ' αὐτοῦ δη τοῦ Κυρίλλου [Λουκάρεως] πάλαι ἐκφωνηθέντων Ἀπόρριψις», σελ. 119-156, Ρώμη 1671.

19. Βλ. Γρηγορίου Εὐστρατιάδου, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 208-209· Ἐπισκόπου Μελχισεδέκ, «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Ἡμερολόγιον», περιοδ. «Ρουμανικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία», τ. Ε', 1880-1881, σελ. 561-604· Μελετίου Πηγᾶ, Ἐπιστολαί, «ΚΓ', Θεοδώρῳ τῷ εὐσεβεστάτῳ καὶ ὀρθοδοξοτάτῳ Βασιλεῖ Μοσκόβου καὶ Αὐτοκράτορι πάσης Ρωσίας...», περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος», τόμ. ΝΓ' 1971, IV, σελ. 611.

Δ'. Μία ἄσκοπος διαμάχη

1. Μετὰ τὴν εἰσαγωγή τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας ἐν ἔτει 1924, ὡς τοῦ πρώτου βήματος γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου προσεγγίσεως τῶν διηρημένων Χριστιανῶν, συμφώνως πρὸς τὴν οἰκουμενιστικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920 τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τὸ λεγόμενον «Σιγγίλιον» τοῦ 1583 ἀνεδείχθη σὲ «πέτρα σκανδάλου» μεταξὺ Οἰκουμενιστῶν καὶ Ἀντι-οικουμενιστῶν, Καινοτόμων καὶ Ἀκαινοτομήτων, οἱ ὁποῖοι ἀναλίσκονται σὲ μίαν ἄσκοπον διαμάχην καὶ μεταθέτουν, ἀκουσίως ἢ ἐκουσίως, τὴν προσοχὴν σὲ ἓνα ἀσήμαντο σχεδὸν ζήτημα.
2. Στὴν ἱεράν Ἐνστασιν κατὰ τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἢ ὁποῖα ἐμπεριέχει τὸ Ἡμερολογιακόν, τὸ δῆθεν «Σιγγίλιον» τοῦ 1583 οὐδὲν οὐσιαστικῶς προσφέρει, ἐφ' ὅσον καὶ ἐὰν ἀκόμη ἦταν γνήσιο, δὲν θὰ ἐνεργοῦσε αὐτομάτως καὶ ἀκαριαίως, ἐκβάλλον πάραυτα τοὺς Καινοτόμους ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, διότι τὸ ἀνάθεμα, προκειμένου νὰ ἐνεργοποιηθῆ, ἀπαιτεῖ εἰδικὴν συνοδικὴν κρίσιν, βάσει τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς τάξεως²⁰.
3. Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Ἀποτείχισις δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ χαλκευμένο «Σιγγίλιον» τοῦ 1583, οὔτε κἂν ἀπὸ τὶς συνοδικὰς ἀποφάσεις τοῦ ΙΣ' αἰ., διότι ἂν καὶ εἶναι αὐτὲς ἀξι-

οσέβαστες καὶ ὀδηγητικὲς, δὲν ἀφοροῦν ἄμεσα τὴν σύγχρονη μορφή τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος, ἐφαρμοσθείσης τὸ 1924 ἐν μέρει τῆς παπικῆς καινοτομίας τοῦ Γρηγορίου ΙΓ', ἐνῶ τὸ Ὀρθόδοξο Πασχάλιο περὲν αἰτικόν.

4. Αὕτη ἢ ἐν μέρει ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἀπαιτεῖ μίαν νέα εἰδικὴ κρίσιν τοῦ ζητήματος ὑπὸ Πανορθοδόξου Συνόδου, ὡς λίαν εὐστόχως ὑπεστήριξε ὁ Ὁμολογητῆς Ἱεράρχης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος (Καβουρίδης, † 1955), κατακρίνων αὐστηρότατα τὴν ἄποψιν, ὅτι δῆθεν «παρέλκει καὶ περιττεύει ἢ συγκρότησις Πανορθοδόξου Συνόδου ἢ Μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου, διὰ τὴν ἔγκυρον καὶ τελεσίδικον καταδίκην τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας», «ἀφοῦ (δῆθεν) αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι 1583, 1587, 1593 κατεδίκασαν τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον» ἢ Καινοτομία τοῦ 1924, ἐφαρμόσασα «τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον μόνον διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς καὶ οὐχὶ διὰ τὸ Πάσχα, δι' ὃ κυρίως κατεδικάσθη τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ὡς ἀντιπίπτον πρὸς τὸν Ζ' Ἀποστολικὸν Κανόνα, ἀποτελεῖ ζήτημα, ὅπερ πρώτην φορὰν ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Συνεπῶς ἡ σύγκλησις Πανορθοδόξου Συνόδου οὐ μόνον δὲν περιττεύει, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται, διὰ τὴν κανονικὴν καὶ ἔγκυρον καταδίκην τοῦ ζητήματος τούτου»²¹.

20. Βλ. Ἀριστοτέλους Δ. Δελήμπαση, Πάσχα Κυρίου, σελ. 793-795, Ἀθῆναι 1985.

21. Θεοδωρήτου Μοναχοῦ Ἀγιορείτου, Τὸ Ἡμερολογιακὸν Σχίσμα: Δυνάμει ἢ Ἐνεργείᾳ; Ἅγιον Ὄρος Ἀθῆναι 1973, σελ. 22-29.

Ε΄. Παράρτημα

α. Τὸ πλαστὸ «Σιγγίλιον»(*)

«Σιγγίλιον

Πατριαρχικῆς διατυπώσεως ἐγκυκλίου τῆς ἀπανταχοῦ

Ὁρθοδόξοις Χριστιανοῖς εἰς τὸ μὴ παραδέχεσθαι τὸ νεώτερον Πασχάλιον ἢ **καλενδάριον τοῦ καινοτομηθέντος μηνολογίου** ἀλλ' ἐμμένειν τοῖς ἅπαξ καὶ καλῶς διατυπωθεῖσι παρὰ τῖς Ἁγίοις (318) τριακοσίοις δέκα ὀκτῶ Θεοφόροις Πατράσι τῆς Ἁγ. Οἰκουμενικῆς πρώτης Συνόδου **μετ' ἐπιτιμίου καὶ ἀναθέματος.**

Πάσι τοῖς ἐν Τριγοβύστι καὶ ἀπανταχοῦ Χριστιανικοῖς γνησίοις τέκνοις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολικῆς χάρις εἶη καὶ εἰρήνη καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Παντοκράτορος.

Οὐ μικρά τε ζάλη τὴν παλαιὰν ἐκείνην Κιβωτὸν κατέλαβε, ὅτε σφοδρῶς κλυδωνιζομένη ἐφέρετο ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ εἰ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς μνησθεὶς τοῦ Νῶε εὐδοκήσειε κοπᾶσαι τὸ ὕδωρ, οὐδεμία ἐλπίς σωτηρίας αὐτῇ ἦν Οὕτω καὶ τὴν Κέαν Κιβωτὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἐπὶ ἄσπονδον πόλεμον οἱ κακόδοξοι ἤγειραν καθ' ἡμῶν, κατὰ τούτων καὶ ἡμεῖς τὸν παρόντα τόμον ἐγκαταλιπεῖν ἔγνωμεν, ὅπως τοῖς ἐν τούτῳ γεγραμμένοις ἔχετε κατὰ τῶν τοιούτων ἀσφαλεστέρως τὴν ὑμετέραν ὀρθοδοξίαν συνηγορεῖν. Ἀλλ' ἵνα μὴ τοῖς ἀπλουστέροις φορτηκὸν εἶη τὸ σύγγραμμα, ἀπλῆ δαλέκτῳ πᾶσαν ὑμῖν τὴν ὑπόθεσιν καταρτῆσαι ἔγνωμεν, ἥτις ἔχει οὕτωςί.

Εἰς ἀπλῆν διάλεκτον

Ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Ρώμην ἤλθασιν τινές, ὅπου ἔμαθον ἐκεῖ νὰ λατινοφρονοῦσι καὶ τὸ κακὸν εἶναι πῶς ἀπὸ Ρωμαῖοι τῆς Ρούμελης γεννήματα καὶ θρέμματα ὄντες, ὄχι μόνον ἤλλαξαν τὴν πίστιν τους, ἀλλὰ καὶ πολεμοῦσι τὰ Ὁρθόδοξα δόγματα καὶ ἀληθινὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὅπου μᾶς ἐπαρέδωκεν αὐτὸς ὁ Χριστὸς καὶ οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, καὶ αἱ ἅγιοι Σύνοδοι τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὅθεν τούτους ὡς σεσηπότα μέλη ἀποκόπτοντες ὀρίζομεν

Α΄) Ὅποιος δὲν ὁμολογεῖ καρδίᾳ καὶ στόματι ὅτι εἶνε τέκνον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Ὁρθοδόξως βαπτισμένος, καὶ ὅτι τὸ Πνεῦμα

(*) Γρηγορίου Εὐστρατιάδου, Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, σελ. 119-122, Ἀθήναι 1929. • Τὸ κείμενο δημοσιεύεται ἀκριβῶς ὡς ἔχει, τ.ἔ. με ὅλα τὰ τυπογραφικὰ καὶ συντακτικὰ ἀβλεπτήματα.

τὸ Ἅγιον ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνον, οὐσιωδῶς καὶ ὑποτακτικῶς, καθὼς λέγει ὁ Χριστὸς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, χρονικῶς δὲ ἐκ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ, ὁ τοιοῦτος ἄς εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ ἔστω ἀναθεματισμένος.

Β΄.) Ὅποιος δὲν ὁμολογεῖ ὅτι εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἁγίας Κοινωνίας πρέπει καὶ οἱ Κοσμικοὶ νὰ μεταλαμβάνουν καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἶδη τοῦ Σώματος τοῦ Τιμίου καὶ Αἵματος, ἀμὴ λέγουν πῶς μόνον ἀπὸ τὸ Σῶμα καὶ ἀρκεῖ μόνον νὰ μεταλάβῃ τὴν Σάρκα, ὅτι εἶναι ἐκεῖ καὶ τὸ Αἷμα, εἰς καιρὸν ὅπου ὁ Χριστὸς εἶπε, καὶ ἔδωκε ξεχωριστὰ κάθε ἓνα, καὶ αὐτοὶ δὲν τὰ φυλάττουν, οἱ τοιοῦτοι ἔστωσαν ἀναθεματισμένοι.

Γ΄.) Ὅποιος λέγει ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον εἶχεν ἄζυμον (λειψὸν) καθὼς οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ὄχι ἄρτον εὐζυμον, ἤγουν ψωμί ἀναβατόν, ἄς ἦγε μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἔστω εἰς τὸ ἀνάθεμα ὡς Ἰουδαϊκὰ φρονῶν καὶ τὰ τοῦ Ἀπαλιναρίου, καὶ τῶν Ἀρμενίων δόγματα προσφέρων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, διὰ τοῦτο καὶ ἐκ δευτέρου ἄς ἔχει τὸ ἀνάθεμα.

Δ΄.) Ὅποιος λέγει ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ὑμῶν, ὅταν ἔλθῃ νὰ κρίνῃ, δὲν ἔρχεται νὰ κρίνῃ ψυχὰς ὁμοῦ καὶ σώματα, ἀμὴ ἔρχεται διὰ νὰ ἀποφασίσῃ μόνον τὰ σώματα, ἀνάθεμα ἔστω εἰς αὐτόν.

Ε΄.) Ὅποιος λέγει πῶς καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν Χριστιανῶν ὅπου ἐμετανόησαν εἰς τὸν κόσμον, ἀφῆ δὲν ἔκαμαν τὸν κανόνα τους, πηγαίνουν εἰς τὸ καθαρτήριο πῦρ ὅταν ἀποθάνουν, ὅπου εἶναι φωτιὰ καὶ κόλασις καὶ καθορίζονται τὸ ὅ- ὅποῖον εἶνε μῦθος ἑλληνικὸς καὶ φρονοῦν πῶς δὲν κόλασις αἰώνιος ὡς ὁ Ὠριγένης καὶ δίδουν ἀφορμὴν μὲ αὐτὸ ἐλευθερίας εἰς τὸ νὰ ἁμαρτάνουν, ἀνάθεμα ἔστω.

Ζ΄.) Ὅποιος λέγει πῶς ὁ Πάπας εἶνε κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ ὁ Χριστὸς καὶ ὅτι ἔχει Ἐξουσίαν νὰ ἐμβάζῃ εἰς τὸν Παράδεισον μὲ τὰ γραμματὰ του, καὶ συγχωρεῖ καὶ τὰ ὅσα ἁμαρτήματα ἔχει νὰ πράξῃ ὅποιος μὲ χρήματα λάβῃ ἀπὸ αὐτὸν ἰνδουλγειεντζιῶνα (συγχωροχάρτι) ἀνάθεμα ἔχετω ὁ τοιοῦτος.

Ζ΄.) Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας καθὼς αἱ Ἑπτὰ Ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδος ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα, καὶ τὸ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν, καὶ θέλει νὰ ἀκολουθᾷ τὸ νεοφεύρετον Πασχάλιον καὶ ΝΕΟΝ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ τῶν ἀθέων Ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἔχη τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν Πιστῶν Ὁμηγύρεως ἄς ἦνε.

Η΄.) Ἐσεῖς δὲ οἱ Εὐσεβεῖς καὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθατε καὶ ἐγεννήθητε ἀνετρέφθητε καὶ ὅταν τὸ καλέση ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεια αὐτὸ τὸ αἷμα σας νὰ χύνεται διὰ νὰ φυλάξετε τὴν Πατροπαράδοτον Πίστιν καὶ ὁμολογίαν σας καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τῶν τοιούτων καὶ προσέχετε, ἵνα καὶ ὁ Κύριος ὑμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθᾷ ἅμα καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴτε μετὰ πάντων ὑμῶν ἀμήν.

Ἔτους ἀπὸ Θεανθρώπου αφπγ΄. (1583). Ἰνδιτιῶνος ιβ΄.

Νοεμβρ. Κ΄.

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας

Ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος.

Ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόιος Καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου παρόντες».

β. Ὁ «Τόμος» Κυρίλλου Λουκάρεως, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἐν Τριγοβύστῳ τῆς Μολδαβίας 1616

*Κύριλλος ἐλέω Θεοῦ πάπας καὶ Πατριάρχης
τῆς μεγάλης πόλεως ἀλεξανδρείας καὶ κριτῆς τῆς Οἰκουμένης(*)*

Πᾶσι τοῖς ἐν τῷ Τριγοβύστῳ ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς, τοῦ τε ἱεροῦ καταλόγου. καὶ τῆς κοσμικῆς τάξεως, γνησίοις τέκνοις τῆς ἀγίας τοῦ χριστοῦ καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τῆς ἀνατολικῆς. τοῖς δικαίως πᾶσαν κενὴν φωνὴν καὶ προσθήκην τῶν τε αἰρετικῶν καὶ τῶν λατίνων τῶν ὑπούλως τὴν ἡμετέραν ὀρθοδοξίαν πολεμούντων, ἀποστρεφόμενοι καὶ ἀποβάλλουσι διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν εὐαγγελικὴν. χάρις εἴη καὶ εἰρήνη, καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ παντοκράτορος καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ σωτῆρος ἡμῶν.

Οὐ μικρά τις ζάλη τὴν παλαιὰν κιβωτὸν ἐκείνην κατέλαβεν, ὅτε σφοδρῶς κλυδωνιζομένη καὶ κυμαινομένη ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐφέρετο. τῶν καταρρακτῶν διὰ παραχώρησιν θείαν, ῥαγδαίους ὑετοὺς καταπεμπόντων, καὶ οἶον ἀπειλούντων καὶ τοῖς ἐν τῇ κιβωτῷ. καὶ ἦν ἐλπίς οὐδεμία τοῖς ἐν αὐτῇ κεκλεισμένοις εὐρήσειν ἀπαλλαγὴν, εἰ μὴ μνησθεῖς τοῦ πηδαλιουχοῦντος Νῶε ὁ Θεὸς εὐδοκήσειε κοπᾶσαι τὸ ὕδωρ. τύποι ὡς οἶμαι, ταῦτ' ἦσαν τῶν κατεχόντων τό γε νῦν δεινῶν, τὴν νέαν κιβωτὸν, τὴν καθ' ἡμᾶς δηλαδὴ ἐκκλησίαν. ἄτινα δεινὰ οὐ παύσεσθαι προσδοκῶμεν, εἰ μὴ Θεὸς

(*) Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Τόμος Ἀγάπης κατὰ Λατίνων, σελ. 552-554, ἐν ἔτει 1698.

• Τὸ κείμενο δημοσιεύεται ἀκριβῶς ὡς ἔχει καὶ μόνον μερικὰ τυπογραφικὰ ἀβλεπτήματα ἔχουν διορθωθῆ σωτηρητικῶς.

τοὺς πονηροὺς καταρράκτας τούτους, τῶν ἀκαιρεοτέρων ψυχῶν λυμεῶνας κατασιγάσειε καὶ καταστρέψειε. ἐπεὶ ἄσπονδον πόλεμον, τὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ βαθεῖαν εἰρήνην τῆς ἐκκλησίας φθονήσαντες, ἤγειραν καθ' ἡμῶν καὶ ταράξαι συνέσχοντο τὴν ἐνταῦθα γαλήνην. κατὰ τούτων οὖν σκοπὸν ἔχοντες τὸν παρόντα Τόμον ἐγκαταλιπεῖν. ὡς εἶη πᾶσιν ὑμῖν πανοπλία, καὶ τοῖς ἐν τούτῳ γεγραμμένοις ἔχετε κατὰ τῶν τοιούτων ἀσφαλεστέως τὴν ὑμετέραν ὀρθοδοξίαν συνηγορεῖν. ὠήθημεν, ἵνα μὴ τοῖς ἀπλουστέροις φορτικὸν εἶη τὸ σύγγραμμα, ἀπλῆ διαλέκτῳ πᾶσαν ὑμῖν τὴν ὑπόθεσιν καταστρώσαι ἣτις ἔχει οὕτως.

Ἀπὸ τὴν παλαιὰν ῥώμην ἤλθασί τινες ὅπου ἔμαθαν ἐκεῖ νὰ λατινοφρονουῖσι. καὶ εἶναι τὸ κακὸν πῶς ἀπὸ ῥωμαῖοι τῆς ῥούμελης γέννημα καὶ θρέμμα, ὅπου οἱ γονεῖς τοὺς ἡμπορῶ νὰ εἰπῶ φράγγον ποτὲ δὲν ἴδαν. μὲ τὸ νὰ διαβοῦν εἰς τὴν ῥώμην, ὄχι μόνον ἄλλαξαν τὴν πίστιν τοὺς. ἀλλὰ καὶ πολεμοῦσι τὰ δόγματα τὰ ἀληθινὰ καὶ ὀρθόδοξα τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ὅπου μᾶς ἐπαράδωκεν αὐτὸς ὁ Χριστός, οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, καὶ αἱ σύνοδοι τῶν ἁγίων Πατέρων. ἐπειδὴ μέλλομεν λοιπὸν ἡμεῖς νὰ λείψωμεν ἀπ' ἐδῶ, παραγγέλλομεν τῇ ὑμετέρῃ ἀγάπῃ νὰ στέκεσθε στερεοὶ εἰς τὴν εὐσέβειάν σας καὶ ὀρθοδοξίαν σας. καὶ οἱ τοιοῦτοι λατινόφρονες καὶ φθορεῖς τῶν ὑμετέρων συνειδήσεων νὰ μὴν ἔχουν ποσῶς ἀκρόασιν ἀπὸ λόγου

σας, ἀλλ' ὡς αἰρετικούς καὶ ἐχθροὺς τῆς σωτηρίας σας νὰ τοὺς ἀποβάλλετε, ὅσαις φοραῖς σᾶς συντυχένουν ἐνάντια ἀπὸ τοῦτα ὅπου γράφομεν ἐδῶ κάτω, ἀλλὰ νὰ φρονῆτε οὕτως.

Καὶ πρῶτον. ὅποιος ἐκεῖνος δὲν ὁμολογεῖ καρδίᾳ καὶ στόματι, μάλιστα ὅποιος λέγεται ῥωμαῖος καὶ τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας παιδί, καὶ εἶναι βαπτισμένος ῥωμαῖκα χριστιανικὰ ὡς ἡμεῖς, ἔπειτα νὰ μὴν ὁμολογῇ ὅτι τὸ πανάγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνου, οὐσιωδῶς καὶ ὑποστατικῶς. καὶ ὅτι χρονικῶς ἐκ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ. ὅστις δὲν ὁμολογεῖ οὕτως, ἀλλὰ λέγει ἐκ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα. ἐκεῖνος ἄς εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν μας, καὶ νὰ μὴν ἔχη μαζί μας κοινωνίαν, καὶ ἔστω ἀνάθεμα.

Δεύτερον. ὅποιος δὲν ὁμολογεῖ ὅτι εἰς τὸ μυστήριον τῆς κοινωνίας πρέπει καὶ οἱ κοσμικοὶ νὰ μεταλαμβάνουν τὸ τίμιον καὶ ἄχραντον σῶμα καὶ τὸ αἷμα. ἀμὴ λέγουν πῶς τὸ ἄχραντον σῶμα μόνον πρέπει νὰ κοινωνουῖσι. καὶ ὄχι καὶ τὸ αἷμα, ἔστω ἔξω τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀνάθεμα. Καὶ σιμὰ εἰς αὐτὸ ὅποιος λέγει, πῶς ἀρκεῖ νὰ μεταλάβῃ μοναχὴν τὴν σάρκα, ὅτι εἶναι ἐκεῖ καὶ τὸ αἷμα, ὅπου ὁ Χριστός, χωριστά, χωριστά, ἔδωκε κάθε ἓνα, καὶ αὐτοὶ δὲν τὸ φυλάγουν, ἀνάθεμα.

Τρίτον. ὅποιος λέγει ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τὸν μυστικὸν δεῖπνον εἶχεν ἄζυμον, σᾶν τοὺς ἰουδαίους, καὶ ὄχι ἄρτον ἔνζυμον, ἤγουν ψωμὶ ἀνεβατόν, ἐκεῖνος ἄς εἶναι μακρὰν

ἀπὸ λόγου μας, καὶ ἔστω ἀνάθεμα αὐτῶ ὡς ἰουδαϊκὰ φρονοῦντι καὶ τοῦ Ἄπολιναρίου, καὶ τῶν ἀρμένιδων δόγματα παρεισφέροντι εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας. διὰ τοῦτο καὶ ἐκ δευτέρου ἀνάθεμα.

Τέταρτον. ὅποιος λέγει ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ νὰ κρίνῃ δὲν ἔρχεται διὰ τὰς ψυχάς, ἀλλ' ἔρχεται νὰ ἀποφασίσῃ τὰ κορμιά. ἀνάθεμα.

Πέμπτον, ὅποιος λέγει πῶς αἱ ψυχαὶ τῶν χριστιανῶν ὅπου ἐμετανόησαν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀμὴ δὲν ἔκαμαν τὸν κανόνα τους παγένουν σὰν χωριστοῦν ἀπὸ τὸ κορμὶ εἰς καθαρτήριο πῦρ ὅπου εἶναι φωτιά καὶ κόλασις καὶ τιμωρία, ὅπου εἶναι μῦθος ἑλληνικὸς, ἀνάθεμα. ἐπειδὴ δίδουν ἐλευθερίαν εἰς τὸ ἀμαρτάνειν τοῖς Χριστιανοῖς.

Ἐκτον. ὅποιος λέγει πῶς ὁ πάπας τῆς ῥώμης εἶναι κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας καὶ ὄχι ὁ Χριστὸς. ἀνάθεμα.

Ἐποῖος ἐναντιώνεται εἰς ταῦτα διὰ νὰ τὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ τὰ χαλάσῃ. ἀνάθεμα.

Ἐσεῖς χριστιανοί μου, σὰς παρακαλῶ διὰ τὸν Κύριον καὶ διὰ τὸ συμφέρον τῆς

ψυχῆς σας, νὰ φυλάγεσθε ἀπὸ τοὺς λύκους τούτους, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι, καὶ τοῦτον τὸν Τόμον συχνὰ νὰ τὸν διαβάζετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ γνωρίζετε τὰ κεφάλαια εἰς τὰ ὅποια ἔχουν νὰ σὰς πολεμοῦν οἱ τοιοῦτοι. οἱ ὅποιοι ὅλην τους τὴν ζωὴν δὲν ἔμαθαν ἄλλο παρὰ πῶς τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς ἐμᾶς νὰ ἐναντιοῦνται. διὰ νὰ γίνεταί πάλιν ἡ φθορὰ καὶ ἡ κακοσύνη εἰς τὸ γένος μας ἀπὸ ῥωμαίους. ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἀκούοντάς τους ἄς στέκωμεν στεροὶ κατὰ τὸ δυνατόν μας, καὶ παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν νὰ μὴν εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμὸν διὰ τὴν πίστιν. ἀλλ' ὅταν εἶναι χρεῖα πολλὰ γλυκὺ εἶναι νὰ χύσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ αἷμα του διὰ τὴν εὐσέβειάν του. ὅμως εἰς τόσον πρᾶγμα δὲν θέλει τὸ παραχωρήσῃ ὁ Θεός, διὰ νὰ εἶναι οἱ ἐναντίοι οὐδέ τι ποτένιοι. καὶ χάριτι Χριστοῦ ἀμαθεῖς καὶ τυφλοί. πλην φυλάγεσθε, καὶ προσέχετε ἀπὸ τῶν τοιούτων. καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ σὰς βοηθᾷ, νὰ σὰς εὐλογᾷ καὶ νὰ σὰς χαρίσῃ εἰρηναίαν κατάστασιν. ἅμα καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴῃ μετὰ πάντων ὑμῶν, ἀμήν.

Μιμηταὶ τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου Ρουμανίας

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ αὐτοῦ Μνήμῃ, 15.6.2011 ἐκ.ἡμ.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα κύριε Βλάσιε·
Ἅγιοι καὶ σεβαστοὶ Ἀρχιερεῖς·
Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές ἐν Χριστῷ·

Ἡμέρα, ὅσοι μετέχουμε στὴν ἱερὰ αὐτὴ Πανήγυρι, εἴμεθα πολὺ εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Καὶ εἴμεθα εὐλογημένοι, διότι ἔχουμε ἐνώπιόν μας ἕναν γνήσιο **Κανόνα Πίστεις**, μία γνήσια **Εἰκόνα Πραότητος**, ἕναν γνήσιο **Διδάσκαλο Ἐγκρατείας**.

Ἐχουμε ἐνώπιόν μας μία γνήσια **Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ**, ἕναν γνήσιο **Μιμητὴ τοῦ Χριστοῦ**: τὸν νεοφανῆ Ἅγιο, Ὅσιο, Ἀσκητὴ, Ἀπόστολο, Μάρτυρα, Ὁμολογητὴ καὶ Θαυματουργό, τὸν Ἱεράρχη Γλυκερίο, ὁ Ὅποιος μᾶς προσκαλεῖ καὶ μᾶς προτρέπει: «**Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καγὼ Χριστοῦ**».

* * *

Πῶς ὅμως ἔγινε **Μιμητὴς Χριστοῦ** ὁ νεοφανῆς Ἅγιος Πατέρας μας Γλυκερίος, ὥστε νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς μιμηταὶ του;

Ὁ Χριστὸς καὶ Σωτὴρας μας, μετὰ τὸ Βάπτισμά Του στὸν Ἰορδάνη, εὐρισκόμενος στὴν Ἔρημο, στὸ Σαραντάριο Ὅρος, ἀντιμετώπισε τρεῖς μεγάλους πειρασμούς: τὴν **Φιλοδοξία**, τὴν **Φιλαργυρία** καὶ τὴν **Φιληδονία**· καὶ τοὺς ἐνίκησε καὶ τοὺς ἐξώρκισε.

Ἀντιμετώπισε ὅμως καὶ ἕναν τέταρτο πειρασμό, πρὸ τοῦ Πάθους Του: τὸν **Μαρτυρικὸ Θάνατο**· τὸν πειρασμὸ αὐτὸ ἐνίκησε ἐπίσης, ὅταν στὸν Κῆπο τῆς Ἀγωνίας παρεδόθη, ὑπετάχθη στὸ θέλημα τοῦ Οὐράνι-

ου Πατέρα.

* * *

Ὁ Ἅγιος Πατέρας μας Γλυκερίος ἀντιμετώπισε ἐπίσης ἐπιτυχῶς καὶ νικηφόρως μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν βοήθεια τῆς Θεοτόκου, τοὺς τέσσερις αὐτοὺς πειρασμούς.

Σὲ ὅλη τὴν πολυτάραχη ζωὴ Του

α. ἀγωνίσθηκε ἐναντίον τῆς **Φιλοδοξίας**, μέσω τῆς ταπεινώσεως, τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς προσευχῆς·

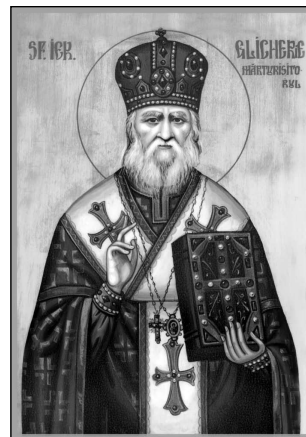
β. ἀγωνίσθηκε ἐναντίον τῆς **Φιλαργυρίας** καὶ τῆς **Φιλοκτημοσύνης**, μέσω τῆς ἐν Χριστῷ πτωχείας, τῆς ἀκτημοσύνης, τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης πρὸς τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ μας, τῆς στοργῆς καὶ τῆς εὐσπλαχνίας·

γ. ἀγωνίσθηκε ἐναντίον τῆς **Φιληδονίας**, μέσω τῆς ἐν Χριστῷ ἀσκήσεως, τῆς ἐγκρατείας, τῆς λιτότητος καὶ τῆς κακοπαθείας·

δ. ἀγωνίσθηκε, τέλος, χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Παραδόσεων Της, ἐναντίον τοῦ **Θανάτου** ἀρκετὲς φορές, στὶς φυλακὲς, στοὺς διωγμοὺς καὶ στὴν ἀπομόνωση, ἀφήνοντας τὸν ἑαυτό Του μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνη στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

* * *

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ λοιπὸν ὁ Ἅγιος

Πατέρας μας Γλυκέριος ἔγινε **Μιμητῆς Χριστοῦ**· καὶ μᾶς προτρέπει καὶ θὰ μᾶς προτρέπη συνεχῶς νὰ Τὸν μιμηθοῦμε ἀγωνιζόμενοι ἰσοβίως ἐναντίον τῆς **Φιλοδοξίας**, τῆς **Φιλαργυρίας**, τῆς **Φιληδονίας** καὶ τοῦ **Θανάτου** χάριν τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας.

Οὐσιαστικὰ ὅμως, ὅλη μας ἡ ζωὴ εἶναι ἓνας ἀδιάκοπος ἀγώνας **κατὰ τοῦ Θανάτου καὶ ὑπὲρ τῆς Ζωῆς**· κατὰ τοῦ **Θανάτου** τῆς πολύμορφης ἀμαρτίας, ἡ ὁποία μᾶς πολιορκεῖ πανταχόθεν, καὶ ὑπὲρ τῆς **Ζωῆς**, τὴν Ὅποια ἀντλοῦμε ἀπὸ τὴν συμμετοχὴ μας στὸ Πάθος καὶ στὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας, ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καὶ τὴν τήρησι τῶν θείων Ἐντολῶν.

* * *

Ὁ Χριστὸς καὶ Σωτήρας μας διεκήρυξε, ὅτι εἶναι ἡ **Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή**.

Ὁ Ἅγιος Πατέρας μας Γλυκέριος ἦταν ἓνας γνήσιος φορέας τῆς **Ἀληθείας** τοῦ

Χριστοῦ μας, ἀλλὰ καὶ τῆς **Ζωῆς** τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἄς τὸν μιμηθοῦμε, ὅπως Ἐκεῖνος ἔγινε **Μιμητῆς τοῦ Χριστοῦ**.

Ἄς ἐπιμένουμε νὰ εἴμεθα πιστοὶ στὴν **Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας** καὶ μακριὰ ἀπὸ τὶς Καινοτομίες, ἀλλὰ μὲ Ἀγάπη, Εὐσπλαγχνία, Ἐπιείκεια καὶ Φιλαδελφία.

Ἄς προσπαθοῦμε συνεχῶς **νὰ γίνῃ ἡ Ζωὴ τοῦ Χριστοῦ μας, ζωὴ ἰδική μας**, ἐξορκίζοντες τὴν **Φιλοδοξία**, τὴν **Φιλαργυρία**, τὴν **Φιληδονία** καὶ τὸν **Θάνατο** τῆς πολύμορφης ἀμαρτίας.

Ἔτσι, θὰ γίνουμε **γνήσιοι μιμηταὶ** τοῦ Ἁγίου Πατέρα μας Γλυκερίου καὶ θὰ ἀποδείξουμε ὅτι εἴμεθα **γνήσια τέκνα** του.

Τότε θὰ ζῆ ὁ Χριστὸς μέσα στὶς καρδιές μας καὶ ἐμεῖς μέσα στὸν Χριστό μας, ὥστε δι' ἡμῶν νὰ δοξάζεται ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς
Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος

15η Ἰουνίου 2011 ἐκ.ἡμ.
† Ἁγίου Γλυκερίου Ρουμανίας

Ὁ Μέγας Φώτιος καὶ ἡ Ἡ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος Πατερικὴ Συνοδικότης καὶ Παπισμὸς

† Ἐπισκόπου Ὁρεῶν Κυπριανοῦ
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου

Θεοφιλέστατοι·

Ἀδελφοὶ Συλλειτουργοί·

Ὀσιώτατοι Μοναχοί·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ο Κύριός μας καὶ Θεός μας Ἰησοῦς Χριστός, τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινόν, εἶθε νὰ σημειώσῃ τὸ Φῶς τοῦ Προσώπου Του ἐφ' ἡμᾶς, καὶ νὰ κατευθύνῃ ἀσφαλῶς τὰ διαβήματα τοῦ λόγου καὶ τῶν διανοιῶν μας τὴν ἱερὰν αὐτὴν στιγμήν, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου καὶ τὶς εὐχὲς τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ.

* * *

Γ ἡμερᾶ, τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου μηνός, ἐπιτελοῦμε τὴν Ἱερὰ Σύναξι τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν: Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, τοὺς Ὅποιους ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας ἔχει ἀνακηρύξει ἀπὸ τοῦ ἔτους 2005 ὡς ἰδιαιτέρους Προστάτας Αὐτῆς στὴν ἱερὰ Ἐνστασί Της κατὰ τῆς δυτικῆς προκλήσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (E, 42β)*.

Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὄντως Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι, οἱ ὅποιοι μᾶς εἰσάγουν ἀσφαλῶς στὸ Θεῖο Μυστήριον τῆς Παραδόσεως διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων (E)· εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀπο-

τελοῦν τὴν Ζῶσαν Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας· εἶναι οἱ Θεματοφύλακες καὶ Συνεχιστὲς τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως· εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἔδρασαν καὶ ἐθεολόγησαν «κατὰ τὰς τῶν Ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα» (B, 277)· εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀνεδείχθησαν ὡς Γνήσιοι Ἐκφραστὲς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συνειδήσεως, καὶ προτάσσουν διαχρονικὰ τὸ Πρωτεῖον τῆς Ἀληθείας ἐναντι τοῦ Πρωτείου τῆς Δικαιοδοσίας, τῆς Ἐξουσίας καὶ τῆς Διοικητικῆς Ἐνότητος (E, 42α).

Εἶναι λοιπὸν πρέπον καὶ δίκαιον νὰ δοξάσουμε σήμερα εὐγνωμόνως τὸν Κύριό μας, τὸν θεῖον Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ὅποιος ἀνανεώνει συνεχῶς τὴν Ἱερὰ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας μας διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ νὰ ψάλλουμε:

«Ἐπερδεδοξασμένος εἶ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Φωστῆρας ἐπὶ γῆς, τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' Αὐτῶν πρὸς τὴν Ἀληθινὴν Πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, Πολυεύσπλαγγνε δόξα Σοι».

* * *

(*) Τὸ κεφαλαῖο γράμμα παραπέμπει στὴν *Πηγὴ-Βοήθημα* (βλ. σελ. 44) καὶ ὁ ἀριθμὸς στὴν σελίδα αὐτῆς.

Εν τούτοις, ἡ εὐγνώμων αὐτῆ ἀναφορὰ καὶ χαρὰ μετριάζεται· πρωτίστως, διότι οἱ Ὀρθόδοξοι ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι διηρημένοι ἀπὸ τοῦ 1924, ἐξ αἰτίας τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας· καὶ δεύτερον, διότι ἡ νοθεία τῆς Πατερικῆς Συνοδικότητος ὑπὸ τῆς ἐν Καινοτομία καὶ Οἰκουμενισμῶ Ἱεραρχίας τῆς λεγομένης ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι (Ζ, 3β καὶ 6β) δὲν ἀνανεώνει τὶς ἐλπίδες γιὰ μία σοβαρὰ καὶ υπεύθυνο ἀντιμετώπισι τῆς διαιρέσεως.

Μετὰ τὶς σχετικὲς παλαιότερες ἐπισημάνσεις μας (Ζ) ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, δηλαδὴ τῆς νοθείας τῆς Πατερικῆς Συνοδικότητος, νεώτερες διαπιστώσεις φαίνεται νὰ ἀπομακρύνουν τὸ ὄραμα τῆς Ἐπανενώσεως.

Ἄρα γε, τί συνέβη; Κατὰ τὴν πρόσφατη Σύνοδο τῆς Καινοτόμου Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος (Ὀκτώβριος 2011) εἶχε ὀρισθῆ νὰ γίνουν δύο *Εἰσηγήσεις*, οἱ ὁποῖες θὰ εἶχαν σαφῶς ἀντι-παπικὸ χαρακτῆρα, ἐφ' ὅσον θὰ ἀναφέροντο ἢ μὲν πρώτη στὴν Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου, ἢ δὲ δευτέρα στὴν Θ' Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ (ΙΒ).

Οἱ *Εἰσηγήσεις* ἀπέβλεπαν στὴν τεκμηρίωσι τῆς Οἰκουμενικότητος τῶν δύο αὐτῶν σημαντικῶν Συνόδων, ὥστε ἐν συνεχείᾳ «νὰ προτείνῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας» τῆς Ἑλλάδος «τὴν συζήτηση τοῦ θέματος αὐτοῦ στὴν μέλλουσα νὰ συγκληθῆ Πανορθόδοξο Σύνοδο», διότι

«πρόκειται περὶ σοβαρῶν δογματικῶν θεμάτων, ποὺ ἔχουν ἄμεσα σχέση μὲ τὴν ὀριοθέτηση τοῦ δόγματος καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὸν ὀρθὸ προσανατολισμὸ τῆς μέσα στὴν σύγχρονη ἐποχὴ θεολογικῆς συγχύσεως καὶ συγκράσεως ὁμολογιῶν» (ΙΒ).

Ἀυστυχῶς ὅμως, οἱ *Εἰσηγήσεις* τελικῶς δὲν ἀνεγνώσθησαν καὶ ἐψηφίσθη ἢ παραπομπή τους στὸ μέλλον, ὁ δὲ πρῶτος *Εἰσηγητῆς*-Ἀρχιερεὺς ἐδήλωσε τὰ ἐξῆς πράγματι ὀδυνηρά:

«Ἀφοῦ, ὅπως ἐλέχθη, ἡ Ἱεραρχία εἶναι “ἀναρμόδια” νὰ συζητᾷ τέτοια δογματικὰ θέματα, ἀλλὰ εἶναι ἀρμόδια νὰ συζητᾷ γιὰ τὸ ΦΠΑ καὶ τὸ ΕΣΠΑ**, τότε οἱ *Εἰσηγήσεις* αὐτὲς νὰ καταργηθοῦν!» (ΙΒ).

Σημειωτέον, ὅτι ὁ αὐτὸς *Εἰσηγητῆς*-Ἀρχιερεὺς, πρὸ δύο ἀκριβῶς ἐτῶν, στὴν Ἱεραρχία τοῦ Ὀκτωβρίου 2009, εἶχε θέσει τὸ ἐξῆς ἐπίσης ὀδυνηρὸ, ἀλλὰ καὶ τόσο εὐγλωττο ἐρώτημα:

«Τί προέχει γιὰ τὴν Ἐκκλησία; τὰ οικονομικὰ θέματα ἢ οἱ ποικίλοι διορθόδοξοι, διαχριστιανικοὶ καὶ διαθρησκευτικοὶ διάλογοι, ὅπου πρέπει νὰ ἐκφράζεται ἡ πίστις καὶ ἡ ζωὴ τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας;» (Ζ, 3β).

* * *

(**) «Φόρος Προστιθεμένης Ἀξίας», «Ἐθνικὸ Στρατηγικὸ Πλαῖσιο Ἀναφορᾶς» - Ἐπενδυτικὸ Πρόγραμμα χρηματοδοτούμενο ἀπὸ τὴν Ε.Ἐ.

Ἐπὸ τὸ πρίσμα λοιπὸν τοῦ ἀποκαρδιωτικοῦ αὐτοῦ γεγονότος, τὸ ὁποῖο εἶναι ἐνδεικτικὸ τῆς ἐκκλησιολογικῆς-συνοδικῆς φθορᾶς τῶν Καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν, ἀλλὰ καὶ βεβαιωτικὸ τῆς ὀρθότητος τῆς Ἀποτειχίσεως καὶ Ἐνστάσεώς μας, θεωρῶ ὅτι εἶναι σκόπιμο νὰ γίνῃ σήμερα μία σύντομος ἀναφορὰ στὴν Ἡ΄ Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου.

Στὴν Θ΄ Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, θὰ ἀναφερθοῦμε ἄλλη φορά, σὺν Θεῷ, ἀρκούμενοι πρὸς τὸ παρὸν στὴν βαρυσήμαντη γνώμη ἐνὸς συγχρόνου μας ἐπιφανοῦς θεολόγου:

«Νομίζομεν», λέγει, «ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ τὸ 1351, κρίνοντας τοῦλάχιστον βάσει τοῦ μεγάλου θεολογικοῦ ἔργου της, δύναται καὶ ἀξίζει νὰ συναριθμηται εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων δὲν ὑστερεῖ εἰς τίποτε ὡς πρὸς τὴν **σωτηριολογικὴν** σημασίαν τῆς θεολογίας της. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδειξιν τῆς συνεχείας τῆς συνοδικότητος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ζώσης ἐμπειρίας καὶ θεολογίας περὶ τῆς ἐν **Χριστῷ σωτηρίας**» (B, 260, Γέβτις).

Ἡ Ἡ΄ Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος συνεκλήθη στὴν Κωνσταντινούπολι, στὸν

Ναὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, κατὰ τὰ ἔτη 879-880 (Νοέμβριος 879-Μάρτιος 880), στὴν διάρκεια τῆς δευτέρας πατριαρχείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Φωτίου τοῦ Α΄ (877-886), ἐπὶ Αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνας (867-886),

«ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀποκατάστασιν ἀφ’ ἐνὸς μὲν τῆς εἰρήνης καὶ ἐνότητος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως, ἀφ’ ἑτέρου δὲ τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν παλαιᾶς καὶ νέας Ρώμης» (H, 494 βλ. καὶ Ις, 102-131).

Ἡ ἀποκατάστασις ὁμως τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρώμης δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ, ἐφ’ ὅσον ὑφίσταντο προγενέστερες ἀποφάσεις τῆς Ρώμης ἐναντίον προσωπικᾶ τοῦ Μεγάλου Φωτίου ἐπὶ τῶν Παπῶν Νικολάου Α΄ (858-867) καὶ Ἀδριανοῦ Β΄ (867-872), μάλιστα δὲ ἀποφάσεις τῆς λατινικῆς ψευδο-συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ 869-870, τὴν ὁποία οὐδέποτε ἀναγνώρισε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐνῶ οἱ Παπικοὶ τὴν θεωροῦν ὡς δῆθεν ὀγκόνην οἰκουμενικὴν ἀπὸ τοῦ ΙΑ΄ αἰῶνος καὶ ἐξῆς.

Οἱ ἄδικες καὶ ἀντικανονικὲς ἀποφάσεις κατὰ τοῦ Πατριάρχου Φωτίου ὑπὸ τῶν Λατίνων στὴν Ρώμη (863 καὶ 869) καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι (869-870) εἶχαν προκαλέσει Σχίσμα· ὡς ἐκ τούτου, ἐφ’ ὅσον μὲ τὴν ὄντως Ἡ΄ Ἀγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδο (879-880) ἦρθη τὸ ἐπάρατο αὐτὸ Σχίσμα,

οἱ Ὀρθόδοξοι ὠνόμαζον Αὐτὴν «Σύνοδον Ἐνωτικὴν» (Δ, 266), εἶναι δὲ ἀναμφίβολο ὅτι «εἰς τὴν εἰρήνευσιν ταύτην συνετέλεσε μεγάλως ὁ μέγας Φώτιος», ὡς Πρόεδρος τῆς Ἐνωτικῆς Συνόδου.

«Ἀναμφισβητήτως ἡ Σύνοδος τοῦ 879-880, συνελθοῦσα ἐν τῷ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μεγάλου καὶ σοφωτάτου Πατριάρχου Φωτίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ ἐπισήμων τοποτηρητῶν ὅλων τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, καὶ ἐλευθέρως διασκεψαμένη καὶ ἀποφανθεῖσα κατὰ τὰ παραδεδομένα ἐπὶ σπουδαιοτάτων ζητημάτων, φέρει “οὐ μόνον τὰ ἐξωτερικά, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἐσωτερικὰ γνωρίσματα Οἰκουμενικῆς Συνόδου”, ἐκδοῦσα σημαντικωτάτας ἀποφάσεις διὰ τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν» (Δ, 262-263· ΙΑ, 198).

* * *

Προτοῦ ὅμως νὰ ἀναπτύξουμε περαιτέρω τὰ τῆς Ἡ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, θὰ ἦταν καλὸ νὰ ἀναφερθοῦμε στὴν ρωμαλέα προσωπικότητα τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς καὶ Ἰσαποστόλου Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ (πρὶν ἀπὸ 820-891), τοῦ Ὁποίου ἡ μνήμη ἐπιτελεῖται τὴν 6ην Φεβρουαρίου.

Ὁ πολυτάλαντος Μέγας Φώτιος ἦταν μία ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες μορφές τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ βίου κατὰ τὴν περίοδο τοῦ Βυζαντίου· ἔλαβε εὐρυτάτη

παιδεία, ἐφ' ὅσον ἐκ νεότητος

«ἔδειξε μεγάλο ζῆλο γιὰ τὴν μελέτη τῆς φιλοσοφίας, τῆς θεολογίας, τῶν μαθηματικῶν, τῆς λογικῆς, τῆς φιλολογίας, τῆς ρητορικῆς, τῆς ἰατρικῆς καὶ τῆς φυσικῆς καὶ γενικότερα κάθε ἐπιστήμης τῆς ἐποχῆς του» (ΙΖ, 375δ).

Ἄκόμη καὶ ἡ Δύσις, παρὰ τὶς προκαταλήψεις της, ὑποκλίνεται ἐνώπιον τῆς μεγαλωσύνης του, ἐφ' ὅσον ἀναγνωρίζει ὅτι

«ὁ Φώτιος ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὸ θαυμαστοὺς ἀνθρώπους ὀλοκλήρου τοῦ Μεσαίωνα» καὶ θεωρεῖ αὐτὸν «ὡς τὸν μεγαλύτερο ἐπιστήμονα τῆς ἐποχῆς του καί, ἀπὸ κάθε ἀποψη, ὡς τὸν σπουδαιότερο ἄνδρα τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας»· ἦταν «ἓνα εἶδος οἰκουμενικῆς μεγαλοφυΐας, φιλόσοφος, θεολόγος, νομικός, μαθηματικός, φυσικός ἐπιστήμονας, ρήτορας, ποιητής. Τὰ σωζόμενα ἔργα του καταλαμβάνουν πέντε τόμους τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne» (ΙΗ, 54, Adrian Fortescue).

Ὁ φωτόνυμος Ἅγιος κατήγετο ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἀνῆκε στοὺς Εἰκονοφίλους, ἐξ αἰτίας δὲ αὐτοῦ «ὑπέστη σκληρὴς διώξεις ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους κατὰ τὴν δευτέρη περίοδο τῆς Εἰκονομαχίας (813-843)» (ΙΖ, 375δ)· οἱ γονεῖς του, ὁ «σπαθάριος» Σέργιος καὶ ἡ Εἰρήνη, ἐορτάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς Ἅγιοι καὶ Ὁμολογητὲς τὴν 13η Μαΐου:

«Βυζάντιος τὴν πατρίδα (Σέργιος ὁ Ὁμολογητής), υἱὸς εὐγενῶν καὶ πλουσίων γονέων, ἤκμασεν ἐπὶ τῶν εἰκονομάχων», ἐπὶ Θεοφίλου (829-842), «πρὸς ὃν μὴ συμφρονήσας, ἀπῆλθεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως σὺν τῇ συζύγῳ Εἰρήνῃ καὶ τοῖς τέκνοις, ἀποθανὼν ὑπερόριος» (H, 501 ὑποσημ.)· αὐτὸς δὲ ὁ Φώτιος γράφει ὅτι «σύνδοδος αἰρετικῆ» καὶ «συνέδριον εἰκονομάχων» εἶχε «ἀναθεματίσει» ὄχι μόνον τοὺς οἰκείους του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον (PG τ. 102, στλ. 877BC).

Ἀνέλαβε, μετὰ τὴν κατάρρευσι τῆς Εἰκονομαχίας (843), ὑψηλὰ καθήκοντα στὸ Παλάτι ὡς «πρωτοσπαθάριος» καὶ «πρωτοασηκρίτης» καὶ ἐδίδασκε στὴν ἀνωτέρα-πανεπιστημιακὴ Σχολὴ τῆς Μαγναύρας· ἀνῆλθε στὸν πατριαρχικὸ θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἔτος 858· ἦλθε σὲ σύγκρουσι μὲ τὸν Πάπα Νικόλαο, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπεμβάσεώς του στὴν Βουλγαρία, τῆς νοθεύσεως τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως μὲ τὴν αἰρετικὴ προσθήκη τοῦ Filioque («καὶ τοῦ Υἱοῦ»), ἀλλὰ καὶ τῆς προσπαθείας ἐπιβολῆς τοῦ Παπικοῦ Πρωτείου· ἐξεθρονίσθη ἀντικανονικῶς τὸ ἔτος 867, ἐπανῆλθε στὸν θρόνον τὸ 878 καὶ ἐξεθρονίσθη ἐκ νέου τὸ 886· ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ ὡς Μοναχὸς στὶς 6 Φεβρουαρίου 891.

Ὁρθότατα ἔχει ἐπισημανθῆ, ὅτι

«ἡ πράγματι ἐκπληκτικὴ δραστηριοποίησι τῆς βυζαντινῆς ἱεραποστολῆς σὲ ὀλόκληρον τὸν κόσμον τῶν Σλάβων», ἡ ὁποία ἄλλαξε τὸν θρησκευτικὸν χάρτη τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα, «ὑπῆρξε τὸ μεγαλόπνοο σχέδιον τοῦ μεγάλου

πατριάρχου, ὁ ὁποῖος πίστευε ἀπόλυτα στὴν οἰκουμενικὴ προοπτικὴ τῆς χριστιανικῆς Αυτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου» (IZ, 377δ).

Ὁ Ἱερὸς Φώτιος «ἀνεδείχθη διὰ τῶν περιστάσεων ἀντάξιος τῶν ζητήσεων καὶ τῶν κινδύνων τῆς ἐποχῆς του», «καθ' ὅλην (δὲ) τὴν τουρκοκρατίαν ἐγένετο διπλοῦν σύμβολον: διὰ μὲν τοὺς ὀρθοδόξους» «ἦτο σύμβολον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνῶ διὰ τοὺς Λατίνους ἦτο τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον τοῦ μίσους» (IE, 30).

ΑΣ ἐπανελάθουμε ὁμως στὴν Ἡ' Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

Ἡ Σύνοδος συνῆλθε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ «ἀγιοτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Φωτίου» (Mansi 17A-18A, 373)· συμμετείχαν 390 περίπου Ἐπίσκοποι καὶ ἐκπρόσωποι Ἐπισκόπων (H, 499 καὶ 506-507)· ὁ Πάπας Ἰωάννης Η' ὄρισε τρεῖς τοποτηρητὰς καὶ συμμετέσχον ἐπίσης ἐκπρόσωποι τῶν τριῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς· οἱ ἐργασίαι τῆς Συνόδου ἄρχισαν τὸν Νοέμβριον τοῦ 879 καὶ ἐπερατώθησαν τὸν Μάρτιον τοῦ 880· ἐπραγματοποιήθησαν συνολικῶς ἑπτὰ Συνεδρίες, τὰ δὲ Πρακτικὰ τῆς ἐν Ἁγία Σοφίᾳ ἱστορικῆς αὐτῆς Συνόδου, «συνταχθέντα εἰς τὴν ἐλληνικὴν, διεσώθησαν» (H, 503) καὶ τὸ ἔτος 1705 ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου (1669-1707), ἀπὸ χειρόγραφο τῆς Ἀγιορειτικῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων (Γ, 257-386 καὶ 387-433· βλ. καὶ Δ, 268-269· Π, 164-187).

Ἡ Ἁγία Σύνοδος τοῦ 879-880 «ὑπῆρξε μία τῶν ἐπισημοτέρων συνόδων ἐν τῇ ἱστορίᾳ

τῆς Ἐκκλησίας» (Η, 263), συγκροτηθεῖσα δὲ Αὐτὴ ἐκ 390 «Πατέρων ἀνατολικῶν τε καὶ δυτικῶν, ἐκπροσωπούντων τὰ πέντε Πατριαρχεῖα, παρουσίασε τοιοῦτον ἐπιβλητικὸν θέαμα, οἷον δὲν παρουσιάσθη ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου» (Δ, 262).

Η Σύνοδος τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου φέρει ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς πάντα τὰ γνωρίσματα Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐπομένως εἶναι «οὐδόλως ἄπορον, ὅτι ὡς ὀγδόη Οἰκουμενικὴν ἐθεώρουν αὐτὴν οἱ [Πατριάρχης Εὐθύμιος Α' (907-917)], Θεόδωρος Βαλσαμών, Νεῖλος Θεσσαλονίκης, Νεῖλος Ρόδου, Συμεὼν Θεσσαλονίκης, Μᾶρκος Ἐφέσου, Γεννάδιος Σχολάριος, Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος καὶ ἄλλοι» (Δ, 262) πολλοί, ὡς καὶ ὁ σπουδαῖος «Διάλογος Ἱερομνήμονός τινος» (Γ, 594-595, §§ 78-80), μέχρι τῶν συγχρόνων μας: Ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, F. Dvornik, Βασίλειος Στεφανίδης, Ἰωάννης Ρωμανίδης, Γεώργιος Μεταλληνός, Ἱερόθεος Βλάχος κ.ἄ. (I, 273-292· Η, 510· ΙΔ, 364· Α, 317).

Αλλὰ καὶ ἡ Σύνοδος ὠνόμασε ἑαυτὴν ὡς Οἰκουμενικὴν σὲ πολλὰ μέρη τῶν Πρακτικῶν καὶ Κανόνων Αὐτῆς (Δ, 262· Η, 510), ὁ δὲ Βασίλειος Στεφανίδης γράφει, ὅτι

«ἐφ' ὅσον δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως ὡς ὀγδοὴ οἰκουμενικὴ σύνοδος, ἢ τυχὸν μέλλουσα νὰ συνέλθῃ οἰκουμενικὴ σύνοδος πρέπει νὰ ἀσχοληθῇ καὶ μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο» (ΙΔ, 364).

* * *

ΕΙΝΑΙ ὁμως καιρὸς νὰ ἐντοπίσουμε «ὅλα τὰ κανονικὰ στοιχεῖα, (τὰ) ἀναγκαῖα γιὰ τὴν σύγκληση, τὸ ἔργο καὶ τὶς ἀποφάσεις μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου» (Α, 315), τὰ ὁποῖα βεβαίως συγκεντρώνει ἡ λαμπρὰ καὶ σαφῶς ἀντιπαπικὴ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως:

α. «Συνεκλήθη ὡς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, στὴν ὁποῖα ἐκπροσωπήθηκαν καὶ οἱ πέντε πρεσβυγενεῖς πατριαρχικοὶ θρόνοι»

β. «συνεκλήθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορα Βασιλείου Α' τοῦ Μακεδόνο (867-886)», ὁ ὁποῖος «πρῶτος μάλιστα ὑπέγραψε μετὰ τῶν υἱῶν του» τὸν Δογματικὸ Ὅρο τῆς Συνόδου καὶ τὰ Πρακτικὰ αὐτῆς:

γ. «ὁ μέγας ἀριθμὸς μελῶν (338 -ὄρθ. 390 ἐπίσκοποι)»

δ. «ἡ λειτουργία τῆς Συνόδου σύμφωνα μὲ τὴν παραδεδομένη κανονικὴ λειτουργία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων»

ε. «οἱ Κανονικὲς ρυθμίσεις»: διετύπωσε-ἐξέδωκε τρεῖς Ἱεροὺς Κανόνας

ς. «ὁ Ὅρος Πίστεως», διὰ τοῦ ὁποῖου ὀρίζεται ἐπὶ ποινῇ ἀναθέματος, τὸ ἀμετάβλητο καὶ ἀπαραχάρακτο τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου Πίστεως:

ζ. «ἡ σαφὴς συνείδηση τῆς ἀθεντίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου», ὅπως ἐξεφράσθη αὐτὴ «μὲ τὴν ἀπόφαση συναριθμήσεως τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μὲ τὶς προγενέστερες Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ποὺ ἦταν δικαίωμα μόνο τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων» (Α, 316):

η. «τ' ἀποφασισθέντα ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ ὑπῆρξαν σύμφωνα πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν προηγούμενων Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεσπισθέντα, σύμφωνα πρὸς τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας» (ΙΑ, 198).

Τὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο ἐπιτελέσθηκε ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Σύνοδο τοῦ 879-880 ἦταν τεράστιο τόσο γιὰ τὴν παραγμένη ἐκείνη περίοδο, ὅσο καὶ γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας: ἐλειτούργησε ἐνωτικὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Δογματικῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Κανονικῆς Παραδόσεως· κατεδίκασε τὴν ἀλλοίωσι τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως διὰ τῆς προσθήκης τοῦ Filioque, ἐπιβεβαίωσε τὸ Ἱερὸ Σύμβολο ὅπως τοῦτο μᾶς παρεδόθη ὑπὸ τῶν δύο πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀπέκρουσε τὴν διαστροφή τοῦ ἀπλοῦ Πρωτείου Τιμῆς τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης, ὁ ὁποῖος μετέβαλε τοῦτο σὲ διοικητικὸ Πρωτεῖο Ἐξουσίας ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μέγας Φώτιος ἐλειτούργησε ἐνωτικὰ, ἀντέκρουσε μὲ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα τὸ Παπικὸ Πρωτεῖο Ἐξουσίας καὶ τὴν νόθευσι τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἐξέθεσε μὲ παρρησία καὶ σαφήνεια τὶς ὀρθόδοξες θέσεις καὶ ἐκάλεσε τοὺς Ἀντιπροσώπους τοῦ Πάπα Ἰωάννου Η' νὰ ἀποκηρύξουν τὶς πλάνες τους, οἱ ὁποῖες εἶχαν ὀδηγήσει στὸ Σχίσμα τοῦ 867.

Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως ὑπογραμμίζει μὲ ἔμφασι, ὅτι

«ἡ Ἡ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα», διότι «ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ ὁ Φώτιος κατήγαγε θρίαμβον», «ἐστέφθησαν οἱ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς ἀγῶνες αὐτοῦ διὰ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἐβασίλευσεν ἡ Ἀλήθεια τῆς Ὄρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς τοσοῦτον ἐμόχθησε»· «ὁ θρίαμβος ἐνὶ λόγῳ ἦτο πλήρης· θρίαμβος πολιτικός,

ἐκκλησιαστικός, προσωπικός» (I, 288-289).

* * *

Ησυνειδητοποιήσεις, ὅτι ἡ μεγάλη Σύνοδος τῆς Ἁγίας Σοφίας τοῦ 879-880 ἦταν ἔργο τοῦ μεγαλόπνοου καὶ διορατικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φωτίου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ Ἰσαποστόλου καὶ μεγάλου Πατρὸς καὶ Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς ὠθεῖ νὰ πιστεύουμε ὅτι

«ἡ πλέον ἀρμόζουσα τιμὴ πρὸς τὸν Ἅγιο» «εἶναι ἡ συναριθμησις τῆς Συνόδου αὐτῆς ὡς ὀγδὸς μετὰ τῶν ὑπολοίπων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων» (A, 319).

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάδειξις Αὐτῆς ὡς *πρωτόπου* στὶς προσπάθειες γιὰ τὴν ἐπανένωσι τῶν διηρημένων Χριστιανῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἐφ' ὅσον Αὐτὴ μαρτυρεῖ γιὰ τὸ *Θεῖο Μυστήριον τῆς Παραδόσεως διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων*, γιὰ τὴν γνήσια *Πατερικὴ Συνοδικότητα*:

α. «ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀναζητήθηκε κυρίως καὶ πρωτίστως στὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως καὶ στὴν διατήρησι ὄχι μόνο τοῦ περιεχομένου, ἀλλὰ καὶ τῆς διατυπώσεως Αὐτῆς ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀναθεματίσθηκε δὲ ὁποιαδήποτε λεκτικὴ προσθήκη, ἀφαίρεσις ἢ ἀλλοίωσι τοῦ περιεχομένου» (A, 318)·

β. «ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας δομεῖται ἐπίσης ἐπὶ τῶν Κανονικῶν ρυθμίσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων» (A, 318)·

γ. «ἡ ἐκκλησιολογία πρέπει νὰ ἐκφράζεται διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος» (Α, 319).

Ἐν κατακλείδι, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔγινε κατανοητὸ σὲ ποῖο βᾶθος πτώσεως εὐρίσκεται μία Σύνοδος Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία ὄχι ἀπλῶς προτάσσει, ἀλλὰ ἀσχολεῖται μόνο μὲ «τὰ οἰκονομικὰ θέματα» καὶ «συζητᾶ γιὰ τὸ ΦΠΑ καὶ τὸ ΕΣΠΑ», ἐνῶ τὸ ὀρθόδοξο ποίμνιο παραμένει ἔκθετο ἐντὸς ἐνὸς περιβάλλοντος διαχριστιανικοῦ καὶ διαθρη-

σκευακοῦ συγκρητισμοῦ, μὲ τὴν εὐθύνη, ἀλλὰ καὶ τὴν συμμετοχὴ τῶν ποιμένων του στὴν ἀντορθόδοξη Οἰκουμενικὴ Κίνησι.

Εἴθε ἡ ἀγαθοποιὸς Χάρις τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ μας, διὰ πρεσβειῶν τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, νὰ ἀναδείξῃ ἐμπνευσμένους Ἱεράρχας, οἱ ὅποιοι μὲ σοφία καὶ παρρησία καὶ γενναιοψυχία νὰ ὀδηγήσουν τὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ στὴν μεγάλη Ἔξοδο ἀπὸ τὴν *αἰγύπτια δουλεία* τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει τῶν Ἐνισταμένων
τῇ 7ῃ Νοεμβρίου 2011φ, Κυριακὴ Α΄ Νοεμβρίου
† *Σύναξις τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν*

«Ἦν (δὲ) οὗτος ὁ Φώτιος οὐ τῶν ἀγενῶν τε καὶ ἀωνόμων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐγγενῶν κατὰ σάρκα, καὶ περιφανῶν, σοφία τε κοσμικῇ καὶ συνέσει τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ στρεφόμενων εὐδοκιμώτατος πάντων ἐνομιζέτο. Γραμματικῆς μὲν γὰρ καὶ ποιήσεως, ρητορικῆς τε καὶ φιλοσοφίας, ναὶ δὴ καὶ ἰατρικῆς, καὶ πάσης ὀλίγου δεῖν ἐπιστήμης τῶν θύραθεν τοσοῦτον αὐτῷ τὸ περιὸν (δηλ. ἡ ὑπεροχὴ), ὡς μὴ μόνον σχεδὸν φάναι τῶν κατὰ τὴν αὐτοῦ γενεὰν διενεγκεῖν, ἤδη δὲ καὶ πρὸς τοὺς παλαιοὺς αὐτὸν διαμιλλᾶσθαι. Πάντα γὰρ συνέτρεχεν ἐπ' αὐτῷ, ἡ ἐπιτηδειότης τῆς φύσεως, ἡ σπουδὴ, ὁ πλοῦτος, δι' ὃν καὶ βίβλος ἐπ' αὐτὸν ἔρρει πᾶσα»

(Νικήτα Παφλαγῶνος, τοῦ πλέον ἀδυσωπήτου ἐχθροῦ τοῦ Φωτίου, PG τ. 105, στλ. 509AB).

Πηγές - Βοηθήματα

Α. Βασιλείου Καραγιάννη, Ἀρχιμανδρίτου, «Ἡ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 879-880 εἶναι Οἰκουμενικὴ Σύνοδος;», περιοδ. «Ἀπόστολος Βαρνάβας» Κύπρου, ἀριθ. 10/Ὀκτώβριος 1991, σελίδες 307-319.

Β. Βλάχου Σ. Ἱεροθέου, Ἀρχιμανδρίτου (νῦν Μητροπολίτου Ναυπακτίας), «Τὸ “Συνοδικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας”», στὸ βιβλίον: Ἐκκλησία καὶ Ἐκκλησιαστικὸ Φρόνημα, σελίδες 249-279, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Πελαγίας), 1990.

Γ. Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, Τόμος Χαράς, ἔκδοσις Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1985.

Δ. Καρμίρη Ἰωάννου, Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τόμος Α', ἔκδοσις β', ἐν Ἀθήναις 1960.

Ε. Κυπριανοῦ, Ἐπισκόπου Ὁρεῶν, «Τὸ Θεῖο Μυστήριον τοῦ Πρωτείου τῆς Ἀληθείας», περιοδ. «Ὀρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περίοδ. Γ', ἀριθ. 1/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2008, σελίδες 39-43.

Ζ. Κυπριανοῦ, Ἐπισκόπου Ὁρεῶν, «Ἡ Ἀποτίχιση ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενιστῆ ἐπιείγουσα ὑπόθεσις προβλεπομένη ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πατέρος», περιοδ. «Ὀρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περίοδ. Γ', ἀριθ. 3/Αύγουστος 2010, σελίδες 3-6.

Η. Μενεβίσογλου Παύλου, Μητροπολίτου Σουηδίας, Ἱστορικὴ Εἰσαγωγή εἰς τοὺς Κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, Στοκχόλμη 1990.

Θ. Μπιλάλη Σπ. Σπυρίδωνος, Ἀρχιμανδρίτου, Ὀρθοδοξία καὶ Παπισμός, τόμος Α' καὶ Β', ἔκδοσις «Ὀρθοδόξου Τύπου», Ἀθήναι 1969.

Ι. Νεκταρίου, Ἁγίου, Μητροπολίτου Πενταπόλεως, Μελέτη Ἱστορικὴ περὶ τῶν Αἰτίων τοῦ Σχίσματος, τόμος Α', ἔκδοσις β', Ν.Δ. Παναγοπούλου, Ἀθήναι 1988.

ΙΑ. Παπαδοπούλου Χρυσοστόμου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Τὸ Πρωτεῖον τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης, ἔκδοσις β', «Ἐκκλησία», Ἀθήναι 1964.

ΙΒ. Περιοδικὸ «Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση» Ναυπάκτου, ἀριθ. 183/Ὀκτώβριος 2011, σελ. 16, «Εἰδήσεις».

ΙΓ. Ρωμανίδου Ἰωάννου, Πρωτοπρεσβυτέρου, Δογματικὴ καὶ Συμβολικὴ Θεολογία τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τόμος Β', ἔκδοσις Π. Πουρνάρα, Θεσσαλονίκη 1982.

ΙΔ. Στεφανίδου Κ. Βασιλείου, Ἀρχιμανδρίτου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἔκδοσις γ', Παπαδημητρίου, Ἀθήναι 1998.

ΙΕ. Τωμαδάκη Β. Νικολάου, «Φώτιος. Ὁ Α'», στὴν Ἐρησκειτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία, τόμος 12, στλ. 21-31, Ἀθαν. Μαρτίνου, Ἀθήναι 1968.

ΙΖ. Φειδᾶ Ἰω. Βλασίου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τόμος Β', Ἀθήναι 1972.

ΙΖ. Φειδᾶ Βλασίου, «Φώτιος Α' ὁ Μέγας», στὸ Παγκόσμιον Βιογραφικὸ Λεξικόν, τόμος 9B, σελίδες 375γ-378δ, Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν 1991.

ΙΗ. Φούγια, Μεθοδίου Γ., Μητροπολίτου Πισιδίας, Ὀρθοδοξία - Ρωμαιοκαθολικισμὸς - Ἀγγλικανισμὸς, ἔκδοσις «Νέα Σύνορα» - Α.Α. Λιβάνη, Ἀθήναι 1996.

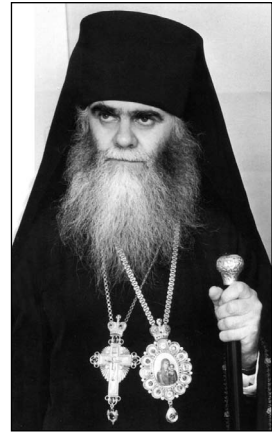

Ὁ Ἅγιος Ζήλος*

«Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη!»

(Λουκ. ιβ' 49)

Ἀρχιεπισκόπου Συρακουσῶν
καὶ Τριάδος Ἀβερκίου († 1976)

ΤΟ ΚΥΡΙΟ πράγμα στὸν Χριστιανισμό, κατὰ τὴν καθαρὰ διδασκαλία τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ πῦρ τοῦ Θεοῦ Ζήλου, ζήλου γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν δόξα Του - τὸν Ἅγιο Ζήλο, ὁ ὁποῖος μόνος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐπιτελέσῃ θεάρεστα ἔργα καὶ ἀγῶνες, καὶ χωρὶς τὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχει αὐθεντικὴ πνευματικὴ ζωὴ καὶ δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀληθινὸς Χριστιανισμός.

Χωρὶς αὐτὸν τὸν Ἅγιο Ζήλο οἱ Χριστιανοὶ εἶναι «χριστιανοὶ» μόνον κατ' ὄνομα: αὐτοὶ «ὄνομα ἔχουσιν ὅτι ζῶσιν», ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα «νεκροὶ εἰσίν», ὅπως ἐλέχθη στὸν ἅγιο θεατὴ τῶν Μυστηρίων Ἰωάννη (βλ. Ἀποκαλ. γ' 1).

Ἀληθινὸς πνευματικὸς ζήλος ἐκφράζεται, πρῶτα ἀπὸ ὅλα, στὸν ζήλο γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία διδάσκειται στοὺς λόγους τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς στὴν ἴδια τὴν ἑναρξί της: *Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.*

Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ζηλωταὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, δοξάζουν τὸν Θεὸ μὲ

ὄλη τους τὴν καρδιὰ — στὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, μὲ λόγους καὶ ἔργα καὶ μὲ ὄλη τους τὴν ζωὴ — καὶ φυσικὰ ἐπιθυμοῦν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸ μὲ τὸν ἴδιο ἐπίσης τρόπο, καὶ ἔτσι δὲν εἶναι βεβαίως δυνατὸν εἰς αὐτοὺς νὰ ὑποφέρουν μὲ ἀδιαφορία, ὅταν ἐνώπιόν τους, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ βλασφημῆται καὶ τὰ ἅγια ὑβρίζονται.

Ὅντες ζηλωταὶ γιὰ τὸν Θεό, πασχίζουν εἰλικρινὰ νὰ Τὸν εὐαρεστήσουν καὶ νὰ ὑπηρετήσουν Αὐτὸν καὶ μόνον μὲ ὄλη τὴν δύναμι τῆς ὑπάρξεώς τους, εἶναι δὲ ἔτοιμοι νὰ λησμονήσουν τοὺς ἑαυτοὺς των μέχρι τοῦ σημείου νὰ θυσιάσουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴ τους, προκειμένου νὰ φέρουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους στὴν εὐαρέστησι καὶ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Θεοῦ.

Δὲν δύνανται νὰ ἀκοῦν βλασφημίας ἀπαθῶς, καὶ δὲν τοὺς εἶναι δυνατὸν νὰ διατηροῦν κοινωνία καὶ φιλία μὲ βλασφήμους καὶ ὑβριστὰς τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ καὶ περιγελαστὰς τῶν ἁγίων.

(*) Περιοδ. «**The Orthodox Word**», Vol. XI, No 3 (62)/May-June 1975, pp. 96-99, 130-131. Μετάφρασις ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος. Δημοσίευσίς ἐπὶ τῇ 35ετίᾳ ἀπὸ τῆς μακαρίας Κοιμήσεως τοῦ ἐπιφανοῦς καὶ ζηλωτοῦ αὐτοῦ Ἀρχιερέως τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ.

ΕΝΑ ἐκπληκτικὸ καὶ πεντακάθαρο παράδειγμα τέτοιου πυρίνου ζήλου γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀρχαιότητος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης σὲ ἓνα μεγάλο Προφήτη τοῦ Θεοῦ, τὸν φλογερὸ Ἡλία, ὁ ὁποῖος λυπήθηκε ψυχικὰ βλέποντας τὴν ἀποστασία τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸν Θεὸ του ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ ἀσεβοῦς Ἀχαάβ, ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε στὸ Ἰσραὴλ τὴν παγανιστικὴ λατρεία τοῦ Βάαλ στὴν θέσι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

«Ζηλῶν ἐξήλωκα τῷ Κυρίῳ Παντοκράτορι» -ἔτσι ἐξεφράζετο πολλὰς φορὰς δηλώνοντας τὴν λύπη του- «ὅτι ἐγκατέλιπόν Σε οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ· τὰ θυσιαστήρια Σου κατέσκαψαν καὶ τοὺς προφῆτας Σου ἀπέκτειναν ἐν ῥομφαίᾳ, καὶ ὑπολέλειμμα ἐγὼ μονώτατος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν» (Γ΄ Βασιλ. ιθ΄ 10).

Καὶ ἰδοὺ, αὐτὸς ὁ Ἅγιος Ζήλος τὸν ὤθησε, μὲ τὴν δύναμι τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀναπαυόταν σὲ αὐτόν, ὡς τιμωρία τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ὁποῖος ἀπεστάτησε ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ «κλείσῃ τοὺς οὐρανοὺς» (Γ΄ Βασιλ. ιζ΄ 1· ιη΄ 42-45· Ἰακώβου ε΄ 17-18), ὥστε νὰ μὴν ὑπάρξῃ οὔτε βροχὴ οὔτε δρόσος γιὰ ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος ζήλος ἀργότερα ὤθησε τὸν Ἡλία νὰ σφάξῃ τοὺς ψευδοπροφῆτας καὶ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, μετὰ τὴν θαυματουργικὴ κάθοδο τοῦ πυρὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὸ Καρμηλίον ὄρος, ὥστε αὐτοὶ οἱ διαστροφεῖς νὰ μὴν ἀπομακρύνουν πλέον τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ λατρεία

τοῦ Θεοῦ (Γ΄ Βασιλ. ιη΄ 40).

Μὲ τὴν δύναμι τοῦ ἰδίου θείου ζήλου, ὁ Ἅγιος Ἡλίας κατεβίβασε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖο κατέκαυσε τοὺς πενηκοντάρχους καὶ τὶς πενηκοντάδες τους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν σταλῆ ἀπὸ τὸν Βασιλέα γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν (Δ΄ Βασιλ. α΄ 9-14).

Ὅτι ὅλα αὐτὰ συνιστοῦσαν πραγματικὸ Ἅγιο Ζήλο, ὁ ὁποῖος εὐαρεστοῦσε τὸν Θεό, βεβαιώνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἅγιος Προφήτης Ἡλίας δὲν γεύθηκε φυσικὸ θάνατο ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ θαυματουργικῶς ἀνήλθε στὸν οὐρανὸ σὲ ἄρμα πυρός, ὡς ἔνδειξι τοῦ ἀθηντικοῦ του πυρίνου ζήλου γιὰ τὸν Θεὸ (Δ΄ Βασιλ. β΄ 10-12).

Ἄλλὰ ἀκόμη καὶ τότε, στὴν αὐστηρὰ Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος ἔδειξε στὸν γνήσιο δοῦλο Του, ὅτι μπορούμε νὰ καταφεύγουμε σὲ τόσο αὐστηρὰ μέτρα μόνον σὲ ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις:

«Ἴδου παρελεύσεται Κύριος, καὶ ἰδοὺ πνεῦμα μέγα κραταιὸν διαλῦον ὄρη καὶ συντριβὸν πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· καὶ μετὰ τὸν συσσεισμὸν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὔρας λεπτῆς, κάκει Κύριος».

(Γ΄ Βασιλ. ιθ΄ 11-12)

ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ αὐτοῦ, ὅταν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολὺ θερμοὶ στὸν ζήλο τους γιὰ τὴν δόξα τοῦ θείου Διδασκάλου τους, ἐπεθύμησαν νὰ καταβιβάσουν πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, μιμούμε-

νοι τὸν Προφήτη Ἡλία, γιὰ νὰ τιμωρήσουν τοὺς Σαμαρείτας, ποὺ δὲν θέλησαν νὰ Τὸν ὑποδεχθοῦν, ὅταν διερχόταν ἀπὸ ἓνα χωριό τους, πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Κύριος τοὺς ἀπηγόρευσε νὰ τὸ πράξουν, λέγοντας:

«οὐκ οἶδατε ποίου πνεύματος ἔστε ὑμεῖς· ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι» (Λουκ. θ' 51-56).

Καὶ ὅμως (οἱ ὑπερβολικοὶ ἐρασταὶ τῆς εἰρήνης ἅς προσέξουν!), ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποιος εἶπε: «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶος εἰμί καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ» (Ματθ. ια' 29), θεώρησε κάποτε ἀναγκαῖο νὰ ἐκδηλώσῃ μεγάλη αὐστηρότητα καὶ νὰ προσφύγῃ σὲ αὐστηρὰ μέτρα.

Ἔτσι, μᾶς ἐδίδαξε ἐπίσης μὲ αὐτό, ὅτι ἡ πραότης καὶ ἡ ταπεινώσις δὲν σημαίνουν ἀβουλία καὶ ἐνδοτικότητα πρὸ κηρυττομένης κακίας· ὅτι ὁ γνήσιος Χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶναι μακρὺ ἀπὸ μία γλυκανάλατη συναισθηματολογία καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τῆς κακίας, ἢ ὁποῖα ἀλαξονικὰ ἐγείρει τὴν κεφαλὴ τῆς· ἀλλὰ, πρέπει νὰ παραμένῃ πάντοτε ἀσυνθηκολόγητος πρὸς αὐτήν, πολεμῶν αὐτήν μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσον δυνατὸ σὲ αὐτόν, προκειμένου νὰ ἀποκόψῃ ἀποφασιστικὰ τὴν διάδοσι καὶ κραταίωσι αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Ἄς ἐνθυμηθοῦμε μὲ πόσο σκληροῦς κατηγορηματικοὺς λόγους ὁ Κύριος ἀπευθύνθηκε στοὺς πνευματικοὺς ἡγέτας τῶν Ἑβραίων, τοὺς γραμματεῖς καὶ

φαρισαίους, καταδικάζων αὐτοὺς γιὰ ὑποκρισία καὶ ἀνομία: «οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, ὑποκριταί» (Ματθ. κγ' 29), καὶ ἀπειλῶν αὐτοὺς μὲ τὴν κρίσι τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ὅταν οἱ λόγοι ἀπεδείχθησαν ἀνεπαρκεῖς, ἐνήργησε ἐναντίον τῶν ἀνόμων μὲ ἔργα. Ἔτσι, ὅταν εὗρηκε αὐτοὺς στὸν Ναὸ νὰ πωλοῦν βόδια, πρόβατα καὶ περιστέρια καὶ νὰ ἀνταλλάσσουν χρήματα,

«ποιήσας φραγγέλιον ἐκ σχοινίων πάντα ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τὰ τε πρόβατα καὶ τοὺς βόας καὶ τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε» (Ἰωάν. β' 14-15· Ματθ. κα' 12-13).

ΚΑΙ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ πολλὰ ἄλλα παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἱερὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ὅπου ὅταν οἱ λόγοι τῆς πειθοῦς ἀπεδεικνύοντο ἀνεπαρκεῖς καὶ πρὸς ἀποκοπὴν τοῦ κακοῦ, ἐκρίνετο ἀναγκαῖα ἢ προσφυγὴ σὲ αὐστηρότερα μέτρα καὶ περισσότερο ἀποφασιστικὲς πράξεις.

Ἀλλὰ εἶναι οὐσιαστικὸ σὲ τέτοιες περιπτώσεις νὰ ἀνευρίσκειται σὲ ἓνα πρόσωπο μόνον καθαρὸς καὶ Ἅγιος Ζήλος γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, χωρὶς τὴν οἰανδήποτε ἀνάμειξι φιλαυτίας ἢ ἄλλων κινήτρων ἀνθρωπίνων παθῶν, τὰ ὁποῖα μόνον ἀποκρύπτονται πίσω ἀπὸ ἓναν ὑποτιθέμενο Ἅγιο Ζήλο γιὰ τὸν Θεό!

Στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ὁ μέγας Ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος ὁ Θαυματουργός, Ἀρχιεπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, ὁ ὁποῖος τιμᾶται στὶς 6 Δε-

κεμβρίου, ἔγινε ἔνδοξος ἀπὸ ἓναν τέτοιον ἀκριβῶς αὐθεντικὸν Ἅγιο Ζῆλο, μὲ μία ἀποφασιστικὴ ἀδιαλλαξία πρὸς τὸ κακό. Ποιὸς δὲν γνωρίζει αὐτὸν τὸν θαυμαστὸ Ἱεράρχη τοῦ Χριστοῦ;

Τὸ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸ ὁποῖο τοῦ προσέδωσε τέτοια δόξα, εἶναι τὸ ἐξαιρετικὸν του Χριστιανικὸν ἔλεος· ὁ ἀπλὸς Ρωσικὸς λαὸς τὸν ἀποκαλεῖ συνήθως «Νικόλαος ὁ Ἐλεήμων», τίτλος βασιμιμένος στὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του καὶ στὶς ἀναρίθμητες περιστάσεις βοήθειάς του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐν τούτοις, κάποτε αὐτὸς ὁ μέγας Ἱεράρχης, ὁ τόσο ἔνδοξος γιὰ τὸ ἔλεός του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἐπιτέλεσε μία πράξι, ἡ ὁποία ἐνόχλησε πολλοὺς καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς ἐνοχλῇ ἀκόμη καὶ τώρα, ἂν καὶ ἡ αὐθεντικότητά της μαρτυρῆται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν πὸν περιλαμβάνεται στὴν εἰκονογραφία μας καὶ τίς Ἱερὲς Ἀκολουθίες.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσιν, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἔλαβε μέρος στὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Νικαίας, ἡ ὁποία κατεδίκασε τὸν αἵρετικὸν Ἄρειο, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδέχετο τὴν θεότητα τοῦ Δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀντεγκλήσεων ἐπ' αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος Νικόλαος δὲν ἄκουγε μὲ ἀδιαφορία τίς βλάσφημες ὁμιλίαι τοῦ ἀλαζόνος αἵρετικοῦ Ἀρείου, τοῦ πλήρους ὑπερηφανίας, ὁ ὁποῖος ἐπληττε τὴν Θεῖαν ἀξίαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνώπιον ὅλης τῆς Συνόδου ἐρράπισε

αὐτὸν στὸ πρόσωπο.

Αὐτὸ προκαλέσεν τέτοια γενικὴν ἀτάληξιν, ὥστε οἱ Πατέρες τῆς Συνόδου ἀπεφάσισαν ὁ τολμηρὸς Ἱεράρχης νὰ ἀποστερηθῇ τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξίας.

Τὴν ἴδιαν ὁμοῦς ἐκείνην νύκτα, μία θαυμαστὴ ὄρασις τοὺς ἔκανε νὰ καταλάβουν: εἶδαν πῶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς παρέδωκε στὸν Ἅγιο Νικόλαο τὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιόν Του καὶ ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐναπέθεσε στοὺς ὤμους του τὸ ἐπισκοπικὸν ὠμοφόριον.

Τοιοῦτοτρόπως, ἀντελήφθησαν, ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὠδηγήθηκε στὴν πράξιν του αὐτὴν ὄχι ἀπὸ ὁποιαδήποτε κακίαν, οὔτε ἀπὸ ἐμπαθεῖς ἀμαρτωλὰς διαθέσεις, ἀλλὰ καθαρῶς ἀπὸ ἀγνόν, Ἅγιο Ζῆλο γιὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτοὶ συνεχώρησαν τὸν Ἱεράρχη καὶ κατήγγησαν τὴν ἐναντίον του ποιήν.

ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ στὸ ζωντανὸ αὐτὸ παράδειγμα, δὲν ἐπιθυμοῦμε στὸ ἐλάχιστον νὰ ὑποστηρίξουμε, ὅτι ὁ κάθε ἓνας ἀπὸ ἐμᾶς μπορεῖ ἢ θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὸ τὸ παράδειγμα κατὰ γράμμα, διότι ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρῆ τὸν ἑαυτό του ἓναν μέγαν Ἱεράρχη, ὡς τὸν Ἅγιο Νικόλαο.

Ἄλλὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα θὰ πρέπει νὰ μᾶς πείσῃ σαφῶς, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραμένουμε ἀδιάφοροι ἢ ἀνέμελοι γιὰ ἐκδηλώσεις τοῦ κακοῦ στὸν κόσμον, ἰδίως ὅταν τὸ θέμα ἀφορᾷ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἁγίαν Πίστιν μας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ φανοῦμε ἐντελῶς ἀσυνθηκολόγητοι καὶ νὰ μὴ τολμήσουμε νὰ εἰσέλθουμε σὲ ὅποιεσδήποτε ἐφάμαρτες συναλλαγές ἢ σὲ συμφιλίωσι, ἔστω καὶ καθαρῶς ἐξωτερικὴ, ἢ σὲ ὅποιαδήποτε συμφωνία μὲ τὸ κακό.

Στοὺς προσωπικούς μας ἐχθρούς, κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Κυρίου, πρέπει νὰ συγχωροῦμε τὰ πάντα, ἀλλὰ μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ δὲν μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ εἰρηνεύουμε!

Ἡ φιλία μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ καθιστᾶ καὶ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ! Αὐτὴ θεωρεῖται προδοσία ἐναντι τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ ὅποιαδήποτε εὐλόγη πρόφασι γίνεται, καὶ ἐδῶ κάθε εἶδους πονηρῆ ἢ ἐπιδέξια αὐτο-δικαίωσι δὲν μᾶς βοηθεῖ!

Εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ παρατηρήσουμε τὸ πόσο δυσάρεστη εἶναι ἡ ἀνωτέρω πρᾶξις τοῦ Ἁγίου Νικολάου σὲ ὅλους τοὺς συγχρόνους συναινετικούς πρὸς τὸ κακό, τοὺς προπαγανδιστὰς τῆς ψευδοῦς «χριστιανικῆς ἀγάπης», ἡ ὁποία εἶναι ἔτοιμη νὰ συμφιλιωθῆ ὄχι μόνον μὲ τοὺς αἰρετικούς, τοὺς διώκτας τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν διάβολο, στὸ ὄνομα τῆς «παγκοσμίου ἀγάπης» καὶ τῆς «ένώσεως τῶν πάντων» - συνθήματα τόσο τῆς μόδας στὶς ἡμέρες μας.

Χάριν αὐτοῦ, οἱ συναινετικοὶ ἀγωνίζονται ἀκόμη καὶ νὰ ἀπορρίψουν τὸ γεγονὸς τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἂν καὶ αὐτὸ τὸ γεγονὸς εἶναι ἀποδεκτὸ

ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἐκκλησία μας καὶ ἔτσι θὰ πρέπει νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς ἀληθές.

ΟΛΑ αὐτὰ συμβαίνουν, φυσικά, διότι μεταξὺ τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων, ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν αὐτο-αποκαλουμένων «Χριστιανῶν», δὲν ὑπάρχει πλέον αὐθεντικὸς Ἅγιος Ζήλος γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν δόξα Του, δὲν ὑπάρχει ζήλος γιὰ τὸν Σωτῆρα μας Χριστό, ζήλος γιὰ τὴν Ἁγία Ἐκκλησία καὶ γιὰ κάθε ἱερὸ πρᾶγμα τοῦ Θεοῦ.

Στὴν θέσι αὐτοῦ κυριαρχεῖ μία γλιαρὰ ἀδιαφορία, μία τάσις ἀδιαφορίας πρὸς κάθε τί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπίγεια καλοπέρασι τοῦ καθενός, μὲ μία λησμοσύνη τοῦ δικαίου Κριτηρίου τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο ἀναπόδραστα μᾶς ἀναμένει ὅλους, ὡς καὶ τῆς αἰωνιότητος, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτεται μετὰ θάνατον.

Καὶ χωρὶς αὐτὸν τὸν ζήλο, ὅπως ἐτονίσσαμε στὴν ἀρχή, δὲν ὑπάρχει ἀληθινὸς Χριστιανισμὸς, οὔτε αὐθεντικὴ πνευματικὴ ζωὴ - ζωὴ ἐν Χριστῷ.

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ἀντικαθίσταται αὐτὸς τῶρα ἀπὸ κάθε εἶδους φθηνὰ ὑποκατάστατα, κάποτε πολὺ φθηνά, τὰ ὁποῖα ὅμως συχνὰ ἀνταποκρίνονται στὰ γοῦστα καὶ τὶς τάσεις τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

Καὶ ἐν τούτοις, τέτοιοι ψευδο-Χριστιανοὶ ποὺ συγκαλύπτουν ἐπιδέξια τὴν πνευματικὴ τους κενότητα μὲ τὴν ὑποκρισία, συχνὰ ἔχουν μεγάλη ἐπιτυχία στὴν σύγχρονη κοινωνία, ἀπὸ τὴν ὁποία ἡ αὐθεντικὴ πνευματικὴ ἐξέλιξη

ξεπλυθῆ· ἐνῶ οἱ αὐθεντικοὶ ζηλωταὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἀπορρίπτονται καὶ διώκονται ὡς «δύσκολοι ἄνθρωποι», «μὴ ἀνεκτικοὶ φανατικοί», «ἄνθρωποι πίσω ἀπὸ τοὺς καιροὺς».

Τοιοιτοτρόπως, ἀκόμη καὶ τώρα ἐνώπιόν μας, ἄρχισε τὸ «λίχνισμα»: κάποιοι θὰ παραμείνουν μὲ τὸν Χριστὸ ἄχρι τέλους καὶ κάποιοι εὐκόλα καὶ φυσικὰ θὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν παράταξι τοῦ ἀντιπάλου Του, τοῦ Ἐπιχριστοῦ, εἰδικὰ ὅταν ἡ ὥρα τῶν ἀπειλητικῶν δοκιμασιῶν γιὰ τὴν Πίστι μας θὰ ἔλθῃ, ὅταν ἀκριβῶς θὰ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἐπιδείξουμε σὲ ὅλη της τὴν πληρότητα ὅλη τὴν δύναμι τοῦ Ἁγίου Ζήλου μας, ὁ ὁποῖος ἀποκρούεται ἀπὸ πολλοὺς ὡς «φανατισμός».

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ὅμως, δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦμε, ὅτι δίπλα στὸν γνήσιο Ἁγιο Ζήλο, ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ὁ ζήλος οὐ κατ' ἐπίγνωσιν - ζήλος ὁ ὁποῖος χάνει τὴν ἀξία του, ἐπειδὴ στερεῖται τῆς σπουδαιότερας Χριστιανικῆς ἀρετῆς: τῆς **διακρίσεως**, καὶ ἔτσι, ἀντὶ γιὰ ὠφέλεια, προκαλεῖ ζημία.

Καὶ ὑπάρχει ὁμοίως ἓνας ψευδὴς ζήλος, πίσω ἀπὸ τὸ προσωπεῖο τοῦ ὁποῖου κρύβεται ὁ ἀφρὸς τῶν συνηθισμένων ἀνθρωπίνων παθῶν - συχνότατα ὑπερηφανίας, ἀγάπης γιὰ δύναμι καὶ τιμὴ, ὡς καὶ τὰ ἐνδιαφέροντα μιᾶς παραταξιακῆς πολιτικῆς, σὰν ἐκεῖνα ποὺ παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στὶς πολιτικὲς ἀναμετρήσεις, καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ χῶρος στὴν πνευματικὴ ζωὴ,

στὴν δημόσια ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ.

Αὐτὰ ὅμως δυστυχῶς συναντῶνται συχνὰ στοὺς καιροὺς μας καὶ ἀποτελοῦν τὸν κύριο ὑποκινητὴ κάθε μορφῆς ἀντεγκλήσεως καὶ ταραχῆς στὴν Ἐκκλησία.

Οἱ διαχειριστὲς καὶ ὑποκινητὲς αὐτῶν συχνὰ καλύπτονται πίσω ἀπὸ κάποιο εἶδος ὑποτιθεμένου ἰδεαλισμοῦ, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα ἐπιδιώκουν μόνον τοὺς ἰδικούς τους προσωπικοὺς σκοποὺς, ἀγωνίζονται νὰ εὐαρεστήσουν ὄχι τὸν Θεό, ἀλλὰ τὰ ἰδικὰ τους ἐνδιαφέροντα, εἶναι δὲ ζηλωτὲς ὄχι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῆς ἰδικῆς τους δόξης καὶ τῆς δόξης τῶν συντρόφων καὶ συναγωνιστῶν τῆς παρατάξεώς τους.

Ὅλα αὐτὰ, δὲν χρειάζεται νὰ τὸ εἰποῦμε, εἶναι σαφῶς ἀλλότρια πρὸς τὸν γνήσιο Ἁγιο Ζήλο, ἐχθρικὰ πρὸς αὐτόν, ἁμαρτωλὰ καὶ ἐγκληματικά, γι' αὐτὸ μόνον ἐκθέτουν τὴν Ἁγία μας Πίστι καὶ Ἐκκλησία!

ΚΑΙ ἡ ἐκλογὴ τίθεται πρὸ ἡμῶν: εἴμεθα μὲ τὸν Χριστὸ ἢ τὸν Ἐπιχριστο;

«Ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστιν» (Ἀποκαλ. β' 10)· ἔτσι οἱ Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι προειδοποιοῦν ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς.

Καὶ ἂν ἦταν «ἐγγύς» τότε, στὰ Ἀποστολικά χρόνια, πόσο περισσότερο «ἐγγύτερα» εἶναι τώρα, στὶς δυσσοίωνες ἡμέρες μας τῆς φανερᾶς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ διωγμοῦ ἐναντίον τῆς Ἁγίας Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας;!

Καὶ ἂν ἐμεῖς σταθερὰ ἀποφασίσουμε στὶς μοιραῖες αὐτὲς ἡμέρες νὰ παραμείνουμε μὲ

τὸν Χριστό, ὄχι μόνον σὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ σὰ ἔργα ἐπίσης, εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητο πλέον νὰ διαρρήξουμε κάθε δεσμό φιλίας, κάθε εἶδους κοινωνία μὲ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἐγγίζοντος Ἀντιχρίστου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐγγράψει στοὺς καταλόγους του τόσο πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς στὸν σύγχρονο κόσμο, ὑπὸ τὰ ψευδῆ συνθήματα τῆς «παγκοσμίου εἰρήνης» καὶ «εὐημερίας».

Καὶ μάλιστα, πρέπει νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀνεπιφύλακτα ἀπὸ κάθε ἐξάρτησι καὶ ὑποταγὴ σὲ αὐτούς, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι ἐπιβλαβὲς γιὰ τὴν ἐπίγεια ὑπαρξίμας ἢ ἐπικίνδυνο ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ἐπίγεια αὐτὴ ζωὴ μας.

Ἡ αἰωνιότης εἶναι περισσότερο σημαντικὴ ἀπὸ τὴν σύντομη ὑπαρξίμας

στὴν γῆ, ἀκριβῶς δὲ γι' αὐτὴν θὰ πρέπει νὰ προετοιμαζώμεθα!

ΚΑΙ ΕΤΣΙ, ΜΟΝΟΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΖΗΛΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ, χωρὶς ὅποιαδήποτε ἀνάμειξι οἰουδήποτε εἶδους πονηρίας ἢ ἀμφιβόλου πολυμηχάνου ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, πρέπει νὰ μᾶς καθοδηγῇ σὲ ὅλα τὰ ἔργα καὶ τὶς πράξεις μας.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, μία αὐστηρὰ ποινὴ μᾶς ἀπειλεῖ: «οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστὸς οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (Ἀποκαλ. γ' 16).

«Ζήλευε οὖν (γενοῦ ζηλωτῆς) καὶ μετανόησον» (Ἀποκαλ. γ' 19).

Ἀμήν!

Γ'.

Χρονικά

**Ἱερά Σύνοδος
τῶν Ἐνισταμένων**

Χρονικά

Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων

Ἐγκαίνια τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας

ΤΟ Σάββατο, 15.5.2011 ἐκ.ήμ., τελέσθηκαν ἱεροπρεπῶς τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας. Ὁ μεγαλοπρεπῆς Ναὸς ἀνηγέρθη στὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '90, μετὰ τὴν χειροτονία εἰς Ἐπίσκοπο τοῦ Σεβασμιωτάτου Τριάδιτσα κ. Φωτίου ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου καὶ Προέδρου τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Συνόδου κ. Κυπριανοῦ, γιὰ τὴν κάλυψη τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν ἀλλὰ καὶ τὴν ὀργάνωσι τοῦ Ποιμνίου τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Βουλγαρία.

Ὁ ἐλληνομαθῆς Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος, μὲ στέρεη θεολογικὴ καὶ φιλολογικὴ παιδεία καὶ ἀκαδημαϊκὴ σταδιοδρομία στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Σόφιας πρὸ τῆς χειροτονίας του, ἔχει ὀργανώσει,

θεία συνάρσει, τὴν Ἐπαρχία τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν χώρα του μὲ ὑποδειγματικὸ τρόπο, διαθέτει ἐκλεκτὸ Ἱερατεῖο καὶ ἐργάζεται μὲ σοβαρότητα καὶ μεθοδικότητα γιὰ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια καὶ αὔξησι τοῦ Ποιμνίου του καὶ τὴν παροχὴ τῆς καλῆς μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Θεαρέστου Ἐνστάσεως.

• Γιὰ τὸ χαρμόσυνο καὶ ἱστορικὸ γεγονός τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ στὴν Σόφια, προσεκλήθησαν ἐκπρόσωποι τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Ρωσικῆς Διασπορᾶς καὶ ὑπῆρξε ἀνταπόκρισις.

Ἀπὸ τὴν χώρα μας μετέβησαν οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὡς καὶ ὀμάδα δεκάδων πιστῶν μὲ τέσσερις Κληρικούς

μας (Άρχιμ. Ἀθανάσιο καὶ Γλυκέριο Ἀγιοκυπριανίτας, Αἰδεσιμ. π. Βιτάλιο Ἀλμανίδη καὶ π. Νικόλαο Ματσούλια). Ἐπίσης, ἀπὸ τὴν Ἀγγλία συμμετεῖχε ὁ Ἀρχιμ. π. Ἀλέξιος, Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Βασιλομάρτυρος Ἐδουάρδου, ἀπὸ δὲ τὶς Η.Π.Α. συμμετεῖχε ὁ Ἀρχιμ. π. Ἀκάκιος, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Ἔтна Καλιφορνίας καὶ οἱ Αἰδεσιμ. π. Δαυῖδ Κόουνι, π. Ἱερώνυμος Ζουμπρίκυ καὶ π. Γεώργιος Μαυρομάτης.

Ἀπὸ τὴν Ρουμανία προσῆλθαν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἰασίου κ. Γλυκέριος μὲ δύο Ἀρχιμανδρίτας καὶ ἕναν Πρεσβύτερο καὶ ἀπὸ τὴν Ρ.Ο.Ε.Δ. ὁ Ἐπίσκοπος Βόλγκραδ καὶ Μπελγκορο-Ντιστρώβκ κ. Γεώργιος, ὡς καὶ ἡ Γερόντισσα Ἀλεξάνδρα, Ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς παρὰ τὴν Ὀδησσὸ τῆς Οὐκρανίας.

• Τὸ πρωῒ τοῦ Σαββάτου, 15/28.5.2011, ἐτελέσθη ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῶν Ἐγκαινίων, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Τριάδιτσα κ. Φωτίου, μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν τεσσάρων προαναφερθέντων Ἀρχιερέων, τριάκοντα καὶ πλέον Πρεσβυτέρων, τεσσάρων Διακόνων καὶ πολλῶν Ὑποδιακόνων καὶ βοηθῶν. Συμμετεῖχε μὲ κατάνυξι μέγα πλῆθος πιστῶν καὶ ἔψαλε ὁ μικτὸς Χορὸς τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ἀπὸ τὸν Γυναικωνίτη κατὰ τὸ ἰδιάζον σλαβικὸ ἄκουσμα.

Ἐν συνεχείᾳ καὶ μετὰ τὴν Ἀνάγνωσι τῶν Ὠρῶν Γ' καὶ ΣΤ' ἐτελέσθη ἡ πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ἡ ὁποία διήρκεσε ἕως τὶς 13.30'. Μεγάλος ἀριθμὸς εὐλαβῶν προσῆλθε στὰ Ἅγια Μυστήρια, τὰ Ὅποια παρασχέθηκαν ἀπὸ δύο Ἅγια Ποτήρια.

Ὁ Σεβασμ. κ. Φώτιος ἀνέγνωσε γραπτὴ Ὁμιλία του γιὰ τὴν περίστασι.

Ἐπίσης, ὁ Σεβασμ. κ. Φώτιος ἐξέφρασε θερμὲς εὐχαριστίες στοὺς προσελθόντας στὸ ἱερὸ αὐτὸ γεγονός καὶ σὲ ὅσους συνέβαλαν καὶ ἐκοπίασαν στὴν προετοιμασία καὶ ὁμαλὴ διεξαγωγὴ του, καὶ μάλιστα στὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου τοῦ Κνιάζεβο παρὰ τὴν Σόφιαν.

• Ἐπρόκειτο γιὰ μία θαυμαστὴ ἐμπειρία χάριτος, ἀδελφοσύνης καὶ ἐνότητος, ὑπὸ τὴν Θεομητορικὴν Σκέπην καὶ Εὐλογία!

Ἡ Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ στὴν Ρουμανία

ΓΙΑ τὴν συμμετοχὴ στὴν Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ (15ῃ Ἰουνίου ἐκ.ἡμ.) μετέβησαν στὴν Ρουμανία ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, ἕνας Ἱερομόναχος καὶ ἕνας Μοναχὸς-Ἵποδιάκονος Ἀγιοκυπριανίται, δύο Μοναχὲς Ἀγιοαγγελίτισσαι καὶ πέντε λαϊκοὶ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές, εἰς ἔνδειξιν τιμῆς στὸν μεγάλο αὐτὸ σύγχρονο Ἅγιο, ἀλλὰ καὶ τῆς πνευματικῆς ἀγάπης καὶ ἐνότητος μετὰ τῶν Ἀδελφῶν Ρουμάνων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

• Τὴν Παρασκευή, 11/24.6.2011, ἡ ἑλληνικὴ ἀποστολὴ ἐπισκέφθηκε τὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου στὸ Δέλτα τοῦ Δουνάβεως, τῆς ὁποίας προΐσταται ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαλατσίου κ. Διονύσιος.

Τὴν ἐπομένη, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν πόλι Σαλίνα καὶ συνάντησις μὲ τὸν Δήμαρχο αὐτῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ Πρόεδρος τῆς ζωντανῆς καὶ πολυπληθοῦς ἑλληνικῆς Κοινότητος.

Ἐπίσης, πραγματοποιήθηκε ἐπίσκεψις στὸ Ἐρημητήριο τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ὅπου διαμένει ὁ Ἀσκητὴς Ἱερομόναχος π. Δομετιανός.

• Τὴν Κυριακῇ, 13/26ῃ Ἰουνίου, ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης ἐλειτούργησε μὲ Κληρικοὺς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου.

Κατόπιν, ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν Ἀνδρῶα

Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὴν Τούλτσα, τῆς ὁποίας προΐσταται ὁ Ἀρχιμ. π. Σπυρίδων. Καὶ ἡ Μονὴ αὐτή, ὅπως καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, εἶναι νεόδμητος καὶ πλήρως ἀνθοῦσα.

Στὴν πόλι τοῦ Γαλατσίου ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἡ ἑλληνικὴ ἀποστολὴ κατευθύνθηκε στὸ Φελιτσεῖνι στὴν Μολδαβία τῆς Β. Ρουμανίας.

Τὴν ἐπομένη, πραγματοποιήθηκε ἐπίσκεψις στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅπου διαμένει ὁ καταβεβλημένος πλέον, ἀλλὰ πάντοτε εὐδιάθετος καὶ ἐν πνευματικῇ διαυγείᾳ καὶ ὠριμότητι διατελῶν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νεαμτς κ. Δημοσθένης. Ἐν συνεχείᾳ, ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸ Παῖσενι, ὡς καὶ στὴν Μονὴ Ἁγίων Μυροφόρων.

Στὴν Μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Σλατιοάρα πραγματοποιήθη-

κε συνάντησις με τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Βλάσιο πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν Ἀκολουθιῶν. Στὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὸν Ὅρθρο ἔλαβαν μέρος ἅπαντες οἱ Ρουμᾶνοι Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ δύο ἐξ Ἑλλάδος Ἐπίσκοποι, μέγας ἀριθμὸς Κληρικῶν καὶ ἀρκετοὶ πιστοὶ, ἐμφανῶς ὅμως ὀλιγότεροι ἀπὸ ἄλλοτε ἐξ αἰτίας τοῦ ιδιαίτερα βροχεροῦ καιροῦ. Τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ τιμωμένου Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου τοῦ καὶ κτίτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Σλατιοάρας ἐτέθη στὴν ὑπαίθρια προσκύνησι, πρὸς εὐλόγιαν τῶν προστρεξάντων στὴν Ἑορτὴ καὶ Πανήγυρι του.

• Τὴν Τρίτη, 15/28η Ἰουνίου, τελέσθηκε ὑπαιθρίως, ὑπὸ βροχὴν, ἡ πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία. Ἐψαλε θαυμάσια ὁ Βυζαντινὸς Χορὸς τῶν Ἱεροσαλτιῶν τῆς Μητροπόλεως τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Μουσικολογιώτατου π. Ἀνδρέου Ὁνοφρεῖ. Μετὰ τὴν ἐόρτια Ὁμιλία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου, ὁ Θεοφιλ. Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς ἀνέγνωσε ἐόρτιο Λογύδριο (βλ. Αὐτὸ στίς σελ. 38-39 τοῦ παρόντος τεύχους).

Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία καὶ τὴν ἐόρτια Τράπεζα, ὅπου ἀνηλλάγησαν εὐχές, προ-

σεφέρθησαν δῶρα καὶ παρεκάθησαν οἱ τοπικὲς ἀρχές, ἡ ἑλληνικὴ ἀποστολὴ προσεκύνησε τὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου, τὸ πλήρες Χάριτος ταπεινὸ καὶ κατανυκτικὸ Κελλάκι του, ἐπίσης δὲ ἐπιθεώρησε τὸ νέο μεγάλο Καθεδρικὸ Ναὸ ἐξωθεν τῆς Μονῆς, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἀγιογραφήσεως.

Τὴν ἐπομένη, ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν οἰκία τοῦ ἀγαπητοῦ ἀπὸ παλαιὰ Αἰδεσιμ. π. Βασιλείου Πετρασέσκου στὸ Τίργκου Νεάμτζ, καθὼς καὶ στὴν μεγάλη Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου στὸ Μπρατισέλ. Οἱ 130 Μοναχὲς ὑπὸ τὴν Ἡγουμένη Βαρβάρα ἐπεφύλαξαν θερμὴ καὶ συγκινητικὴ ὑποδοχὴ, ὁ δὲ Θεοφιλ. Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς ἐξεφώνησε στὸν Ναὸ Λογύδριο πλήρες πνευματικῆς σοφίας καὶ ὠφελείας. Ἡ Ἀδελφότης τῆς Μονῆς παρέθεσε Τράπεζα καὶ ξενάγησε τοὺς ἐπισκέπτας στὰ ἐντυπωσιακὰ ἐργαστήρια ξυλογλυπτικῆς καὶ ὑφαντικῆς.

Ἐπίσης, πραγματοποιήθησαν ἐπισκέψεις στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸ Ζανέστι καὶ στὴν Ἱερὰ Ἀνδρᾶ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος Κούκοβα, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Βουκουρεστίου.

• Καὶ ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ κρίνεται ὡς ἰδιαίτερα ἐπωφελῆς καὶ οἰκοδομητικὴ, ἐφ' ὅσον παρεῖχε τὴν εὐκαιρίαν συνειρησιασμοῦ καὶ ἐπικοινωνίας μὲ ὁμόφρονες Ἀδελφοὺς ἐν τῇ Πίστει, ἐντὸς τῆς ἀληθοῦς Ἀγάπης. Ἡ δημιουργικὴ δραστηριότης τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν, ὁ ζωντανὸς καὶ ἀκμαῖος Μοναχισμὸς τους, ἡ ὑποδειγματικὴ φιλοξενία καὶ ἡ πολυειδῆς ἔκφρασις τῆς ἐν Χριστῷ

ἐκτιμήσεως καὶ ἀδελφосύνῃς στὸ σεπτὸ πρόσωπο τοῦ ἀσθενοῦντος Μητροπολίτου καὶ Προέδρου μας κ. Κυπριανοῦ καὶ στοὺς συνεχιστάς του, κατέδειξαν τὴν πλούσια εὐλογία τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ στὴν Μαρτυρικὴ Ἐκκλησία τους.

Εἶθε ἡ εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου νὰ ἐνισχύῃ πάντοτε τὸν δεσμὸ τῆς ἐνότητός μας!

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως στὴν Σλατιοάρα τῆς Ρουμανίας

ΓΙΑ τὴν μεγάλη Δεσποτικὴ Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐορτάζει τὸ Συνοδικὸ Κέντρο, ἦτοι ἡ ὁμώνυμος Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ στὴν Σλατιοάρα τῆς Μολδαβίας, τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Ρουμανίᾳ, μετέβη στὴν χώρα αὐτὴ ὁ ρουμανομαθῆς Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, μετὰ τοῦ ἐν Ἑλλάδι διατριβόντος κατ' αὐτὰς Ἀρχιμ. π. Μάρκου (Κασέγια) Ἀγιοκυπριανίτου ἀπὸ τὸ Κονγκὸ τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς.

Ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι, ὅπου διέμειναν στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀφιχθέντος ἀπὸ τὴν Ἑτνα Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α. Ἀρχιμ. π. Ἀκακίου, Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐξαρχίας μας, ὡς καὶ τῆς ἀποστολῆς ἀπὸ τὴν Βουλγαρία, ἡ ὁποία περιελάμβανε Ἱερέα, Διάκονο καὶ ὀλίγους πιστοὺς, μετέβησαν ὀδικῶς τὸ πρῶτ' τῆς παραμονῆς τῆς Ἑορτῆς, ἦτοι τὴν

Πέμπτη, 5/18.8.2011, στὴν Σλατιοάρα, μὲ ἐνδιάμεσο σταθμὸ στὴν Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ Ἁγίας Τριάδος στὴν Κούκοβα.

• Τὸ ἀπόγευμα, τελέσθησαν ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ ὁ ἐόρτιος Ὁρθρος στὴν πανηγυρίζουσα Μονὴ στὴν Σλατιοάρα. Παρίσταντο ἅπαντες οἱ ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Βλάσιο Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νεάμτς κ. Δημοσθένης παρέμεινε ἐν τοῖς κελλίοις μὴ λαβὼν μέρος, λόγω γήρατος. Ἐψαλε ἔξοχα ἡ Μητροπολιτικὴ Χορωδία. Ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς καὶ

παρίσταντο χιλιάδες εύλαβων Ρουμάνων Ὀρθοδόξων.

• Τὸ πρωῖ τῆς Παρασκευῆς, 6/19η Αὐγούστου, τελέσθηκε πολυ-αρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, στὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐξεφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος, ὁ δὲ Θεοφιλ. Μεθώνης

κ. Ἀμβρόσιος ἀπηύθυνε ἐόρτιο χαιρετισμό.

Ἀκολούθως, μετὰ τὴν Τράπεζα, ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν ἀνεγειρομένη Σκήτη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου, σὲ δάσος στὰ βουνὰ πλησίον τῆς Μονῆς.

Ἄργα τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης, οἱ ἐξ Ἑλλάδος κατέληξαν στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸ Βουκουρέστι, γιὰ τὶς Ἀναστάσιμες Ἱερὲς Ἀκολουθίες.

• Τὴν Κυριακὴ, 8/21η Αὐγούστου, τελέσθηκε στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς συλλείτουργο τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἰλφῶβ κ. Φλαβιανοῦ μετὰ τοῦ Θεοφιλ. Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Κληρικῶν τῆς Μονῆς. Παρέστη μεγάλο πλῆθος πιστῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων συμμετείχαν στὰ Ἄχραντα Μυστήρια.

Τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ἐπέστρεψε ἀεροπορικῶς στὴν Ἀθήνα.

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας

Μὲ τὴν Προστασία τῆς Ὑπερευλογημένης Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων συμμετεῖχε καὶ πάλι στὴν Πανήγυρι τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀδελφῶν μας Βουλγάρων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, στὴν Σόφια, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀφιερωμένος στὴν Κοίμησι τῆς Παναγίας.

• **Κατόπιν** συνοδικῆς ἀποφάσεως καὶ μετὰ τὴν εὐλογία τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, μετὰ τὴν συνοδεία ἑνὸς Ὑποδιακόνου, ἔφθασε στὴν Σόφια ἀεροπορικῶς πρὸ τοῦ μεσονυκτίου τῆν

Παρασκευῆ, 13/26.8.2011. Τὸν ὑπεδέχθη ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος καὶ κατέλυσε στὸ Ἐπισκοπεῖο, τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει καὶ ὠραιότατο Ναῦδριο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

■ **Τὴν προῖαν** τοῦ Σαββάτου, 14/27η Αὐγούστου, ὁ Θεοφιλ. Ὠρεῶν μαζί μετὰ τὸν Ὑποδιάκονο συνοδό του, τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβ. κ. Φωτίου, μετέβησαν στὴν ἱστορικὴ Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης στὸ Κνιαζέβο, ὅπου ἐλειτουργήθησαν στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καὶ ἐξεναγήθησαν.

• **Τὸ ἀπόγευμα**, μετέβησαν στὸν πανηγυρίζοντα Καθεδρικό Ναό, ὅπου τελέσθηκαν οἱ Ἀκολουθίες τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὡς καὶ τοῦ Ὁρθρου, συναπτῶς, κατὰ τὸ σλαβονικὸ τυπικό. Τῇ συμμετοχῇ μεγάλου πλήθους πιστῶν, προεξήρχε ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος κ. Φώτιος, συμπαραστατούμενος ἀπὸ ἀρκετοῦς Ἱερεῖς, Διακόνους καὶ Ὑποδιακόνους.

■ **Τὴν Κυριακή**, 15/28η Αὐγούστου, ἔγινε μὲ λαμπρότητα ὑπὸ τοῦ Ἱερατείου ἢ ὑποδοχῇ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου κ. Φωτίου, μετὰ δὲ τὸν «Καιρόν», τὴν ἔνδυσι τοῦ Ἀρχιερέως στὸ μέσον τοῦ Ναοῦ καὶ ἐν μέσῳ τοῦ Λαοῦ, καὶ τὴν ἀνάγνωσι τῶν Ὁρῶν Γ' καὶ ΣΤ', ἄρχισε ἡ Θ. Λειτουργία, συλλειτουργοῦντος σὲ τιμητικῇ θέσει τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ. Ἐπικράτησε τάξις, προσευχητικῇ κατάνυξις καὶ εὐσεβῆς μεγαλοπρέπεια. Ἡ μετάδοσις τῶν Ἁγίων Μυ-

στηρίων στὸ μεγάλο πλήθος τῶν πιστῶν ἔγινε ἀπὸ τρία Ἅγια Ποτήρια. Ἐπακολούθησε λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πέριξ τοῦ Ναοῦ. Μετὰ τὴν Ἀπόλυσι, ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου κ. Φωτίου ὁ λόγος στὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο κ. Κυπριανό, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε λογύδιον μὲ θέμα: «*Ἡ Θεοτόκος Μυσταγωγὸς στὸ Μυστήριον τῆς Εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ*», τὸ ὁποῖο μετεφράζετο στὰ βουλγαρικὰ ταυτοχρόνως.

• **Ἐπακολούθησε** μεσημβρινὸ γεῦμα σὲ πλησιόχωρο ἐστιατόριο, στὸ ὁποῖο παρεκάθησαν οἱ δύο Ἀρχιερεῖς καὶ τὸ Ἱερατεῖον. Ἀντηλλάγησαν δῶρα καὶ εὐχές. Ἡ ἐνότης Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων Ἀντι-οικουμενιστῶν ἔγινε βαθύτερη καὶ θερμότερη, μὲ πολλὰ ὑποσχέσεις, πρὸς δόξαν τοῦ θείου τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος.

Ἡ Ἐτήσιος Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μητροπολιτικῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

Τὸ Σάββατο, 2/15.10.2011, ἐπανηγύρισε λαμπρῶς, θεία χάριτι, ἡ Ἱερὰ Μητροπολιτικὴ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, μὲ τὴν συμμετοχή, ὅπως πάντοτε, μεγάλου πλήθους εὐσεβῶν προσκυνητῶν.

Ἡ Πανήγυρις συνεκέντρωσε Κληρικούς καὶ λαϊκοὺς ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ ἀπὸ διάφορες περιοχὲς τῆς Πατρίδος μας, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν.

• Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς, στὶς 19:00', ἐτελέσθη μὲ πνευματικὴ μεγαλοπρέπεια ὁ Μέγας Ἑσπερινός, στὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, μετὰ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Τριάδιτσα κ. Φωτίου, τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Βουλγαρία, τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Ἰασίου κ. Γλυκερίου καὶ Γαλαζίου κ. Διονυσίου ἀπὸ τὴν Ρουμανία, ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ μὴ δυνηθέντος νὰ παραστῆ παρὰ τὴν θέλησίν του Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου, ὡς καὶ τῶν ἐξῆς Ἐπισκόπων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων: Σεβασμ. Ἐπισκόπου Νόρα κ. Μιχαὴλ ἀπὸ τὸ Κάλιαρι τῆς Σαρδινίας, Σεβασμ. Ἐπισκόπου Λούνης κ. Σιλουανοῦ ἀπὸ τὴν Πιστόια τῆς Ἰταλίας, καὶ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσσοστόμου, Φωτικῆς κ. Αὐξεντίου ἀπὸ τὴν Ἔτνα τῆς Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α., Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος.

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Ἀγαθάγγελος, Πρωθιεράρχης τῆς Ἀδελφῆς Ρ.Ο.Ε.Δ., δὲν ἠδυνήθη ἐπίσης νὰ προσέλθῃ, παρὰ τὴν θέλησί του, οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας Ἔτνα κ. Χρυσσοστόμος καὶ Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης δὲν προσῆλθαν γιὰ λόγους ὑγείας.

Παρέστησαν ἐπίσης πολλοὶ Κληρικοί, προερχόμενοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν χώρα μας, καὶ ἀπὸ τὴν Ρουμανία, Βουλγαρία, Σουηδία, Ἰταλία, Η.Π.Α. καὶ Ρωσία, Μοναχοί, Μοναχὲς καὶ πλήθη εὐλαβῶν.

• Τὸ πρωῖ τοῦ Σαββάτου, στὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία, προΐστατο ὁ ἄγων τὰ ὀνομαστήριά του Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς τοῦ ἐπίσης ἄγοντος τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ἀσθενούντος Σεβασμ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, ἐλειτούργησαν ἐπίσης οἱ προαναφερθέντες ἑννέα Ἀρχιερεῖς, ἔλαβαν δὲ μέρος δεκάδες Ἱερεῖς, τρεῖς Διάκονοι καὶ πολλοὶ Ὑποδιάκονοι.

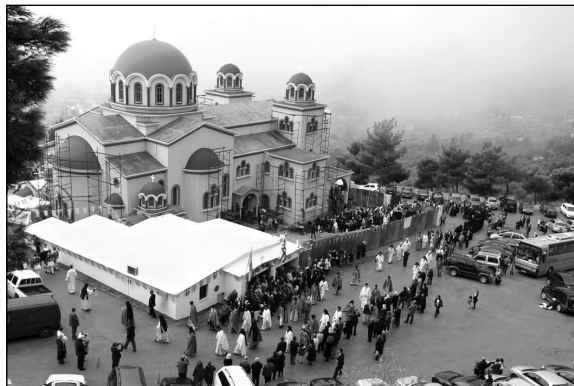

Μεταξὺ τῶν ἀναριθμῆτων πιστῶν, συμπεριλαμβάνοντο ἀντιπροσωπεῖες ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, Ἐνορίες καὶ Κοινότητές μας Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος ἐκ Βουλγαρίας ἀνέγνωσε τὸν πανηγυρικὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας, τὸν ὁποῖον εἶχε ἐτοιμάσει στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσι τῆς πανηγυρικῆς πολυ-αρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, στὴν ὁποῖαν ἔψαλε ἐντυπωσιακῶς, ὅπως καὶ στὸν Μέγα Ἑσπερινό, ὁ Χορὸς τῶν Ἁγιοκυπριανιτῶν, ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος κ. Κυπριανὸς ἀπηύθυνε σύντομο ἐόρτιο Χαιρετισμό, ὁ δὲ Θεοφιλ. Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος εὐχαρίστησε ὀνομαστικῶς τοὺς παρόντας ἐπισήμους.

Ἡ αἰφνίδια βελτίωσι τοῦ καιροῦ, ἐπέτρεψε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ καθιερωμένη Λιτανεία τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας καὶ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τῶν ἐορταζομένων Ἁγίων, σὲ

ἀτμόσφαιρα κατανύξεως καὶ πνευματικῆς εὐφροσύνης.

Παρετέθησαν κεράσματα στὸ μεγάλο Ἀρχονταρῆσι τῆς Μονῆς, ὅπου ἀπηυθύνθησαν ἐόρτιοι χαιρετισμοί.

• Δόξα καὶ εὐχαριστία ἀναπέμπεται στὸν Ἅγιο Τριαδικὸ Θεό, γιὰ τὴν μεγάλη δωρεὰ τῆς εὐλογημένης Πανηγύρεως τῶν Θαυματοργῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ γεγονὸς πνευματικῆς καὶ διορθοδόξου σημασίας, ἀλλὰ καὶ Ἀντιοικουμενιστικῆς Μαρτυρίας.

Ἑόρτιος Κοινωνία μὲ Ἀρχιερέα τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΤΗΝ Κυριακή, 10/23.10.2011, ἐν εἵδει Μεθεόρτων τῆς μεγάλης Ἑορτῆς καὶ Πανηγύρεως τοῦ Μητροπολιτοῦ ἡμῶν Κέντρου, ἦτοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἐτελέσθη χάριτι θεῖα ἱερὸ Συλλειτουργοῦ Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων μετὰ Ἀρχιερέως τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Ἀγαθάγγελο.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος, καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ἐλειτούργησαν μετὰ τοῦ ἀφιχθέντος ἐνταῦθα τὴν προτεραία Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἁγίας Πετροπόλεως καὶ Β. Ρωσίας κ. Σωφρονίου, εἰς ἔκφρασιν ἀγάπης, κοινωνίας καὶ ἐνότητος μεταξὺ ἀμφοτέρων.

Στὸν εὐφρόσυνο αὐτὸ συνεορτασμὸ ἔλαβαν μέρος ἕξι Ἱερομόναχοι, δύο Διάκονοι,

ὡς καὶ Ὑποδιάκονοι.

Θεῖο Κήρυγμα ἐξεφώνησε ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὁ δὲ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος ἀπηύθυνε πνευματικὲς νοουθεσίες.

Μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, στὸ Ἀρχονταρῆκι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐνώπιον πλήθους παρισταμένων πιστῶν, ὁ Σεβασμ. κ. Σωφρόνιος, πρώτη φορὰ ἐπισκεπτόμενος τὴν Ἑλλάδα, νέος, φιλομόναχος, φίλεργος καὶ δραστήριος Ἀρχιερεὺς, ἀπηύθυνε ἐόρτιο χαιρετισμὸ ἀγάπης.

Κατὰ τὴν ὀλιγοήμερο παραμονὴ αὐτοῦ στὴν πατρίδα μας, πέραν τῶν συζητήσεων ἐπὶ θεμάτων κοινῶν ἐνδιαφέροντος, γιὰ τὴν σύσφιγξι τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων Ἑλλήνων καὶ Ρώσων Ἀντι-οικουμενιστῶν, ἐπραγματοποιήθησαν ἐπισκέψεις καὶ προσκυνήματα σὲ Μονῆς καὶ Σεβάσματα τῆς ἁγιοβαδίστου χώρας μας.

Ἀδελφικὴ Συνάντησις τῶν Ἀρχιερέων τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐξαρχίας μας μὲ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Ἀγαθάγγελο τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ

ΚΑΤΑ τὴν διάρκεια τῆς συντόμου ἐπισκέψεώς τους στὴν Ἑνορία τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στὸ Ρότσεστερ τῆς Νέας Ὑόρκης τῶν Η.Π.Α., ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἴτνα κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος, τῆς Ἐξαρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας ἐν Ἀμερικῇ, προσεκλήθησαν τὴν Δευτέρα, 11/24.10.2011, ἀπὸ τὴν Γερόντισσα Ἀγαπία Μοναχὴ, Προϊσταμένη τῆς νεοδημητίου Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου πλησίον τῆς Κωνσταντίας τῆς Νέας Ὑόρκης, γιὰ νὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Ἀγαθάγγελο, Πρωθιεράρχη τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέπτετο ἐπίσης τὴν Ἱερὰ αὐτὴ Μονή.

Ὁ Σεβασμ. κ. Ἀγαθάγγελος συνωδεύετο ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπο Ὀτάβας καὶ Καναδᾶ (καὶ Συρακουσῶν καὶ Ἁγίου Νικολάου) κ. Ἀνδρόνικο, τὸν Πρωτοπρ. π. Γρηγόριο Κοτλιάρωβ, τὸν Πρωθιερέα π. Βσέβολοντ Ντουντίκωβ καὶ τὸν κ. Δημήτριο Γκοντσαρῶβ, μεταφραστὴ τοῦ Σεβασμ. κ. Ἀγαθαγγέλου καὶ Μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Περιφέρειας Β. Ἀμερικῆς τῆς ΡΟΕΔ. Παρίστατο, ἐπίσης, καὶ ὁ Ἐφημέριος τῆς Μονῆς Πρεσβύτερος π. Ἀντώνιος Γκούνιν.

Οἱ τέσσερις Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ λοιποὶ Κληρικοὶ συνωμίλησαν ἐπ' ἄρκετὸν γιὰ

τὸ κοινὸ ὄραμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων καὶ τῆς ΡΟΕΔ ἔναντι τῶν ἀσθενειῶν τῆς παγκοσμίου ὀρθοδοξίας καὶ γιὰ τὴν συνέχισι, μὲ μετριοπάθεια καὶ σταθερότητα, τῆς κοινῆς μαρτυρίας αὐτῶν. Ὑπῆρξε δὲ πλήρης συμφωνία γιὰ τὴν σημασία τῆς ἠνωμένης μαρτυρίας τῶν ἐν κοινῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν μας (Συνόδου Ἐνισταμένων, ΡΟΕΔ, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας). Ἡ συνδιάλεξις χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ θέρμη καὶ ἀλληλοσεβασμὸ.

Κατόπιν, ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου παρέθεσε φιλόξενο γεῦμα σὲ ὅλους τοὺς παρόντας, οἱ ὁποῖοι ἐξέφρασαν τὴν ἀλληλο-εκτίμησίν τους, ἀντήλλαξαν δῶρα καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸ γιὰ τὴν πολύτιμη αὐτὴ συνάντησίν τους.

«ORTHODOX RESISTANCE AND WITNESS»

THE OFFICIAL PERIODICAL
OF THE HOLY SYNOD IN RESISTANCE

PUBLISHER

The Standing Holy Synod in Resistance

WITH THE BLESSING OF

His Grace Bishop Cyprian of Oreoi
Acting President of the Holy Synod in Resistance

OWNER

Holy Monastery of St. Cyprian, Fili, Attica, Hellas

MANAGING EDITOR

His Grace Bishop Clement of Gardikion

TELEPHONE NUMBER

+ 30 210 2411380, 210 2411316

TELEFACSIMILE NUMBER (Telefax)

+ 30 210 2411080

ELECTRONIC MAIL ADDRESS (e-mail)

HolySynod@synodinresistance.org

OFFICIAL WEBSITE

<http://www.synodinresistance.org>

POSTAL ADDRESS

Holy Monastery of St. Cyprian
P.B. 46006 - 133 10 ANO LIOSIA - HELLAS

Printed in Hellas

